

ספר

שיח שרפי קודש

והם

השיחות והסיפורים אמרות קדושות וטהורות
המנהגים וההדרכות מרבינו הקדוש צדיק יסוד עולם

רבינו נחמן מברסלב זצ"ל
ותלמידיו ותלמידי תלמידיו

שנמסרו מפה לאוזן בין החסידים זה כמה דורות
ולא באו בכתובים עד הנה
ונשמעו מזקן אנ"ש שבדור האחרון
ה"ה הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר זכרונו לברכה

חלק ה

נערך ונכתב והובא לדפוס
על-ידי

אגודת משך הנחל

להדפסת והפצת ספרי מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זצ"ל

ובסיוע הרה"ח ר' אברהם אלעזר טשינגל שליט"א

פעיה"ק ירושלים תובב"א

כסלו - תשנ"ד

לזכרון נצח ולעילוי נשמת

הרב החסיד

ר' אלעזר ב"ר שלמה יהודה וייצהנדלר ז"ל

נלב"ע ל' כסלו תשמ"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

אגודת החסידים

לעילוי נשמת

ר' שלמה יהודה ב"ר ישראל יצחק וייצהנדלר ז"ל

נלב"ע כ"ז אד"ב תשכ"ה

וזוגתו מרת חיה ב"ר אשר יעקב ז"ל

נלב"ע כ"ד אד"ב תשל"ה

ר' דוב בעריש ב"ר צבי אלימלך הלברטל ז"ל

נלב"ע ז' חשון ת"ש

מרת ברכה ב"ר אריה לייב ז"ל

נלב"ע ז' כסלו תשכ"ח

הילדה רחל יהודית ב"ר אלעזר ז"ל

נלב"ע י"א כסלו תשכ"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

היחידים

©

כל הזכויות שמורות
לאגודת "משך הנחל"

ת.ד. 5719 טל. 286823
בעיה"ק ירושלים ת"ו

19/08/2018

שיח שרפי קוזש

רבינו הקדוש זצ"ל

ה — א

ספר "לקוטי הלכות", מוסד מוסד על התגלות נפלאות חדושי תורתו של אדונינו מורנו ורבינו רבנו נחמן אור האורות, זכר צדיק וקדוש לברכה, עליהם יסדתי אמרותי על פי פקדתי וז"ל לבאר ולחדש בכל הלכה והלכה מפל ארבעה חלקי השלחן ערוך, למצא סמך וענין וטעם בכל הלכה והלכה בדרך חכמת האמת, בדרך חכמה ומוסר השכל ועצות נפלאות ונוראות והתחזקות עצום ונשגב עד אין סוף ואין תכלית, שיתחזק כל אדם להתקרב להשם יתברך בכל דרגא ודרגא בכל מקום שהוא יהיה מי שיהיה, וכלם מיסדים על אדני פז על פי ההקדמות שקבלתי ממנו ז"ל מפיו ומפי בתביו הקדושים. (שער ספרי לקוטי הלכות).

19/08/2018nbn

ה — ב

צויתי מפיו הקדוש לחשב ולעין בכל הלכתא והלכתא עד שיאיר ה' עיני לחדש בהם איזה חדוש, וכל מה שזפני ה' יתברך לחדש בהם הכל מיסד על פי ההקדמות והיסודות שקבלתי מרבינו הקדוש והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה. (הקדמת ספרי לקוטי הלכות).

ה — ג

עקר העצה הגדולה האמתית לכל הצרות חס ושלום, שעוברין על ישראל בכלליות, או מה שעובר על כל אדם בפרטיות רחמנא לצלו, שאין שום עצה נכונה לברח מהם כי אם על-ידי הבטול אל התכלית, דהינו לסתם עינו בחזקה ולעשות עצמו כישן ולבטל עצמו בתכלית הבטול כאלו אין בו שום הרגשה כלל, רק לדבק ולבטל מחשבתו אל אור האין סוף יתברך, וזה יכול כל אדם לעשות, באשר

ו שיח שרפי קודש / רבינו הקדוש

שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ, כִּי אֶהְ-עַל-פִּי שְׁאִינוּ יְכוּל לְזָכוֹת לְבָטוּל בְּשִׁלְמוֹת כְּמוֹ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים הַשְּׁלֵמִים, אֶהְ-עַל-פִּי-כֵן יְכוּל כָּל אָדָם לְבָטֵל עֲצָמוֹ אִיזָה שְׁעָה אִם יִרְצֶה בְּאַמֶּת. (שָׁם נְטִילַת יָדַיִם שְׁחֵרִית ד, ה).

ה — ד

עַל הַמְּבֹאֵר בְּתוֹרַה ד' חֶלֶק ב' בְּעֵנֵינוּ "רָשָׁע יָרָא" אָמְרָה רַבְּנּוּ בְּזָה הַלְשׁוֹן 'אֲזוּי וְוִי אֶ פְרוּמְעֵר רָשָׁע'. (שָׁם בְּרַפְת הַשְּׁחֵר ה).

ה — ה

שְׁמַעְתִּי מִפִּי אֲדָמוֹר וְל' וְנִדְפַס מְזָה בְּלִקוּטִים שְׁאַצֵּל הַמַּעֲשִׂוֹת (בְּשִׁיחוֹת הַרְ"ן סִימָן א) שְׁאָמַר שְׁגָדְלַת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמַאִיר לְאָדָם הַשְּׁלֵם בְּלָבוֹ אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר לְחֻבְרוֹ, וְעַל-כֵּן אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם: כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי גְדוֹל ה' וְכוּ'. 'אֲנִי יָדַעְתִּי' דִּיקָא 'אִיךָ וְוִיִּס' וְדַחַק מְאֹד תִּבְת 'אִיךָ', כִּי אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר לְחֻבְרוֹ כָּלֵל, וְאַפְלוּ הָאָדָם לְעֲצָמוֹ אִינוּ יְכוּל לְסַפֵּר מִיּוֹם לְחֻבְרוֹ, דְּהֵינּוּ הַהִתְנוּעָצוֹת וְהַהֲאָרָה שְׁמַאִיר בְּדַעְתּוֹ בְּאִיזָה יוֹם, אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר לְעֲצָמוֹ מִיּוֹם לְחֻבְרוֹ וְכוּ'. (שָׁם הַלְכוֹת קְרִיאַת שְׁמַע הַלְכָה ה, א)

ה — ו

לְאַחַד שְׁנַפֵּל בְּדַעְתּוֹ מְאֹד עָנָה רַבְּנּוּ וְל' וְאָמַר לוֹ: אִם אַתָּה מֵאַמִּין שְׁיִכּוּלִיו לְקַלְקַל תֵּאֱמִין שְׁיִכּוּלִיו לְתַקּוֹ. (שָׁם הַלְכוֹת מִשָּׂא וּמִתָּן ד, יז).

ה — ז

שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ וְל' שְׁמִי שְׁבָקִי הֵיטֵב בְּדַבְרֵי תוֹרָה יְכוּל לְמַצֵּא בְּכָל הַשִּׁיחוֹת דְּבָרֵי תוֹרָה. (לִקּוּטֵי הַלְכוֹת נְטִילַת יָדַיִם ו, נו).

ה — ח

דְּבָרֵי רַבְּנּוּ וְלֹא כָּל דְּבָרָיו כְּגַחְלֵי אֵשׁ יוֹרְדִים עַד עַמְקֵי תְּהוֹם
 לְהַעֲלוֹת נַפְשׁוֹת מִבְּאֵר שַׁחַת וְעוֹלָיִם לְמַעְלָה מִשְׁמַי הַשָּׁמַיִם, מִי יַעֲרֹךְ
 שְׂבָחָם, מִי יִסְפֹּר נוֹרָאוֹת גְּדֻלָּתָם אִין דְּגַמְתָּם. (לקוטי הלכות ברפת הרי"ח, ד).

ה — ט

...מִתְחַלָּה הָיוּ כָּל הַהֲתַחֲלוֹת מִפְּסַח שֶׁהוּא יְצִיאַת מִצְרַיִם
 וְעַכְשָׁיו וְכוּ' (לקוטי מוהר"ן ח"ב סימן עד). וּפְסַק בְּאִמְצַע וְלֹא סִיִּים
 דְּבָרָיו, וּמִתּוֹךְ דְּבָרָיו הִבְנֵתִי שֶׁעַכְשָׁיו הַהֲתַחֲלָה מִפּוֹרִים, שֶׁהוּא מְחִית
 עַמְלֵק - עַקֵּר הַגְּאֻלָּה שֶׁל מְשִׁיחַ. (לקוטי הלכות ברפת הרי"ח ד, כה).

ה — י

יִקְבַּע בְּלִבּוֹ שְׂאִיף שִׁיחֵיהָ אַף-עַל-פִּי-כּוֹ אֲנִי חֹזֵק שֶׁלֹּא אֶהְיֶה נְסוּג
 אַחֲזוֹר לְגַמְרֵי מֵה' יִתְבַּרַּךְ, וְלֹא אֵיֶאֱשׂ אֶת עֲצָמֵי לְעוֹלָם וְלֹא אֶהְיֶה חַס
 וְשָׁלוֹם רַחֲמָנָא לְצִלּוֹן, כִּמּוֹ שֶׁשְׁמַעְנוּ מִצְדִּיקִים. (שם הלכות ראש חודש ז, נב).

ה — יא

רַב הַדְּבָרִים הַנִּדְפָּסִים בְּסֵפֶר "שְׂבָחֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב" זְצוּק"ל רַבֵּם
 כְּכֹל מִסְפָּרִים כָּל הָעוֹלָם מִכְּבָר וְהַמוֹפְתִים הַנוֹרָאִים שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם
 טוֹב זְצוּק"ל, מִפְּרָסְמִים בְּכָל הָעוֹלָם, וּבִפְרָט בֵּין יְרָאֵי הַשֵּׁם וְחוֹשְׁבֵי
 שְׁמוֹ, וּכְבָר סֵפֶר צְדִיק גְּדוֹל אֶחָד מִגְּדוּלֵי תַלְמִידָיו, וְאָמַר בְּפִרוּשׁ
 בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּרַבִּים בְּשַׁעַת הַדְּרָשָׁה, שֶׁבָּאֵם לֹא נִמְצָא שְׂבָחֵי הָאֲרָ"י
 וְלִי יוֹתֵר מִמָּה שֶׁנִּדְפְּסוּ רְאִינוּ אֲנַחְנוּ מִרַבְּנּוּ (הַבַּעַל שֵׁם טוֹב) יוֹתֵר
 מִזֶּה, כְּמִפְרָסֵם זֶה הַסְּפוּר. (שם הלכות פסח הלכה ז, ג).

ה — יב

"קדם" מרמז שאלו הנפשות אינם מהדורות הללו כלל, רק מבחינת שנים קדמוניות, כְּאֲשֶׁר הִבְנִיתִי מְשִׁיחָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה. (שם).

ה — יג

אִפְלוּ כְּשֶׁהַצְּדִיק מְשִׁיג אֵיזָה הַשְּׂגָה גְּבוּהָ וְנִסְתָּרָתָּ מְאֹד, אֵינָה נְחֻשֶׁבֶת אֲצִלוֹ, כָּל זְמַן שְׂאִינוּ מִבִּין עַל יְדָה אֵיךְ לְהִבְיֵא אֶת בְּנֵי אָדָם לִיְדֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים וְעַל-יְדֵי זֶה לְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה וּלְחַזְקָם וְכוּ', כְּאֲשֶׁר הִבְנוּ כָּל זֶה מִמֶּנּוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה. (שם הלכה ח).

ה — יד

תורה קסט שבלקוטי מוהר"ן חלק א' הוא מכתב יד החברים (שם הלכות גבית מלנה ג, י).

ה — טו

כָּל הַדְּבָרִים שֶׁל הָא"ב הַחֲדָשׁ (הוא ספר המדות) גְּבָהוּ וְנִעְלָמוּ מְאֹד מְאֹד מֵעֵין כָּל חַי, וְהַדְּבָרִים עֲתִיקִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים מְאֹד עַד עַת קָצוּ. (שם הלכות הלואה ג).

ה — טז

הַשִּׁיחָה הַקְּדוֹשָׁה הַנִּדְפָּסֶת בְּשִׁיחֹת הָרַ"ן סִימָן נֹא הַמִּתְחִיל "עוֹלָם הַזֶּה אֵינָה כְּלוּם", שְׂמִבְּאָר שָׁם עֵצִם מְעַלֵּת הַרְצוֹן אֶל הַקְּדוּשָׁה, אֲמָרָה רַבְנוּ ז"ל בְּאוֹתָהּ עֵת שֶׁגִּלָּה הַתּוֹרָה "וּבִיּוֹם הַבְּפוּרִים - אֶת הַעֲרֻבִים צִוִּיתִי לְכַלְפָּלָהּ" (ליקו"מ ח"ב סִימָן ד) שְׂמִבְּאָר שָׁם עֵנִין הַרְצוֹן. (שם הלכות ערב ג, א).

ה — יז

אָמַר רַבְנוּ ז"ל, עַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם נִתְקָרַב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל-יְדֵי

מגיעות רבות שהתגברו עליו ושברם, על-ידי זה נעשה כלי אחר כך לקבל לתוכו הקדשה. (שם הלכות גזוי שכנים ג, ח, וראה בלקוטי מוהר"ן סוף סימן קמה).

ה — יח

דבר פעם רבנו עם אנשי שלומנו וגלה להם סודות נוראים והזהירם לבל יגלו לזר, וסיים ואמר: אם תספרו, אף-על-פי-כן אהיה אוהב אתכם, אף האהבה תהיה כמו שחייקל בשמחה, שבאמת אינו שמחה כלל, וגם אמר שכל השומעים ערבים זה לזה ועמד שם איש אחד שהיו יראים ממנו שלא יספר לזר, מחמת שהיה איש מפטפט בדברים, אף לא אמרו לו כלום, מחמת שהיו יראים מרבנו ז"ל, אף במחשבתם חשבו זאת. ענה רבנו ז"ל ואמר: "בעדו אני ערב", ואחר כך התחילו לחקור אצל האיש הנ"ל אם יודע מוזאת המעשה ולא ידע כלל מזה הספור הנ"ל, והבינו שזה שאמר רבנו ז"ל: "בעדו אני ערב", כי לא ידע כלל מכל הספור הזה. (השמשות).

ה — יט

... על-ידי שזוכים לענג דקדשה זכו לעשירות, כמו שאמר רבנו ז"ל שראשי תבות של עושר הוא והתענגו על ר"ב שלום. (לקוטי אבן ברכות השחר הלכה ב).

ה — כ

לענין השיחה המובאת בחיי מוהר"ן סימן שפט וזה לשונו: הקשר והחבור של התורות שלו הוא פעין בנין ואריגה ממש שבתחלה הוא מקשר ומחבר אלו שני דברים יחד ואחר כך קושר ומחבר דבר שלישי להשני בכמה קשרים חזקים וכן משלישי להרביעי וכן להלן וכו', עין שם. כתב בהקדמת ספר פרפראות לחכמה וז"ל: כמדמה לי שהשיחה הזאת נאמרה לענין קשר הענינים שבמאמר תקעו-תוכחה

י שיח שרפי קודש / רבינו הקדוש

הנ"ל שנאמר בראש השנה תקע"א ותשלום פרוש הפסוק תקעו וכו' לא נגמר עד למחרת יום הכפורים שאז היה השיחה הנ"ל, עד פאן לשונו.

... וזה בחינת 'והרבה עמו פדות' הינו הפדיון הגדול שכולל כל הפדיונות של כל העשרים וארבעה בתי דינים, (כמבאר בסימן רטו). וכו' שמעתי מפיו הקדוש בעל פה. (פרפראות לחכמה סימן ב).

הרה"צ 2018/19

ה — כא

ראיתי גסח פתיבת יד אשר העתק מפתיבת יד רבנו ז"ל המאמר הזה, הינו המאמר שבסימן יג. ושם יש כמה ענינים שנקתבו בשנוי קצת ממה שמבאר בכאן בגסח שנדפס כי גם גסח זה הוא לשון רבנו ז"ל בעצמו, כמבאר סוף סימן יד (ונראה שבכונה שנה רבנו ז"ל הגסח אחר כך בעת שנתן להעתיקו שהוא הגסח שנדפס). (שם סימן יג).

ה — כב

מאמר 'אמר רבי עקיבא' (ליקו"מ סימן נא). נאמר בליל ראשון של שבועות תקס"ג וחזר ונשנה אחר שבועות לפני הרב רבי נתן ז"ל, והוא יושב וכותב על הספר בדיו, ואלו התבות "כי קדם הבריאה" וכו' נאמרו במתינות גדול ובדיוק כל תכה מה שאי אפשר לבאר על הכתב. (שם סימן נא).

ה — כג

אמר רבנו, הפגם הגדול שנעשה על-ידי המנהיגים שאינם ראויים לסמיכה, והתנבא ברוח קדשו כל מה שייבא על ישראל על-ידי זה חס ושלום, שיהיו גוזרין שלא יהיה תקף לשום כתב ישראל רק לפתבים שלהם וישראל יהיו מכרחים ללמד הכתב שלהם וכו', וגם על-ידי זה גוזרין גזרת גרוש שהוא הגזרה של הסטעפיס

וכו' שְׁפַל אֵלוֹ הַגְּזֵרוֹת יֵצְאוּ שְׁנַיִם הַרְבֵּה אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ ז"ל וְנִתְקַיְמוּ
בְּיָמֵינוּ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים. (שָׁם סִימָן סא).

ה — כד

קִדְּם רֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁנַת תַּקס"ח דִּבֶּר עִם הָרַב רַבִּי נֵתָן זצ"ל וְגִלָּה
לְפָנָיו הַעֲנִין הַמְבָאָר בְּלִקוּטֵי תַנְיָנָא סִימָן פוּ שְׁעַל-יְדֵי קִטְנוֹת אַמּוֹנָה
צְרִיכִים לְתַעֲנִיּוֹת וְלַעֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת, וְהָרַב רַבִּי נֵתָן זצ"ל עָמַד מִשְׁתוֹמֵם
וּמַחְשְׁבוֹתָיו תִּמְהִים, כִּי הוּא יָדַע בְּנַפְשׁוֹ כִּי הוּא חָזַק בְּאַמּוֹנָה וְכוּ'.
וְהַשִּׁיב לוֹ רַבְּנוּ ז"ל עַל מַחְשְׁבוֹתָיו וְעָנָה וְאָמַר לוֹ: וְאִם יֵשׁ לָהּ אַמּוֹנָה
וְכוּ' אִיו לָהּ אַמּוֹנָה בְּעֶצְמָהּ וְכוּ', עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ. (שָׁם סִימָן סא).

ה — כה

כָּל הַפֶּחַ הַזֶּה שֶׁל יְדֵי הַפְּתִיכָה שֶׁל מוֹהֲרֵנֵי ז"ל הַפֶּל הוּא בְּכַח
הַהֲאָרָה הַגְּדוּלָּה שֶׁל הַרוּחַ הַחֲכָמָה שֶׁהָאִיר עָלָיו רַבְּנוּ ז"ל עַל-יְדֵי
בְּחִינַת יְדֵי הַסְּמִיכָה שֶׁנֶּהֱבְחִינַת כִּי סִמְךָ מִשָּׂה אֶת יְדָיו עָלָיו (וְכַאֲשֶׁר
אָמַר לוֹ רַבְּנוּ ז"ל בְּפֶרוּשׁ כְּפִי שֶׁמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר), עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.
(שָׁם).

ה — כו

נִרְאָה לְעֵנִיּוֹת דַּעְתִּי שֶׁמְאָמַר 'חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן' (לִיקוּ"מ סִימָן סא).
הִיא אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל צוּאָה לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַמְקַרְבִּים אֵלָיו ז"ל אִיךָ
שְׂיִהֶיָה הַהֲתַנְהָגוֹת אַחֵר פְּטִירָתוֹ ז"ל בְּעֵנִין הַהֲתַקְרְבוֹת אֵלָיו ז"ל וְרָמַז
לָהֶם שֶׁהֶעֱקָר הוּא לְהִתְחַזֵּק בְּאַמּוֹנַת חֲכָמִים בְּאֵמֶת וְלִבְלֵי לְסוּר
מִדְּבָרֵיהֶם יָמִין וּשְׂמָאל וְכוּ'. (שָׁם).

ה — כז

רֹאשׁ בְּיַי יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי תְבוֹת: רַבִּי וְכוּ', שְׁמַעְתִּי מֵאַבִּי ז"ל (הוּא
רַבִּי אַהֲרֹן הָרַב מִבְּרֶסְלָב זצ"ל) שֶׁלְדַעְתּוֹ הַפְּרוּשׁ בָּזָה כִּי כְּשׁוֹזְכִין לְרַבִּי

הגון אֲזִי הוא מאיר עיני המקרבין אליו על דרך החכם עיניו בראשו. אבל להפך, חס ושלום, רבי שאינו הגון לא די שאינו מאיר עינים, אדרבה, הוא מחשיף עיניהם ביותר שנה בחינת רשעים בחשיף ידמו, כמבאר בפנים. (שם סימן קיא).

ה — כח

חוש הראיה והשמיעה והטעם (המבאר ממנו בלקוטי מוהר"ן ח"ב סימן ה) נתתקן עכשו על ידי שמסתכלין על ציונו הקדוש ועל כלל הצבור הקדוש המתאספים ומתקבצים אליו לימי ראש השנה והכל בכחו וזכותו הקדוש ו"ל. (שם ח"ב סימן ה).

ה — כט

ידוע שכל עסקו של רבנו ו"ל גם בחיים חיותו היה העקר להכניס מדת האמונה הקדושה בישראל לגדלה ולהשלימה בבחינת ורעה אמונה וכו'. (שם ח"ב סימן ה).

ה — ל

בין יום הכפורים לסכות שנת תק"ע נאמר המאמר שבסימן סו (ליקו"מ ח"ב). מענין שהצדיק מרחח לעשות תשובה בעד ישראל שיש לו גם כן שיכות למאמר 'בראשית' (שם סימן סז), כמבאר למעין בפנים. והרב רבי נתן ו"ל לא היה אז אצל רבנו ו"ל ואחר שמחת תורה תקף באסרו חג שהיה אז ביום רביעי פרשת בראשית בא הרב רבי נתן אצל רבנו ו"ל, ושמע מהחברים הענינים הנ"ל שנאמרו בין יום הכפורים לסכות וכתבם על הספר ואחר כך בלילה השיף ליום ה' הביא לפני רבנו ו"ל בתיבת המאמר שבסימן סו הנ"ל ולקח רבנו הכתב ועין בו אז היטב והיה נכר שהיה טרוד בצער גדול ועיניו היו מלאים דמעות קדושים ולא נודע אז כל מה ענין הצער שלו... (שם ח"ב סימן סז).

ה — לא

"קרא את יהושע" שעליו מוסד המאמר (שבלקוטי מוהר"ן סימן ו') זה הפסוק הוא בפרשת וילך שהיתה קריאת הפרשה הזאת בשבת פרשת שובה... והפרוש לכונת אלול בפרטיות לא גלה רבנו ז"ל בעת אמירת תורתו בשבת הנ"ל, אבל אחר כך במוצאי שבת קדש הראה לעיני תלמידיו פרוש הכונות לפי הנ"ל... (באור הלכות סימן ו').

ה — לב

שמעתי פעם מאבי ז"ל כי ממש כמו החרש המביט על השמחים ומתענגים בענג נגינת הכלי זמר והוא אינו יכול לציר כלל בדעתו איזה טעם יכולים להרגיש במה שהמנגן מוליד ומביא בידו על הכלי עם הנימיון לכאן ולכאן... כמו כן ממש הם החרשים מלשמע את דבריהם הקדושים וכל דבריהם אף למותר... (שם סימן יד).

ה — לג

כמו שאין יכולת לקבל מאדמו"ר ז"ל זולת באמצעות מוהרנ"ת ז"ל כי בו לבד נשפע מנשמת ודעת רבנו ז"ל להיות ביכלת לקבל מאתו, כן בענין ארץ ישראל כי בה לבד נשפע ונתן מאור ודעת אדמו"ר ז"ל להיות ביכלת לקבל מאתו. (שם סימן כ בסופו).

ה — לד

שמעתי מאבי ז"ל בשם מוהרנ"ת ז"ל ששמע מפיו הקדוש על אודות תמורת העזות דסטרא אחרא בעזות דקדשה שגיש שנוגע התמורה הזאת גם בגדולי גדולים וברב ברכה ותודה הודה על זה רבנו ז"ל להשם יתברך על עצמו שנתקדש ונודבך מזה בתכלית הזכוף (שם כב מפתח כד).

ה — לה

יָצָא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ וְאָמַר: אֲנִי מֵאַמִּין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יְכוּל לַעֲשׂוֹת גַּם מִהַמְשָׁלָשׁ רְבוּעַ. (באור הלכותיים סימן סד, טו. כוכבי אור אמת ואמונה סימן י).

19/08/2018 11:18

ה — לו

בְּתִשְׁעָה בָּאָב הָאֲחֵרוֹן שְׁבִימִי חֲזִיו הַקְּדוֹשׁ לְפָנוֹת עָרַב שְׁגִזְכָּר אֲזוֹ בְּעֵצָם הַעֲלַמַת הַזְּכָרוֹן שֶׁל הַיֶּלֶד וְהַזְּקָן שֶׁלְמַעֲלָה מְכַלֵּם עַד שֶׁאֵינִי נִקְרָא בְּשֵׁם זְכָרוֹן כָּלֵל, עַר גִּידִינְקֻט גָּאָר נִישְׁט. "אֵינִי זוֹכֵר לְאוֹ כְּלוּם" (הַמְסַפֵּר מִמֶּנּוּ בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת מַעֲשֵׂה מִהַשְּׁבָעָה בְּעֵטְלִירֶס). וְעָנָה וְאָמַר אֲזוֹ: אֵיזָה פָּנִים יֵשׁ לִי בִּינֵיכֶם? וְהִשִּׁיב לוֹ מוֹהַרְנַת ז"ל (בְּדַבְרֵי צַחֲוֹת): "וְיֵאָר גָּאָר נִישְׁט" כְּמוֹ כְּלוּם, וְחָזַר אֲדַמּוֹר וְאָמַר לוֹ: הֲלֹא גַם אַתֶּם אָפֶס וְאֵין 'אִיהָר זֵינְט זײַךְ אוֹיף גָּאָרְנִישְׁט'. (חֲכָמָה וְתַבּוּנָה דף יא).

ה — לז

רַבֵּי יוֹדִיל תְּלַמִּיד רַבְּנוֹ ז"ל הָיָה לְבַעַל מוֹפֵת כְּהַסְכַּמַת רַבְּנוֹ ז"ל בְּעֵצָמוֹ. (נַחֲלֵי אַמוּנָה סִימָן י).

ה — לח

אָמַר מוֹהַרְנַת ז"ל כִּי אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה דְּבָרִים שֶׁהַתּוֹרָה נִקְנִית בָּהֶם [הַמְּבֹאָרִים בְּמַסְכַּת אַבּוֹת] הֵם כְּנֶגֶד אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה יְמֵי הַסְּפִירָה, וְהַמְּדָה הָאֲרָבָעִים וְתִשְׁעָה הוּא תְּפִלָּה. (נַחֲלֵי אַמוּנָה סִימָן כ).

ה — לט

פַּעַם אַחַת הָיָה רַבֵּי נַחְמָן מְטוּלְטְשִׁין בְּעִיר יֵאָס (רוֹמְנִיא) וּבְשַׁבַּת בְּבִקְרָא אַחַר הַסְּעֵדָה נִצְמָא לְשַׁתּוֹת, וְנִכְנַס אֶל הָרַב וְנָתַן לוֹ הָרַב שְׁלוּם וְשָׂאֵל אוֹתוֹ מֵאִין אַתֶּם וְנִתְיָרָא לוֹמַר מְבָרְסֵלָב וְאָמַר לוֹ מְטוּלְטְשִׁין.

וּשְׁאֵל אוֹתוֹ אֵיפֹה הוּא וַיֹּאמֶר לוֹ סְמוּךְ לְבִרְסֵלָב. וַיֹּאמֶר לוֹ הֶרֶב, אֲפֹשֶׁר קֵאנֵט אֵיהֶר נְתַלַּע אַ בְּרִסְלָבֵר חֲסִיד״. אוֹלֵי מְכִירִים אַתֶּם אֶת נְתַלַּע - חֲסִיד בְּרִסֵּלָב. וְהֵבִין רַבֵּי נַחֲמָן שְׂאִינוּ מִתְנַגֵּד. וְסִפֵּר לוֹ שְׁנוֹסֵע מִמָּנּוּ וְהוּא תִלְמִידוֹ. וְסִפֵּר הֶרֶב מֵאֵיפֹה הוּא יוֹדֵעַ מְמוֹהֲרֵנִת שְׂאִבּוֹ הִיָּה רַב בְּלַעַמְבֶּעֶרֶג וְהוּא הִיָּה עֲדִין אַבְרָהָ. וְרַבְנּוּ ז״ל נְתַאכְסוּ לֹא רְחוּק מִבֵּיתֶם. וְהִיָּה רָגִיל לְכֹנֵס אֶל רַבְנּוּ וְזָכַר צִדִּיק וְקֹדֶשׁ לְבִרְכָה, וְרַבְנּוּ זְצוּק־ל לֹא הִיָּה אוֹמֵר תּוֹרָה וְאֶפְלוּ שׁוֹם דְּבוּר לֹא הִיָּה מְדַבֵּר מִחֲמַת חוֹלָת הַרְאָה שְׂקֻשָּׁה לָהּ הַדְּבוּר. וְרַק כָּל הַדְּבוּרִים הָיוּ כְּלוּלִים בְּתַנוּעוֹתָיו וּרְמִזּוֹ. וְלַפְעָמִים כְּשֶׁרָצָה לְדַבֵּר, בְּפֶרֶט לְסִפֵּר מַעֲשֵׂה וּבְפֶרֶט מַעֲשֵׂה מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל תִּכְף נְתַקְבְּצָה כָּל הָעִיר. וּפְעַם אַחַת בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית שֶׁל שַׁבָּת סִפֵּר מַעֲשֵׂה מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּבָא רַבְנּוּ זְצוּק־ל לְדַבְּקוֹת גְּדוּל כָּל כֶּף עַד לְכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ, וְהִיָּה כְּבַר חֲשָׁף, וְאַנִּי הַפְּרַתִּי וְהִרְגֵּשְׁתִּי שְׂקָרוּב לִיצִיאַת נַשְׁמָתוֹ, וְהִבְאֵתִי גַר וְנִפְסַק הַדְּבָקוֹת וְשָׁב לְחַיּוֹתוֹ. וְאַחַר כֶּף כְּשֶׁנּוֹדַע לְרַבְנּוּ זְצוּק־ל נָתַן לִי תוֹדָה, וְסִפֵּר לִי אֲזוֹ מַרְבֵּי נָתַן וְאָמַר ״אֵיִי הָאֵב אֵיךְ אַ נְתַלַּע״. אֵיִי יֵשׁ לִי נְתַלַּע וּכְשֶׁאַתָּה תִּסַּע אֵלַי לְבִרְסֵלָב אַעֲשֶׂה מִמֶּה חֲדוּשׁ כְּמוֹ נְתַלַּע. אֲבָל גְּשָׁמִיּוֹת וְחֻשְׁבַּת הָעוֹלָם הִזָּה נָתַן שְׂכָחָה בְּלִבִּי וְשָׁכַחְתִּי מִלְּנִסְעָ. וְאָמַר: פִּיסְתוֹלִין פִּיסְתוֹלִין (הֵינּוּ חֲצִים) שִׁיִּסְעוּ מִיר אֵין הָאֲרָצִין אֲזוֹ אֵיךְ בֵּין אוּיָף דְּעַם צִיּוֹן נִיט גִּיּוּעִזִּין, חֲצִים חֲצִים יוֹרִים בֵּי בְּלִבִּי עַל זֶה שֶׁלֹּא הִיִּתִּי עֲדִין בְּצִיּוֹן רַבְנּוּ. וְהֵבִיט בְּהַסְפֵּר וְאָמַר: עַם אֵיזוֹ דְּעַם רַבִּינֵס מוֹחַ אוֹן ר׳ נְתַנֵּס מוּיִל. זֶה הַמּוֹחַ שֶׁל רַבְנּוּ וּפְרִיּוֹ שֶׁל מוֹהֲרֵנִת ז״ל. וּכְשֶׁבָּא רַבֵּי נַחֲמָן מִטּוּלְטָשִׁין לְמוֹהֲרֵנִת וְסִפֵּר לוֹ אָמַר: אָנִי גַם כֵּן אוֹמֵר כֶּף (עַל הַלְקוּטֵי הַלְכוֹת) דְּעַם רַעֲבִינֵס מַח אוֹן מִיּוֹן מוּיִל. הַמּוֹחַ שֶׁל רַבְנּוּ וּפְהָ שְׁלִי.

חזון החכמה

ה — מ

סִפֵּר הֶרֶב מִחְבְּרוֹן שֶׁהִיָּה מִחֲסִידֵי חֲבִיד שְׂאֶצֶל הֶרֶב הַצִּדִּיק רַבֵּי מְנַדְלֵי מְלוּבְאוּיֵטשׁ ז״ל בְּעַל הַמַּחְבֵּר סִפֵּר ״צִמַח צְדָק״ לְקַח אֶחָד

"לקוטי הלכות" שחבר מוהרנ"ת ז"ל והשליף לְאָרֶץ, ויחר אף הצמח צדק וכמעט שנדה אותו והכרח לישב יחף על הארץ ולקבל גזיפה על זה וכו'. (ימי שמואל פֶּרֶק קיא).

ה — מא

בַּעַת שְׁעֵבֶר עַל רַבִּי יִשְׂרָאֵל בְּעַר אוֹדְעֶסֶר שְׁלִיט"א הַרְדִּיפּוֹת וְהַמְחַלְקֵת, אָמַר לוֹ פַּעַם אֶחָד רַבִּי יִשְׂרָאֵל מְקַאֲרֵדוֹן ז"ל, כִּי אִם לֹא עוֹבְרִין אֵלּוֹ הַמְּגִיעוֹת וְהַיְסוּרִים מִבְּנֵי אָדָם אֲזִי יָכוֹל לְעֵבֶר יוֹתֵר בְּרוּחַנִיּוֹת (כִּי תִבְעַל דְּבַר נוֹקֵם בְּאִפּוֹ אַחֵר). וְזֶה יוֹתֵר קָשָׁה. וְגַם אָמַר לוֹ שְׁעַל בֶּן תּוֹרָה מְכַרְח לְעֵבֶר יוֹתֵר הַרְבֵּה מֵעַל אִישׁ פְּשוּט הַמְתַּקְרָב לְרַבְּנוֹ ז"ל. (שם פֶּרֶק קיב).

ה — מב

אֶחָד סִפֵּר לְהַרְבֵּ מְסַאֲוֵרָאן כִּי נִכְנַס לְרַבְּנוֹ קִדָּם פְּטִירְתּוֹ שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל וְרָאָה אֶגוֹן הַזֶּהָב שֶׁהָיָה עַל מִטָּתוֹ וְהָיָה מְלֵא דָם וְאָמַר לוֹ הַרְבֵּ מְסַאֲוֵרָאן: אֲשֶׁרִי עֵינֶיךָ שָׂרְאוּ אוֹתוֹ. (שם פֶּרֶק קכג).

ה — מג

עָרַב רֹאשׁ חֲדָשׁ נִיסָן הוּא יוֹם הַתְּעוֹרְרוֹת מִהַרְבֵּה אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ שְׂבָאִים לְצִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל עוֹד מִיְמֵי מוֹהֲרֵנִית ז"ל שֶׁהִנְהִיג לְנִסְעֵ לְצִיּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל בְּעָרַב רֹאשׁ חֲדָשׁ נִיסָן עַד הַיּוֹם הַזֶּה. (שם פֶּרֶק קעז).

ה — מד

... הַתְּפַעְלָתִי כָּל כֶּף מִהַסְדֵּר וְאֲמִירַת הַהֲגָדָה שֶׁל רַבִּי נָתַן בִּיטְלָמְאֵכֶר שֶׁהָיָה בְּהַתְּלַהּבוֹת וְהַתְּעוֹרְרוֹת מְאֹד בְּזִכְרֵתוֹ אֶת הַסְדֵּר וְאֲמִירַת הַהֲגָדָה שֶׁל אָבִיו הַמְּנוּחַ ז"ל רַבִּי פִּנְחָס יְהוֹשֻׁעַ ז"ל מִתְּלִמְיָדּוֹ הַמְּבַהֲקִים שֶׁל מוֹהֲרֵנִית ז"ל (שם פֶּרֶק קפב).

ה — מה

ספר לי רבי שמשון בארסקי מרבי מיכלי נכד מוהרנ"ת ז"ל, שהיה אומר שעד אמצע התפלה שאחר העשרה מזמורים של תקון הכללי זה מקבלים בשכר (על הנסיעה לציון) והשאָר הוא פְּעֻדָּה (ושָׁכְרוּ לְאֵין שְׁעוֹר). (שם פָּרָק קצו).

ה — מו

אמר רבי אברהם בן רבי נחמן שענין הנסיעה לארץ ישראל - לא לבוא לארץ ישראל רק לנשק המזוזה, אלא לבוא כדי לעבד את ה' עד שיתהפך למהותה וכו'. "ניט קומען נאר א ק׳יש טאן די מזוזה". (שם פָּרָק ריב).

ה — מז

אמר רבנו ז"ל: במנינו של משיח אם יהיה לאחד הרהור יכו אותו במוט ברזל (לשבר עצמותיו), אבל בחירה תהיה לו, יש לו בררה, לא להמנות במנין של משיח. "בי משיח'ס מנין אז איינער וועט האבין א הרהור וועט מאן אים שלאגין מיט אדראנג (ציברעכין די ביינער), נאר די בחירה וועט ער האבין, ער האט א בררה ניט זיין פין משיח'ס מנין. (שם)

19/08/2018nnx

ה — מח

פעם בא אחד אל רבנו ז"ל ובקש שישב ברכתי פרושה, אמר לו רבנו ז"ל: אמשל לך למה הדבר דומה, לסוחר בדים גדול שבא פעם אל הסטונאי העוסק בכך והזמין אצלו כהגלו מדי פעם כמות גדולה של בדים. פעם אחר הזמנתו את הבד כשהחל לנסע עם עגלתו לא נסעה העגלה בהגו מחמת רב הסחורה הטעונה, נכנס אל הסטונאי ובקש: אולי יש לכם מעט שמן מכונה הנקרא "סמאלע", למרח בו את אופני העגלה כדי שתסע בהגו? ענה לו הסטונאי: יש ויש, נתן לו הסטונאי את הסמאלע ובשפע. ואכן החליקו האופנים ונסע הסוחר עם עגלתו בהגו. באמצע הנסיעה פגש בחברו הנוסע בעגלה לקראתו, כשראה חברו אותו נוסע ומחליק יפה כל כך שאילו לסבת נסיעתו המהירה כל כך, ענה לו: זה הסטונאי הנמצא במקום זה וזה מרח לי מהסמאלע על צירי העגלה וזו הסבה לנסיעתי המהירה. לא חשב חברו הרבה, קם ונסע אל הסטונאי בחשבו שסטונאי זה הוא סטונאי של שמן מכוונות. נכנס אל הסטונאי ובקש ששמן מכוונות, אמר לו הסטונאי: על מה תדבר? ענה לו: ברצוני ששמן מכוונות כמו שמכרת לחברי הסוחר. אמר לו הסטונאי: אסביר לך הדבר: פרושתי היא ממסחר בדים וחברה קונה אצלי תדיר סחורה, וכשראיתי איך שעגלתו לא מושכת היטב לרב הסחורה שהעמסתי על עגלתו, השגתי ונתתי לו את הסמאלע, אבל אתה בא ורוצה רק סמאלע, דע לך, איני סוחר של סמאלע! הפטיר רבנו ואמר להלה: אלו מאנשי הדכוקים וכרוכים אחרי כשרוואה אני באחד מהם שאינו יכול לעבד את ה' בדבצי מחמת חסרון פרושה וכדומה, מברכם אני בברכת פרושה, (וכדי שעגלתם הקדושה הטעונה בסחורה תסע היטב), אבל אתה שמבקש רק פרושה, "איני סוחר של סמאלע!"

ה — מט

אמר רבנו ז"ל: כשמפתה היצר את האדם לעברה חלילה, אין

כּוֹנְנָתוֹ לְעַצְמוֹ הַעֲבֵרָה גְרִידָא, אֲלֵא בְעֵקֶר לְעַצְבוֹת וּלְמַפְח נֶפֶשׁ שִׁיְהִיָּה לּוֹ לְאַחַר הַמְּכַשׁוּל, שְׁעַל יְדֵי זֶה הָעַצְבוֹת יִפְּל כְּבָר הָאָדָם בְּעֵבְרוֹת רַבּוֹת לְרַב הַיְאוּשׁ וְהָעַצְבוֹת וַיִּפְּל כְּבָר מְעַצְמוֹ מִדְּחֵי אֵל דְּחֵי. עַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִזְהַר בְּאִיזָה אִפֵּן שֶׁהוּא לְבָלִי לִפְּל בְּעַצְבוֹת עַל יְדֵי מְכַשׁוּלוֹ יִהְיֶה מֵה שִׁיְהִיָּה, רַק יִמְשִׁיף לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה כְּדַרְכּוֹ וּבְשִׂמְחָה וְאַחַר כֵּךְ יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה.

ה — נ

יֵשׁ אוֹמְרִים שְׂאָמַר לְעֵנִין שְׁתִּית יֵין בְּפוֹרִים "נָאֵךְ בְּרֵאנְפִין נָאֵךְ תִּקּוֹן הַבְּרִית" - עוֹד יֵין, עוֹד תִּקּוֹן הַבְּרִית.

אתחיל

ה — נא

כֵּן כֵּךְ קָשׁוּר וְדְבוּק הִיָּה רַבִּי שְׁמוּאֵל אִיזִיק ז"ל בְּרַבְּנוֹ, שִׁפְעַם בְּנִסְעוֹ עִם חֲבֵרָיו לְרַבְּנוֹ לְכַרְסֵּלֵב וְהַגִּיעָה הָעֲגָלָה לְעִיר לֹא יָכַל הִיָּה יוֹתֵר לְהַבְלִיג וּלְהַתְמַחֵמָה עַד שִׁיסְתַּדֵּר הָעֲגָלוֹן עִם עֲגָלְתוֹ לְהַגִּיעַ לְבֵית רַבְּנוֹ מִמֶּשֶׁ, וְקָפֵץ מִהָעֲגָלָה תַּקְּףָ בְּכַנִּיּוֹתוֹ לְעִיר וְרָץ רָגְלֵי לְבֵית רַבְּנוֹ. לְרַב רִיצְתוֹ הִמְהִירָה כְּשֶׁנִּכְנַס לְבֵית רַבְּנוֹ נִפְּל מִתְּעֵלֶף לְרָגְלֵי רַבְּנוֹ שִׁישָׁב אֲזוֹ וְדָבַר לְפָנָי אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ דְּבָרֵי תוֹרָה. וְהִנֵּה בְּאוֹתוֹ עַת הִיָּתָה מְרִיבָה בְּמִשְׁלַת הַצָּאֵר בֵּין שְׁנֵי אַחִים שֶׁלְחָמוֹ בִּינֵיהֶם עַל יְרֵשֶׁת הַכֶּתֶר. אֶחָד מֵהָאֲחִים הִיָּה קִנְאֵי דְתֵי וְאֶחָד חֲפָשִׁי, וְהִיָּתָה סִפְּנָה לַיְהוּדוֹת אִם יַעֲלֶה הַחֲפָשִׁי לְשִׁלְטוֹן. נַעֲנֶה רַבְּנוֹ וְאָמַר לְאֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ: גַּם בְּשׁוּלֵי בְּגָדָיו שֶׁל רַבִּי שְׁמוּאֵל אִיזִיק שׁוֹאֲלִים בְּשָׂמִים מִי יִהְיֶה מְלֶךְ. אוֹיֵךְ אִין זַיִנֵּעַ פְּאַלְעֵס פְּרַעְגֵּט מָאן אִין הִימְל וְוַעַר זָאל זַיִין קִיסֵר". כְּאוֹמֵר כֵּן כֵּךְ שֶׁגָּבַה מְעַלְתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמוּאֵל אִיזִיק עַד שֶׁגַם בְּשׁוּלֵי בְּגָדָיו תְּלוּיָה הַהֲכָרְעָה מִי יִהְיֶה נַעֲשֶׂה לְמֶלֶךְ. הַסּוֹף הִיָּה שֶׁהֵם רַבּוֹ בִּינֵיהֶם מִשָּׁךְ שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה עַד שֶׁמַּת הָאֵחַ הַחֲפָשִׁי וְאֲזוֹ עָלָה הַצָּאֵר הַנוֹצְרִי הַקִּנְאֵי לְשִׁלְטוֹן.

ה — נב

אמר רבנו: אם הייתי רוצה להתגלות, הרי שגדול הדור היה צריך לשמשני ולהושיט לי את גחל האש להדליק לי את המקטרת - וזה הרי לא יכול לקרות. "איה זאל זאך וועלין ארויס ווייזן וואלט דאך (דער גדול הדור) גידארפט צי טראגן א קויל פייער צו מיין לילקע ציפיה, און דאס קען נישט זיין".

ה — נג

בשהיה רבנו בלעמבערג פגש את הצדיק רבי הירש לייב מאליק זצ"ל, בסיום דברייהם שמעו שאמר לו רבנו ז"ל: אכל בענין שלי אין לאף אחד השגה. "אבער אין מיין זאך האט קיינער קיין השגה".

ה — נד

רבנו ראה את הצדיק רבי הירש לייב מאליק ז"ל בחזרתו מארץ ישראל, וכן בשנת תקס"ח בהיות רבנו בלעמבערג, ואז כשראה שוב את רבנו נענה ואמר: עוד כבר אז לא היה לנו שום הרגשה בו, פעת איננו מבינים בו לא כלום, כפי הנראה עוד נצטרך כלנו להתביש ממנו. על אף שלא האריך עמו רבנו בדבור כלל. "נאך יענע מאל האבן מיר נישט גיהאט אין איהם קיין גיפיל היינט ווייסן מיר שוין גאר נישט. ווי סי זעט אויס וועלן מיר זיך אלע דארפן שעמען פון איהם".

ה — נה

כשבא פעם מוהרנ"ת לרבנו ז"ל נענה רבנו ואמר בלשון תמה: "אם אתם באתם אלי פלא הוא בעיני מדוע לא באו כל העולם אלי, ואם כל העולם לא באו אלי מדוע באתם אתם אלי?". וחזר על זה כמה פעמים.

ה — נו

אמר פעם רבנו לפני אנשי שלומנו בשבחו של מוהרנ"ת ז"ל:
 "צריכים אתם להודות לו מאד, אלולי הוא לא היה נשאר ממני אף
 דף שמות לגניזה. "איהר דארפט אים זייער דאנקען ווען נישט ער
 וואלט פון מיר קיין בלעטל שמות נישט גיבליבן".

ה — נו

אמר פעם רבנו לרבי יודל: הענין שלך הוא קבלת פדיונות.
 "דיין ואף איז פדיונות" ו"אכן על כן היה מוהרנ"ת ושאר אנשי
 שלומנו נותנים לו בערב ראש השנה מעות לפדיון נפש.

ה — נח

שלח פעם רבנו את רבי מרדכי דין ז"ל לשמחת שבע ברכות או
 חתנה של חתן חשוב בנו של אחד מבעלי "מפרשי הים" שעל הש"ס,
 ולא הבין רבי מרדכי סבת הדבר, באמצע הסעדה התנפחו בני
 השמחה באיזה שאלה בהלכה והנה החתן ובני משפחתו היו למדנים
 גדולים, אולם מתנגדים על דרך החסידים. ופסק החתן אינה פסק
 דין. ורבי מרדכי פסק את ההפך מדעתו והתנפח עמו החתן בשאלת
 ההלכה שהיה אף הוא למדן מפלג מאד עד שאמר לו אביו: בני, אינה
 צודק והצדק עם רבי מרדכי. ופסק מופוכו. התפלא מאד החתן
 וכעלי השמחה מרבי מרדכי ושאלו עליו לברר מי הוא, עד שנודע
 להם שהוא חסיד ומאנשי רבנו וכו', ונתקדש ונתעלה על ידי זה קרן
 החסידים ושם רבנו, והבין אחר כך כבר לעצמו מדוע שלחו רבנו
 לשמחה זו.

ה — נט

פנה פעם רבנו אל רבי נפתלי ז"ל ואמר לו: השתדל לומר תורה,
 "זאג תורה", שאלו רבי נפתלי ז"ל: ומי ישמע אותי? נענה לו רבנו

ואמר: "כְּשֶׁאֲנִי מְצוּה - יִהְיֶה כָּבֵר מִי שִׁישְׁמַע". "אז איך זאג וועט שוין זיין ווער זאל הערן". והיו מספרים רבי מאיר תזן וכו' רבי ישראל טראויצער ואחיו רבי לוי יצחק שגדלו פיתומים בבית רבי נפתלי. שהיה נוהג בכל שבת בעת סעודה שלישית להסתגר בחדרו, וכשעקבו אחריו בהביטם דרך חור המנעול ראו איך שיושב מתנועע ואומר תורה משך זמן.

ה — ס

שלח פעם רבנו ז"ל את מוהרנ"ת ורבי נפתלי ז"ל לשבות אצל הצדיק הרב מבארדיטשוב זצ"ל, ואחר שכתם שם ראו והבינו שפכוונה מיחדת שלחם רבנו שם, כי בדיוק באותו השבת שבת שם אחד ממתנגדיו של רבנו ודבר סרה על רבנו לפני הרב עד כדי כך ששאלם הרב מבארדיטשוב בפני זה המספר לשון הרע: האם נכון מה ששמעתי שאמר רבכם שאם שותים יין שרף קדם התפלה מתפללים טוב יותר? תבך כששמע זאת רבי נפתלי, תפס ואחו בשרווליו של הרב מתוך חרדת קדש, ואמר: רבי! ואתם מאמינים?! ענה לו הרב: הוא אומר כך, בהתכונו על המספר, והגנו מוהרנ"ת ורבי נפתלי בפניו על כבוד רבנו והוכיחו לו בטוב טעם כמה שקר יש בדבר, והסכים עמם והודה להם. בנסעם שבה לפני אנשיו את מוהרנ"ת ורבי נפתלי ואמר: אשריו של רבנו שיש לו כאלו אנשים היודעים איך להגן עליו.

ה — סא

מספרים שבצעירותו של רבנו ז"ל אמר פעם למשמשו רבי שמעון, שהיה רוצה לנסע ולדור בארץ אחרת כהונגריא, ששם אין מפירים אותו ושם יוכל לעבד את ה' בהסתור ובהתבא, וגם כי שם יחלקו עליו יותר מאחר שלא מפירים אותו כנכד הבעל שם טוב ורבי נתן מהורדנקה ז"ל ועוד. אחר כמה שנים כשלא עשה רבנו בנדון דבר, כששאלו פעם רבי שמעון בנדון. ענה לו רבנו: פעלתי אצל

שיח שרפי קודש / רבינו הקדוש

כג

השם יתברך שאף כאן ברוסיא על אף שמכירים אותי וגם מפרסם אני כנכד הבעל שם טוב ז"ל, אף על פי כן יחלקו עלי.

ה — סב

כששאלו פעם את רבנו ז"ל מה לו להשתדל כל כך עם האפיקורסים (שהתקרו לרבנו עד שנעשו בעלי תשובה בר' הירש בער ולאנדא וכדו), ענה לו רבנו בתקיפות: אלו ההולכים עם בתי ידים רחבים (כמנהג הימים ההם) יש בהם כאלו שנוטף מהם אפיקורסות, ובנוסף לכך גם טפשים הם, הם לכל הפחות חכמים. "די מיט די גרויסע ארביל רינט פון זיי אפיקורסות און דער צו זענען זיי נערנים אויך, זיי זענען מאטש קלוג".

19/08/2018nnn

ה — סג

בליל ראש השנה היתה שורה על אנשי שלומנו יראה גדולה כל כך שבנישכם בשלחו רבנו יראים היו אף להרים ראשיהם מרב אימת יום הדין.

ה — סד

בין דבוריו שדבר רבנו ז"ל עם הרב הצדיק הבעל התניא, שאל לו מדוע מלמד לכלל אנשיו למודים גבוהים בקבלה. והיה זה אחר שפגש רבנו בכמה מאנשיו של הרב ודבר עמהם דברי תורה והגיעו בדבריהם גם לעניני קבלה, ושאל להם רבנו איזה שאלה, וענו לו תשובה שלא כהגון ביחס ללמוד הקבלה הקדושה.

ה — סה

רבי מאיר אחיו של רבי יצחק מחארשוואטע ז"ל כשבא אל רבנו לראש השנה (כמובא סדר השתלשלות התקרותו ורחוקו לעיל

חלק א' סימן תקמ"ט) רָאָה אֶת מוֹהֲרַנְת וְל' עוֹמֵד בְּצַד כְּנִיסַת הַקְּהָל
 אֶל רַבְּנוּ וּמִתְפַּלֵּל בְּחִיּוֹת וְהִתְלַהְבוֹת כְּדַרְכּוֹ בְּקִדְּשׁ. וְשָׂאֵל לְהַסּוֹבְבִים:
 מִי הוּא אַבְרָהָה זֶה? עֲנוּהוּ: זֶה הוּא אַבְרָהָה שֶׁהִתְקָרַב עִתָּה מִקְרוֹב אֶל
 רַבְּנוּ. לְרֹב הַתְּפִעָלוֹתוֹ מִמֶּנּוּ עָנָה וְאָמַר: עֲבוּרֵי דֵי וּמְסַפִּיק הִיָּה לוֹ הוּא
 יְהִיָּה לִי לְרַבִּי וּמְפָרְסֵם. "צוּ מִיר אֵיזו עַר אוּיָד גִּינוּג צוּ זֵיין רַבִּי",
 אַחַר נְסִיעָתוֹ מִרַבְּנוּ לְאַחַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה שׁוֹב לֹא הִמְשִׁיךְ יוֹתֵר לְבֹא.
 וְרֹאֵה לְעֵיל חֵלֶק ב' סִימָן אֶתֵּר.

ה — סו

בְּעֵת שֶׁהִתְאַסְפוּ הַצַּדִּיקִים אֶצֶל הַרֵב מִבְּרִדִּיטְשׁוֹב וְרָצוּ לְהַחֲרִים
 אֶת הַחוּלֵק, בְּמִסְפָּר בְּמִסְפָּר חֲזֵי מוֹהֲרַ"ן סִימָן קכב נִתְפַּלְּל לְבַל הַדְּבָר עַל
 יְדֵי שְׂנֵאֲנֵס הַחוּלֵק לְמַטְבַּח וְשִׁחַק שָׁם עִם אֵשׁ בְּפָנָי אִם הַרֵב, וְנִפְתְּחָה
 כָּל כֶּף עַד שֶׁחֲשִׁשָּׁה שְׁעוֹד מֵעַט יִשְׂרָף כָּל הָעִיר בְּהַקְפָּדָתוֹ, וְנִכְנָסָה
 לְאַסְפָּה וְקִלְקְלָה אֶת הָאַסְפָּה בְּאַמְרָה לְבָנָה: אֵינִי מְסַכֵּימָה שֶׁיַּעֲשֶׂה זֹאת
 בְּבֵיתֵנוּ. אַחַר כֵּף אָמַר רַבְּנוּ: יְכוּלִים אַתֶּם לֹמַר לְהַבְרִדִּיטְשׁוֹבֵעַר
 שֶׁכָּבֵר לֹא יוּכַל לֹמַר לְפָנָי הַתְּקִיעוֹת אֶת שְׁמוֹת הַמְּלֹאכִים שֶׁהוּא
 רוֹאֵה. (שֶׁכֶּף הִיָּה נוֹהֵג בְּכָל הַשָּׁנִים), וְהָרִי הוּא צַדִּיק יְרֵא ה',
 עֶרְלִיכֵעַר וְאִם הוּא לֹא יְרֹאֵה הוּא לֹא יֹאמֵר שֶׁהוּא רוֹאֵה.

ה — סז

רַבִּי שְׁמֹחָה אָבִיו שֶׁל רַבְּנוּ וְל' הִיָּה מִתְבוֹרֵד גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד,
 וְהִיָּה נְעָלָם מְדֵי פַעַם לְזִמְנִים אַרְפִּים מִבֵּיתוֹ, וְהִנֵּה לְפָנָי עֲבוּרוֹ שֶׁל
 רַבְּנוּ וְל' לֹא יִדְעָה זּוּגָתוֹ אִם יִגִּיעַ לְשַׁבָּת וְכִיוֹן שֶׁכֶּף פָּנָתָה לְאַמָּה
 הַצְּדִיקָנִית מֵרַת אֲדִיל בַּת הַבַּעַל שָׁם טוֹב לְשָׂאֵלָה וּלְבַקֵּשׁ עֲצָתָה, נִתְנָה
 לָהּ אַמָּה כְּפִנּוֹת מִיְחָדוֹת שֶׁתְּכוֹנֵם בְּעֵת לִישׁוּתָהּ אֶת הַבְּצֵק לְחִלוֹת
 וְהַכְּנָסָתָם לְתַנּוּר לְכַבּוֹד שַׁבָּת. וְכָל זֶה הִיָּה כְּיוֹם חֲמִשִּׁי שֶׁקָּדַם הַשַּׁבָּת.
 וְכִשְׁלֹא עֶזֶר לָהּ הַדְּבָר הִלְכָה שׁוֹב בְּבִקְרָה יוֹם הַשְּׁשִׁי לְשָׂאֵל בְּעֵצַת אַמָּה
 וְאִזּוּ נִתְנָה לָהּ כְּפִנּוֹת אַחֲרוֹת שֶׁתְּכוֹנֵם בְּעֵת הַדְּלָקָתָהּ אֶת הַנְּרוֹת לְכַבּוֹד

שבת שהיה זמן נפר קדם השבת, ושוב לא עזר לה הדבר ולא ידעה היכן הוא, ואז במר לבה הלכה להשתטח על ציון קבר הבעל שם טוב ובתפלתה שאלה לסבה הבעל שם טוב היכן בעלי? ואז שמעה קול: אל תדאגי הוא יבוא עד השבת, הוא כבר בתוך התחום. ותזר הדבר. ואכן לכבוד שבת הגיע רבי שמחה ואז נפקדו בנשמת רבנו הקדוש.

ה — סח

רבנו אמר פעם לרבי חייקל: הייתי רוצה שתקבל על עצמך משרת החזנות, ותהיה אתה חדוש בענין שלך כמו שאני חדוש בענין שלי, ולא הסכים לזה רבי חייקל כי לא היה הדבר לפי כבודו שיתפרנס מתמיכתו של אחרים וכו'. ופעם אחת אחר הסתלקותו של רבנו בשהיה מוהרנ"ת ז"ל בקרימנטשוק בימי חנכה ופגש בו ברבי חייקל, והזכיר לפניו רבי חייקל את הנ"ל, וכמתפאר על שלא ציית לרבנו, כי מה היה יוצא לו ממשרה זו. גער בו מוהרנ"ת ז"ל ואמר לו: עדין אינה מתחרט על שלא שמעת בקולו של רבנו? נאך האסטו נישט קיין חרטה וואס דו האסט דעם רעבן נישט גיפאלגט?

ה — סט

גם בעת אמירת רבנו המאמר "מרבבות פרעה וחילו", (בלקוטי מוהר"ן סימן לח) ושם בענין התפלין שהם סימן על דבקות וכו' ומשה לא ידע כי קרו עור פניו וכו', אמרה רבנו בהתלהבות כזו עד שכסה פניו במטפחת כל שהיא ולא יכלו לראות פניו המאירים והלוהטים, וכעיו המספר לעיל חלק ב סימן ברעו.

ה — ע

תורה מ"ב נאמרה בראש השנה.

ה — עא

בַּעַת שְׁאָמַר רַבֵּנוּ הַתּוֹרָה "וְאֵת הָעֲרֵבִים צִוִּיתִי לְכַלְבֵּלָהּ", בְּלִקּוּטֵי מוֹהַר־ן חֶלֶק ב' סִימָן ד', וְשֵׁם מִכָּאָר בַּמָּה יִגִּיעוֹת וְכַמָּה הַטְּיוֹת וְכַמָּה בְּפִילוֹת צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת קֹדֶם שְׁעוֹשִׁין אֵיזָה דְּבָר שְׂבִקְדָּשָׁה כְּרָאוּי וְכוּ', הֵטָה רַבֵּנוּ אֲזוּ בַּעֲצָמוֹ אֵת גּוֹפּוֹ בְּכַמָּה וְכַמָּה הַטְּיוֹת וְכַפִּילוֹת בְּמַסִּירוֹת נֶפֶשׁ עֲצוּמָה.

ה — עב

יֵשׁ דְּעָה שְׂמָה שְׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל שְׂסַעֲדַת רֹאשׁ חֲדָשׁ מִסְגָּל לְבָנִים, הִיָּה אֶחָד מֵהַדְּבָרִים שֶׁנִּתְבָּאָרוּ בַּסֵּפֶר הַנִּשְׁרָף.

ה — עג

הַחֲלוּם הַמוּבָא בַּחֲזֵי מוֹהַר־ן סִימָן צא, עֵין שָׁם, סִפְרוּ רַבֵּנוּ לְרַבֵּי שְׂמַעוֹן מְשֻׁמְשׁוֹ ז"ל, אַחַר שְׁנַכְנַס וּבָא לְחֹדֶר רַבֵּנוּ וּפְגָשׁוּ בּוֹכָה בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ בְּכֵיָה רַבָּה כּוֹזֵד שְׁנִרְטְבָה רִצְפַת חֹדֶר רַבֵּנוּ וְנִשְׁמַע קוֹל דְּבִקּוֹת נַעֲלִי רַבֵּנוּ בְּדַמְעוֹת הַרְבּוֹת שֶׁהִזְלִים רַבֵּנוּ, כִּי רָאָה רַבֵּנוּ בְּרוּחַ קֹדֶשׁ כָּל הַיְּסוּרִים שֶׁיַּעֲבֵרוּ עַל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּרִדִּיפוֹת עֲצוּמוֹת וְעִנְיֹת מְפֻלְגָת עַד שֶׁלֹּא יִשְׁאָרוּ מֵהֶם כִּי אִם חֲמָשָׁה אֲנָשִׁים בְּלִבְד לְרַב הַהֲתַנַּגְדוֹת וְהַמְחַלְקַת וְהַרְדִּיפוֹת שֶׁיִּסְבְּלוּ, וְאִכּוּ בְּךָ הִיָּה שְׂבַעַת הַמְחַלְקַת הַגְּדוּלָּה לֹא נִשְׁאָרוּ דְּבוֹקִים בְּמוֹהַר־נִת ז"ל בְּשְׁלָמוֹת כִּי אִם חֲמָשָׁה אֲנָשִׁים בְּלִבְד. וְהָיוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מוֹנִים אֵלֶּיךָ הַחֲמָשָׁה, הָרִאשׁוֹן הֵלֵא הוּא בְּנוֹ רַבִּי יִצְחָק ז"ל וְרַבִּי נַחֲמָן מִטּוּלְטָשׁוּן וְרַבִּי מְרֻדְכֵי הַמְּכָנָה "מְרֻדְכֵי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה". וְרַבִּי נִתָּן בֶּן רַבִּי יְהוּדָה בַּעַל קֶנֶטְרַס הַצְּרוּפִים ז"ל, הַמְּכָנָה רַבִּי נִתָּן בֶּן רַבִּי לִיבְלִי רְאוּבֵנִס. וְרַבִּי אֶפְרַיִם בֶּן רַבִּי נַפְתָּלִי ז"ל, כִּי שְׁאָר אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לֹא הִיָּה מִכְחֶם לַעֲמֹד בְּרִישׁ גְּלִי עִם מוֹהַר־נִת ז"ל לְרַב תַּקּוֹף הַהֲתַנַּגְדוֹת, שֶׁהָיָה בְּלִי גְבוּל וְהָיָה בְּזָה כְּדֵי סַכְנַת נַפְשׁוֹת מִמֶּשׁ.

ה — עד

מספרים במה שאמר רבנו בספר חיי מוהר"ן סימן שלו שהשתמש בעבודתו את ה' של אחד מאנשי שלומנו בשביל השגתו שהיה נצרך לה, עין שם. שהיה זה רבי חיים שרה"ס ז"ל. שהשתמש רבנו בעבודתו את ה' השגותיו הגבוהים. וראה עוד לעיל בחלק א סימן תקלי"ה.

ה — עה

ושיחה המובאת בחיי מוהר"ן סימן תקצ שאמר רבנו על אחד מאנשי שלומנו שזה שמפחד שיפול מעבודת ה' זה הדבר עצמו מחזיק אותו, היה זה רבי אברהם פעטרבורגער ז"ל שהיה דר איזה זמן בפטרבורג שהיתה אז עיר ללא יהודים ונכרית מאד, והיו לו שם נסיונות קשים מאד לעמד ולהשאיר בקדשת יחדותו.

ה — עו

על המספר בחלק א סימן שסד וכו', עין שם יש דעה שעמד אז רבנו בחדרו עם פניו אל הקיר וכשנכנס רבי הלל ידע רבנו ברוח קדשו מי הנכנס, ואמר לו: זה אתה הלל וכו'.

ה — עז

רבנו בשהותו באומאן בסוף ימיו היה הולך להתבודד מחוץ לעיר ביער הנקרא יער גרעקוב. ביער הזה היה מקום תפלות. ושם מצאו את הקמיע מהצדיק רבי נפתלי כץ בעל סמיכות חכמים שכתב והשביע רוח וכו', כנודפס בחלק ג תקצח.

ה — עח

אמר רבנו: עוד יבא זמן שאברך אחד ייפה ויהדר את ענייני. סי' וועט נאך קומען א צייט סי וועט זיין א יונגער מאן וואס וועט

באשיינען מיין זאך". וְהָיָה אֹמֵר בְּזֶה רַבִּי לִוֵּי יִצְחָק ז"ל שְׁדַבּוּר זֶה
 חָל עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַחֶפֶץ בְּאַמֶּת וּמִתְקָרֵב בְּאַמֶּת
 וְרוֹצֵה בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה לְפָאָר לְרוּמָם וּלְהַדִּיר אֶת שֵׁם רַבְּנוּ בְּעוֹלָם.

אוצר החכמה

ה — עט

רַבְּנוּ נִהְגָּ לַעֲרֹךְ שְׁלָחַן "טִיש" בְּכָל לַיִל שֶׁבֶת בְּחֶצֶר הַגְּדוּלָּה
 הַסְּמוּךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. וְזֹאת מְלַבֵּד שֵׁשׁ הַשַּׁבָּתוֹת הַמִּיחָדִים לְאַמִּירַת
 תּוֹרָה, שְׂאֵז בָּאוּ כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לְשִׁבוֹת אֶצֶל רַבְּנוּ.

ה — פ

רַבְּנוּ הָיָה לוֹ לְבוּשׁ עֲשׂוּי מְמָשִׁי שֶׁפִּתְרוּרָיו הָיוּ מְשֻׁל כֶּסֶף.

ה — פא

רַבִּי יַחֲיָאל אָחִיו שֶׁל רַבְּנוּ הָיָה מְבַגֵּר מִמֶּנּוּ וּמְסַפְּרִים שְׂאָף הוּא לֹא
 הָאָרִיךְ יָמִים וְנִפְטָר בְּשָׁנַת תַּקַּע"ב שָׁנָה אַחַת לְאַחַר הַסֵּתְלָקוֹתוֹ שֶׁל
 רַבְּנוּ.

ה — פב

יֵשׁ אוֹמְרִים שְׁמֵרַת פִּיגָא סְאֲסִיעַ בֵּת רַבִּי יִשְׂרָאֵל בֶּן שָׂרָה בֵּת רַבְּנוּ
 נִשְׂאָה לְבֶן בֵּתוֹ שֶׁל רַבִּי בְּרוּךְ מִמְּעוֹבּוֹ ז"ל.

ה — פג

כְּשֶׁעָבַר רַבְּנוּ מִזֵּל אֲטִיפְאֵלִי לְדוֹר לְבֶרֶסְלָב וַיֵּצֵא שְׁמוֹ בְּכָל הָאָזוּר
 הַחֵלּוּ לְנִסְעַ וּלְבוֹא אֵלָיו אֲנָשֵׁי הַסְּבִיבָה בֵּינֵיהֶם אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים
 כְּרוֹכְלִים וּמוֹכְרֵי כֶּלִים וְסִירִים וְכַדּוּמָה הַנִּקְרָאִים טַעֲפַעֲרָס, וְהֵם
 כְּשֶׁהִגִּיעוּ וְחָזְרוּ בְּרוֹכְלוּתָם לְנַעֲמִירוֹב סִפְרוּ בְּהַשְׁתוּמָמוֹת וּבְכַטּוֹל מָה,
 שְׁהֵנָּה הִגִּיעַ אֲדַמּוֹר חֲדָשׁ לְאָזוּר וְאֵינוּ מִתְּנַהֵג כְּדַרְכָּם שֶׁל שְׂאָר
 הָאֲדַמּוֹרִיִּים שְׁנִכְנָסִים אֲלֵיהֶם וְנוֹתְנִים לָהֶם שׁוּם פְּדִיוֹן וּמַקְבָּלִים

שיח שרפי קודש / רבינו הקדוש

כט

בְּרַכְתֶּם וַיּוֹצְאִים לְעֶסְקִיָּהֶם כְּרַגִּיל, כִּי הוּא רַק דּוֹרֵשׁ כָּל הַזְּמַן אֶדְוּ וְרַק
עֲבוּדַת ה' אִף מֵהֶם הַפְּשׁוּטִים וּמְדַבֵּר עַל לְבָבָם שֶׁיִּגְזְלוּ מִזְּמַן עֲסוּקִיָּהֶם
וַיִּחְשְׁבוּ עַל הַתְּכָלִית וַיִּתְאַמְצוּ לְתוֹרָה וּלְתַפְלָה. כְּשֶׁשָּׁמְעוּ זֹאת
מוֹהַרְנָת וְרַבִּי נִפְתָּלִי אָמְרוּ זֶה לָזֶה: הֲרֵי זֹאת אָנוּ מְחַפְּשִׁים דָּאָס
זוֹכֵן מִיר דָּאָדְוּ, כִּי זֶה כְּבָר זְמַן מָה שֶׁהֲרַגִּישׁוּ חֶסֶר בְּנַפְשָׁם וּבְקִשׁוֹ
לְמַצָּא סְמוּדָה לָהֶם צְדִיק כְּזֶה שֶׁיִּלְהִיב לְבָבָם אֶדְוּ וְרַק לְתוֹרָה וְעֲבוּדַת ה'.
וְהִנֵּה אִף עַל פִּי כּוֹ הַתְּקַרְבוּ אֵלָיו הָרוֹכְלִים לְרַבְּנּוּ וּמוֹהַרְנָת הִיָּה מְתִידֵד
עִמָּהֶם וְהִיָּה מְסַפֵּר לָהֶם סְפּוּרֵי צְדִיקִים וְכִדּוּמָה וּמִשִּׁיחַ עִמָּהֶם שִׁיחֹת
אֲמַתִּיּוֹת לְפִי עֲרַכְבָּם.

19/08/2018 11:11

שיח שרפי קודש

מוהרנ"ת זצ"ל

ה — פד

בתחלת התקרבותו של מוהרנ"ת ז"ל היה מרבה לדבר עם חבירי אנשי שלומנו שבברסלב והיה מעוררם ומלהיבם מאד, ורובנו היה תדיר שואלו בשלום החבורה שבברסלב, אולם לאחר זמן כשראה מוהרנ"ת ז"ל שאין לבם בוער כמותו, כי היו אנשים סותרים מוכרי כלים וכדומה (טעפערס) חדל מעט מחמת כן מלדבר ולהתעסק עמם. כשבא אחר כך לרבנו לא ספר כלום לרבנו מזה, אולם רבנו כבר ראה ברוח קדשו והבין הנהגתו. וכשנכנס לבית רבנו ראה פתקה רשומה בכתב ידו של רבנו שהיה כתוב בה "מה אמר לכם, המגן שלכם היה בוקע רקיעים". (ראה חיי מוהר"ן סימן שלא) והיתה זאת לו לתשובה על הנהגתו, וחזר למנהגו הראשון לדבר עמם בעבודת השם יתברך כבתחלה וביתר שאת, כי הבין לנכון רצון רבנו ז"ל שמהנכון לעדדם ולחזקם ולהתחבר עמם ואף שנראה לכאורה שיש לו הפסד הרי שבחשובו הכללי תועלתו רבה ביותר.

ה — פה

דרש פעם המגיד מדובנא זצ"ל דברי תוכחה לפני קהל מאזינים. כשסיים דרשתו נגש אליו אחד מהשומעים ואמר לו: רבי ומורי, איני מבין למה ומדוע אכל משום מה לא נתעוררתי מדבריכם כלל וכלל. והנה כדרך ענה לו תשובה בדרך משל: משל לבן כפר שבא לעיר והלך והסתובב ממקום למקום והביט בהתפעלות על חיי הרחוקה של התושבים מה שלא ראה כזאת בכפרו המרחק, וכשעבר דרך איזה נפת ראה איך שלוקח איזה כלי ומנפח בו על גחלים ועל ידי איזה מדליק ומבעיר האש, השתומם על מחזה זה, ושמח על זה כמוצא שלל רב, והלך וקנהו במחיר הגון ברצותו לשמח את ידידיו תושבי

הכפר שמעֵתָהּ לא יצטרכו להכות אבנים זה בזה להדליק האש בדרךכם. כשהביאו לכפרו קרא לכל תושבי הכפר להראות להם מופת להדלקת האש. נעמדו סביבו כל התושבים והחל לגשף בפלי הלוף ונשוף, ואין אש ואין להבה, ונתבזה לפני כל שכניו, והוא בעקשנותו חזר והתנפח עמם שפלי זה מיצר אש, אולם לא הועיל לו, וחזר בכעסו לעיר ובא אל הנפח וגער בו: למה רמיתני? נסיתי כמוך להדליק האש ואין אש כלל וכלל. שאל לו הנפח: גחלים הכנת? ענה לו הכפרי: לא. אמר לו הנפח: שוטה שכמוך, בכדי לעורר האש צריך איזה ניצוץ כל שהוא ואז טוב הפלי להלהיבו יותר ויותר, אבל אם אין שום ניצוץ לא יועיל שום נשופים. סים המגיד ואמר: כמו כן אנכי בדרשותי מלהיב רק את אותם האנשים שיש בהם ניצוץ כל שהוא, אבל אם אין בהם שום ניצוץ איני יכול להלהיבם. כשספרו זאת למוהרנ"ת ז"ל ענה ואמר: אין הדבר כן, ניצוץ יש בכל יהודי, יהיה מי שיהיה, אבל צריך לדעת איך לנפח ואיך להלהיבו. "א פוינגק האט יעדער יוד נאר מיידארף וויסן ווי אזוי איהם אן בלאזן און ווי אזוי איהם אן פלאקערן".

ה — פו

בהשתדלותו שהשתדל מוהרנ"ת לנסע לארץ ישראל היה כמה פעמים שחפץ היה להגיע לאודיסה בחשבו שמה תזדמן לו אנגיה למרות שלא היה לו על דמי נסיעה, ואף-על-פי-כן יצליח ויסע עם אנגיה המזדמנת לארץ ישראל. והיה אומר בצחות: "אני מחובתי לנסע לאודיסה כי הים לברסלב לא יגיע". דער ים אין ברסלב וועט נישט קומען. כאומר שאם לא ישתדל להגיע לפחות לאודיסה בודאי לא יגיע לארץ ישראל.

ה — פו

פעם ביום שלפני ערב פסח נכנסה אל מוהרנ"ת ז"ל בתו מרת חנה

צירל והתאוננה לפני אביה ואמרה לו: אבי היקר, הפסח כבר מתקרב ויעדין אין לנו כלום על צרכי החג. (כי זוגתו מרת דישל כפדה אותו מאד ולא רצתה להחליש דעתו מזה כלל. על כן שלחה את בתה לאמר זאת), ענה לה מוהרנ"ת ז"ל: 'בתי, ה' יעזר', 'טאכטערל גאט וועט העלפן'. ואכן אחד מאנשי שלומנו שהיה דר ברחוק מקום חשב ואמר לעצמו: מי יודע שמה אין למוהרנ"ת ז"ל כלום עבור צרכי החג, והתעורר בלבו והלה ושכר עגלה ומלא אותה בכל טוב תפוחי אדמה ביצים יין וכו', והביאו למוהרנ"ת ז"ל בערב הפסח ממש. אחר כך בישבם בשלחן בליל הסדר והפליג בהודאה על חסדי ה' שלא עזבו, פנה בין דבריו אל בתו ואמר לה: 'בעת שאמרתי לך שהשם יעזר לא התכונתי לאדם זה'. 'ווען איך האב גיזאגט גאט וועט העלפן האב איך נישט אים גימיינט'. כאומר שלא היה לו שום בטחון בשום אדם זה או אחר שיצאג לצרכו, אלא באמת התכונתי שה' יעזר כרצונו יתברך, ושתלשל הדבר ויבא איך שישתלשל.

ה — פח

פעם בשהתקרב חג הפסח ויעדין לא היה למוהרנ"ת מספיק כדי הוצאות החג, כשראה שממלאים את החבית במים עבור ימי החג, התאזר והתחזק עד שרקד מרב שמחה כשהוא עונה ואומר בשמחה, 'תודה לאל יש לנו כבר מים עבור ימי החג'.

ה — פט

היה פעם מוהרנ"ת ז"ל עם כמה מאנשי שלומנו אצל הצדיק רבי גדליה מליניץ וצ"ל, והתפללו בדרבם בכחות ובצעקות. אמרו אלו מהמתפללים כהערה לצעקותיהם: הרי אמרו רז"ל המגביה קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמונה. כששמע מוהרנ"ת הערתם זאת, נענה ואמר אחר כך: מתדמים הם לרבנו?, רבנו התפלל אכן בשקט כי היה

בחינת שְׁמֹן בַּחֲשָׁאֵי, (אֲבָל הֵם) טוֹב יוֹתֵר הִיָּה שִׁיקְרָעוּ אֶת גְּרוֹנָם בְּתַפְלָתָם בְּצַעֲקוֹת כְּמוֹ שֶׁאֲנִי קוֹרֵעַ אוֹתוֹ. "זֵי גְלִיכֵן זֶאךְ צוֹם רַעֲבֹן?, דְּעַר רַבִּי הָאֵט גְּעֵדֵאוּיִנְט שְׁטִיל, עַר אִיז גִּיוֹעֵן 'שְׁמֹן בַּחֲשָׁאֵי', זְאֵלֵן זֵי זֶאךְ אִיין רֵייסֵן דִּי קֵיילִי בֵיִים דֵּאוּיִנְעֵן ווי אִיךְ רֵייס זִיךְ".

ה — צ

כְּשֶׁנִּסְעַע מוֹהֲרֵנְתֵי ז"ל לְאֶרֶץ פִּגְשׁ בְּדַרְכּוֹ בְּאוֹדֶסָה אִישׁ כָּשֵׁר אֶחָד שְׁהָיָה עוֹבֵד ה' גָּדוֹל וְתַמִּים נִפְלָא, הִתְפַּעַל מִמֶּנּוּ מוֹהֲרֵנְתֵי כָל כֶּף עַד שֶׁאָמַר: אֵלּוּלָא שְׁכָבֵר קִבְעֵתִי נְסִיעֵתִי עִם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר יְהוּדָה ז"ל (שְׁלֹוֹהוּ בְּדַרְכּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל) הִיִּיתִי מְרַצָּה יוֹתֵר לְנִסְעַע עִמּוֹ. לֹא יִדּוּעַ מִי הִיָּה וְאֵם הִיָּה מְאֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנו אִם לֹאוּ.

ה — צא

כְּשֶׁהָיָה פַעַם מוֹהֲרֵנְתֵי ז"ל בְּקָרִימְנִטְשׁוֹק, שְׁהָיָה נוֹסֵעַ לְשֵׁם מַדִּי פַעַם לְפַעַם לְחֹזֵק אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַדְּרִים שָׁם, פִּגְשׁ בְּכֵנוּ שֶׁל רַבִּי חֵיִקֵּל בְּדַבְרָם הַחַל בְּנוּ שֶׁל רַבִּי חֵיִקֵּל לְדַבֵּר עִמּוֹ בְּשִׁבְחוֹ שֶׁל מִפְרָסֵם אֶחָד שְׁהָיָה דֵר שָׁם, וְהַפְּלִיג וְהַפְּלִיא אֶת הַהֲדַרְתֵי פָּנִים שֶׁיֵּשׁ לוֹ, וּמוֹהֲרֵנְתֵי ז"ל שְׁהִבִּין שְׁמַחְמַת הַהֲדַרְתֵי פָּנִים שֶׁל הֵלָה הַתְּבַלְבֵּל מִמֶּנָּה בּוֹ רַבִּי חֵיִקֵּל, דְּבַר וְהִרְחִיב עִמּוֹ הַדְּבוּר שֶׁאִין הַהֲדַרְתֵי פָּנִים רְאָיָה עַל פְּנִימִיוֹתוֹ שֶׁל הֵלָה. בֵּין דְּבָרָיו אָמַר לוֹ: הַשְּׁחֹר שְׁלִי, בְּהַתְּכַוְּנוֹ עַל רַבִּי נַחֲמָן בּוֹ רַבִּי עוֹזֵר ז"ל, יֵשׁ לוֹ הַדְּרַת פָּנִים יָפָה יוֹתֵר. 'מֵיִין שְׁנוֹאֲרָצְעֵר הָאֵט אַ שְׁעֵנְעֵרֵן הַדְּרַת פָּנִים', לְגַדֵּל קִדְשַׁת פְּנִימִיוֹתוֹ, כִּי מוֹהֲרֵנְתֵי ז"ל הוּא שְׁגַדְלוֹ בִּידּוּעַ אַחֵר שְׁהִתִּיתֶם וְהִיָּה דֵר בְּטַעֲפְלִיק, וְהִכִּירוּ מוֹהֲרֵנְתֵי בְּפְנִימִיוֹתוֹ הֵיטֵב הֵיטֵב.

ה — צב

הִיָּה לְמוֹהֲרֵנְתֵי ז"ל תְּלִמִּיד חֶבֶר גָּאוֹן בְּתוֹרָה וְעוֹבֵד ה' וְצַדִּיק מְפֻלָּג, בְּשֵׁם רַבִּי נַחֲמָן בּוֹ רַבִּי יוֹדֵל לֵיב ז"ל. עֲנִי מְרוּד כָּל כֶּף הִיָּה עַד

שלא היה יכול לבא ולנסע אל מוהרנ"ת ז"ל והיה מוהרנ"ת ז"ל נוסע אליו לשוחח עמו בדברי תורה ולהתחזק עמו יחדיו. לרב עניותו השפיר עצמו להיות שומר ומשרת בבית הקברות, דהינו שלאחר היות איזה לונה או יאר צייט שרת את המלומים ברחיצת ידיים וכדומה והיו המלומים גותנים לו פרוטותיהם. פעם כשהגיע מוהרנ"ת לעירו ונדע לו ממה "פרנסתו", הקפיד וגער בתושבי העיר באמרו להם "יהודי נעלה כזה הנכם ממנים לשומר בית הקברות? יכול חלילה שיפטר פעם איזה ילד אצל אחד מתושבי העיר, אף ורק כדי שיהיה לו לרבי יודל עבור הוצאות שבת". "אזא אידן לאזט איר זיין א שומר, מען קען, חלילה, אמאל אנועק נעמען ביי איינעם א קינד כדי רבי יודל זאל האבן אויף שבת". התעוררו אנשי שלומנו מדבריו וקבלו על עצמם להחזיקו ולתמכו והעבירוהו ממשרה זו.

אוצר החכמה

ה — צג

שאל פעם אחד מאנשי שלומנו את מוהרנ"ת ז"ל שיתן לו עצה נכונה באיזה דרך יבחר, אם ישב רק על התורה והעבודה ולא ידאג לפרנסתו אף שבכך יצטרך להיות נתמך מאנשים תומכי תורה, או שיעסק באיזה מלאכה ויקבע עתים לתורה. ענה לו מוהרנ"ת בדרך משל: אמר פעם מלך אחד לאוהבו הנאמן: פאות הוקרה על מעשיה גותו אני לה רשות שביום זה וזה, משך זמן קצר כזה וכזה נתנת לה רשות להכנס לאוצרי וכל מה שתספיק לקחת מאוצרי הגדול הרי הוא שלך. הלה זה אהוב המלך והכין לעצמו ליום המיעד שקים גדולים, ובא לאוצר המלך בזמן המיעד וכהבטחת המלך נתנו לו לכנס ולאסף כרצונו.

והנה מרב הכנתו לזמן נשגב זה שכח לאכל, ובאמצע זמן האספה נעשה רעב מאד מאד עד שחשש לחייו, והכין שאם יהרהר עתה על אכילה נאותה יפסיד מזמנו הקצר היקר מאד מאד ויפסיד

הון רב. תכף נגס בפיו באיזה חתיכת לחם שמצא והמשיך בזריזות עם לעיסתו לאסוף עוד ועוד מרגליות, וכשתקפו שוב הרעבון חטף בזריזות עצומה עוד נגיסה מחתיכת הלחם והמשיך שוב בזריזותו לאסוף ולאגור עוד מרגליות יקרות. סיים מוהרנ"ת ואמר לו: אם התורה חשובה אצלה פאבנים טובות ומרגליות ואף כשתהיה רעב לא תקפיד הרבה רק תחטף בזריזות איזה חתיכת לחם לתוך פיה ותמשיך בהתמדה בלמוד התורה באוסף המרגליות, אזי נכון שתשב רק על התורה והעבודה כרצונה כי זהו הנקרא "תורתו אמונתו", אבל אם לאו לך עסק במלאכה וקבע וגזל עתים לתורה. ספור זה ספרו ראברג ז"ל לרבי לוי יצחק ז"ל בעת ששאלו לאחר נשואיו מה יעשה לפרנסה, בהנ"ל ששאל את מוהרנ"ת ז"ל, וענה לו: שאלה זו נשאל כבר מוהרנ"ת ז"ל וכזה היתה תשובתו, והביו.

ה — צד

רבי משה ברסלבר ואחיו רבי זענוויל ז"ל גדלם מוהרנ"ת בביתו, ומעשה שהיה כף היה: נוהג היה מוהרנ"ת ז"ל ללכת מדי לילה בעת חצות למקנה, והבלן שהיה גר בצמוד למקנה בטוב לבו שידיע מהנהגתו של מוהרנ"ת ז"ל היה מכין עבורו מעט מים חמים כדי שיוכל לשרות בו את רגליו בצאתו ממקנה הקר, בפרט בימי החרף הקרים, בפרט מוהרנ"ת ז"ל שהיה קשה לו הדבר ביותר לסבת ה"חלי מעים" שסבל ממנה מאד כידוע. כשנודע הדבר להמתנגדים אימו עליו שאם ימשיך במעשהו יפטרוהו מעבודתו, והוא בטוב לבו לא יכל היה לשמע בקולם ולהפסיק להכין עבורו את המים החמים בדרךבו, והמשיך הלאה במעשהו, ואכן פטרוהו. תכף באה זוגתו בבכיה רבה אל מוהרנ"ת: רבנו, מה נעשה עתה וממה נתפרנס אחר שפטרו אותנו אף ממשרה עלובה ועניה זו, וכל זה עבור שרותנו ששרתנו את מעלתכם? ענה לה מוהרנ"ת ז"ל ואמר: לעזר לכם איני יכול כי אני בעצמי עני גדול, אבל שלחו לי את שני בניכם ואגדלם

בבית. וכך אכן עשו, וגדלם מוהרנ"ת לשם ולתפארת, פידוע מעלת קדשתם ולמדנותם הגדולה.

19/08/2018

ה — צה

היה פעם רבי יצחק בן מוהרנ"ת ז"ל לבוש באיזה בגד שהיה קרוע מעט וחפץ היה ללכת להשתטח על ציון רבנו הקדוש, וכשיחזר מהציון יתפריהו לנכון, כששאל לזה את פי אביו ז"ל אמר לו: ראשונה לך ותפור את הבגד ואחר כך עלה להשתטח על ציון רבנו הקדוש.

ה — צו

אמר מוהרנ"ת ז"ל: היכן שמתקבצים עשרה מאנשי שלומנו ראוי לפע את כל קצוי תבל לתחב ראשו ביניהם, ודבר אז לענין ראש השנה, כשנאספין כל הקבוצה הקדוש כמה גדול הוא מאד.

ה — צז

אמר פעם מוהרנ"ת ז"ל "להיות נקי כרבנו איני יכול" פי רבנו ז"ל היה נקי ומסדר כל כך במלבושיו שאפלו קש דבוקה תחת מנעליו לא מצאו אצלו.

ה — צח

בעת המחלקת הגדולה אמר פעם מוהרנ"ת ז"ל: מכיר אני גם תודה לרבנו בזה שקבע לי שעורים רבים ללמוד התורה ומשום בן אין לי כלל זמן אף גם לחשב מהמחלקת ומההתנגדות וכל שכן לענות ולהתנפח עמהם.

ה — צט

מספרים שפעם כשקנטרו המתנגדים את מוהרנ"ת ז"ל באמרום לו: מה תעשו כשיפסקו לכם בעולם האמת דין גיהנם? ענה ואמר:

אמר שם תורה מלקוטי מוהר"ן ויבואו כל הצדיקים לשמע המאמר ויהיה שם הגן עדן. וועל איך דארט זאגן א תורה אין לקוטי מוהר"ן, וועלן אלע צדיקים קומען הערן די תורה, וועט דארט זיין דער עולם הבא.

ה — ק

בעת המחלקת הגדולה אמר מוהרנ"ת ז"ל לאנשי שלומנו: לכם יש נסיון אם להתקרב לרבנו? לי היה נסיון, כי בעת התקרבותי לרבנו היו עוד הרבה מגדולי הצדיקים תלמידי המגיד ז"ל, ואף על פי כן הכנתי בגדלתו ובמעלתו הנשגבה.

ה — קא

ספר רבי נחמן בן מוהרנ"ת ז"ל והפליג בשבח אביו זצ"ל גם בזאת שלמחרת חתנתו בעת עטיפתו את הטלית בפעם הראשון דבר עמו אביו הרבה בשבח מעלת הטלית ועל אשר זכה והגיע לזה, עד שגחקו דבריו בלבם בהגן לכל ימי חייו.

ה — קב

פעם בצעירותו בהיות רבי משה ברסלבר ז"ל אצל מוהרנ"ת ז"ל ספר לו מוהרנ"ת איזה ספור מעשה ובדרך רמז רמז לו כל מה שיעבור עליו משך ימי חייו ובסוף סים ואמר וילבסוף עוד יכניסו לה משהו "מען וועט דיר נאך עפעס אריין טראגן". וכן היה שתאם ספורו לכל מהלך חייו, בערב שבת האחרונה לימי חייו לא היה נתן להשיג בכל עיר טשעריין דגים לכבוד שבת מפאת החורף הקשה. פתאם נכנס אליו אחד מתושבי העיר ואמר לו בשמחה: רבי משה הצלחתי והשגתי והבאתי לכם במיוחד דגים לשבת, ותכף נשתנו פניו כי הבין למה הדבר מרמז. ואכן בליל ראש חודש שבט, דהינו ביום א' בלילה, נפטר לעולמו.

ה — קג

בשנתו האחרונה של מוהרנ"ת ז"ל זרו את כל אנשי שלומנו בגדל חיוב הנסיעה על ראש השנה לאומאן, והיה מרבה לדבר מזה בפרטיות עם כל אחד ואחד שדבר עמו, וכשנסע הוא עצמו לקבוץ סבב את העגלה בכונה והאריך בדרך ארכה ונסע לכמה כפרים שדרו שם אנשי שלומנו לזרזם לבא על ראש השנה ושלם לבעל עגלה שכר מרבה מאד, כי שלם לו שכרו עבור זה לפי שעות נסיעה.

19/08/2018תחנ

יאוצר החכמה

ה — קד

היו שני אנשים עניים דרים בעיר אחת, אחד מהם היה נוסע מדי פעם אל מוהרנ"ת ז"ל כדי לקבל ולשמע ממנו דברי אלקים חיים, וחברו היה נוסע לרב אחר שהיה מגדולי המפרסמים. פעם בשיחתו יחד, אמר חברו של זה מאנשי שלומנו אליו: רבך (בהתכוננו על מוהרנ"ת ז"ל) נותן לה הרבה יותר ממה שהרבי שלי נותן לי, כי כשאני בא בתחלת החרף לפני רבי ושוטח לפניו כל חסרונותי הנצרכים לי לימות החרף הקשים, הוא בעצותיו ובעזרתו ממלא לי חצי מחסרונותי, ונשארים לי שאר חסרונותי על כתפי, כי אף זה שמסיע לי לא נשאר אצלי למשך זמן ואחר כך שוב אני נשאר ערם וחסר כל. אולם כשאתה נוסע לרבך, אף שאינו מסיע בידך כלום, כי אף הוא עני מרוד, אולם מראה הוא לה בכח דבוריו ותורותיו שאין אתה חסר כלום, כי נותן לה דעת כזה לראות שהכל טוב והכל לאמת חסדים וישועות, נמצא שמקבל אתה ממנו הרבה יותר ממה שקבלתי אני.

ה — קה

אמר פעם מוהרנ"ת ז"ל בשבחו של רבי חיים סטאלער ז"ל: דומה הוא כהתמים והפשוט שהפליג רבנו בשבחו. וספר חתנו רבי שבתי ז"ל, שהיה רבי חיים אמן גדול במקצועו - מקצוע הנגרות ופסול עץ,

ולא פעם שמעוהו אומר לעצמו באמצע מלאכתו בעת הקצאתו את העץ ומישרו ומצדדו: ראה נא חיים את העץ הזה שעושה אתה בו כל מה שברצונה ואינו מתנגד למעשיה, וראה נא איך שאף-על-פי שהיה עץ מגשם ועב כזה, אף-על-פי-כן ראה איך מהדר יצא עתה מתחת ידה, ובכו אף אתה גופי מדוע שלא תתן ותניח לעשות ממך גוף קדוש ומהדר בקדשה, כי אף אתה כהעץ תקנה יש לה אם רק תואיל ותתן למטפד לטפל בה כראוי.

ה — קו

שכנו של רבי חיים סטאלער ז"ל היה אדם חשוב ומקרב לצד המתנגדים. והנה בעת המחלקת הגדולה כששאלוהו חבריו וידידיו מה אתה עושה נגד חיים הפרסלכער ומדוע אינה מצר לו, ענה להם: וכי איך אני יכול לעשות לאדם כזה שום רעה, הרי כשפא חצות לילה כששומע אני אותו בוכה וצועק מעמק לבו באמירתו תקון חצות, מרים הוא אותי ממטתי ושוב איני יכול יותר לשכב לישן מרב שכרון הלב המעורר אותי, ואיך אוכל למחרת לעשות לו שום רעה?! ושתקו. ופעם אחרת אמר לאנשי שלומנו: אני הייתי יכול להיות מתנגד עצום עליכם, אכל דמעותיו של רבי חיים ז"ל ששופך בתפלתו ועבודתו את ה' אינם מרשים לי זאת.

ה — קז

ר' שמשון ז"ל המכנה ר' שמשון מהיער או ר' שמשון הגדול התקרב למוהרנ"ת וצ"ל בילדותו ממש, ומעשה שהיה כף היה: בהיותו ילד קטן כבו עשר שנים נמשך מאד אחר מוהרנ"ת, והיה נכנס מדי פעם לפעם לביתו שבברסלב, וגם בשבתות בעת סעדה שלישית וכיוצא, והיה מאזין לדברי מוהרנ"ת שדבר עם אנשי שלומנו שבאו לשמע ממנו דברי התעוררות ויראת שמים. שכניו של מוהרנ"ת כשראו ילד זה נכנס מדי פעם לבית מוהרנ"ת יחד עם אנשי שלומנו

ספרו לאָביו על דרכו "הגלוּנה", ואָסר עליו אָביו מללכת אֶל מוהרנ"ת ז"ל בְּדרכו. והוא בְּהיותו ערום בִּירָאָה הִיָּה מִתְחַמֵּק מֵאָביו מִדי פֶּעַם בְּלִכְתּוֹ לִישׁוֹ וּבְדוּמָה וְהוֹלֵךְ אֶל מוהרנ"ת ז"ל. הִגִּיעוּ הַדְּבָרִים לִידֵי כַף שֶׁהִשְׁגִּיחַ עָלָיו אָביו שִׁילַךְ לִישׁוֹ עִמוֹ וְכִדֵּי שִׁיּוּכַל לְהִשְׁגִּיחַ עָלָיו לְכָלִי לְקוֹם וּלְצֵאת לְלֶכֶת אֶל מוהרנ"ת ז"ל, והוא בְּמִסִּירוֹתוֹ הַגְּדוּלָּה כְּשֶׁרָאָה שֶׁאָביו נִרְדַּם וְיִישׁוֹ הִיָּה קוֹם בְּלֵט וּמִתְלַבֵּשׁ וְהוֹלֵךְ לְבֵית מוהרנ"ת ז"ל.

כְּשֶׁרָאָה אָביו שֶׁאָף זֶה לֹא הוֹעִיל לוֹ, הִתְחַכֵּם עָלָיו וְאַחַר שֶׁעָלָה לְמִטָּה לִישׁוֹ הִלֵּךְ אָביו וְהִחְבִּיא מִמֶּנּוּ אֶת בְּגָדָיו. כְּשֶׁקָּם אַחַר כַּף וְרָצָה לְבָרַח שׁוֹב אֶל מוהרנ"ת ז"ל בְּדרכו הִכְחִין שֶׁאֵין לוֹ אֶת בְּגָדָיו לְהִתְלַבֵּשׁ. לְרַב הִרְגָּשׁוּ וְהִתְעוֹרְרוּתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵי מוהרנ"ת, הִלֵּךְ לְאֶרוֹן הַבְּגָדִים וְחִפְשׁ בְּגָדִים אֵיזָה שֶׁהֵם, וְלֹא הָיוּ שֵׁם כִּי אִם בְּגָדִים מְגֻשְׁמָמִים שֶׁל אֵיזָה אֲפָרִים נְכָרִים (הַמְּכַנִּים בְּשֵׁם סוּויטֵעַ) שֶׁהָיוּ מְנִיחִים בְּגִדֵיהֶם אֶצֶל אָביו לְמִשְׁכּוֹן עֲבוּר הַלְוָאָה וְכִדּוֹ. לֹא הִבִּיט עַל כְּבוֹדוֹ, הִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם וְקָם וּנְצָא מִבֵּיתוֹ וּבָא כַּף אֶל מוהרנ"ת ז"ל. בְּהִכְנָסוֹ נַעֲשֶׂה צְחוּק בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כִּי נִכְנַס מְחַפֵּשׁ כָּל כַּף, כִּי לֹא יָדְעוּ מִכֵּל מַה שֶׁעִבֵּר עָלָיו, אוֹלָם מוהרנ"ת ז"ל בְּהִבִּיטוֹ עָלָיו הִכִּין כָּל מַה שֶׁאַרְעַ, נַעֲנָה וְאָמַר לוֹ בְּעֵדוּד: "מִסִּירוֹת זֶה עוֹד תָּבֹא לָךְ פֶּעַם לְשִׁמוּשׁ", "סִי וְעֵט דִּיר נֶאֱדָף צוֹ גּוֹץ קוֹמְעוֹן". יָלַד עֲקָשׁוֹ נִפְלָא זֶה גְּדַל וְהָיָה עוֹבֵד הַמְּפֻלָּג.

וְהֵנָּה רַבִּי אַבְרָהָם בְּעַרְגָּיו ז"ל נִכְדַּר רַבְּנוֹ ז"ל שֶׁהָיָה סוֹחֵר בְּעַצְמֵי הַיַּעַר, הָיוּ לוֹ יַעֲרוֹת עַד רַבִּים מְפֹזְרִים, וְהָיָה נִצְרָף לְעִבּוּדָתוֹ שׁוֹמֵר וּמְפַקֵּחַ מְסוּר לְמִסְחָר הַעֲצִים, וּבְחַר בְּר' שִׁמְשׁוֹן זֶה שִׁיבָא הוּא וּבְנֵי בֵיתוֹ וַיִּשְׁכְּנוּ בְּבֵית אֲשֶׁר בַּיַּעַר וַיִּנְהַל מִשָּׁם אֶת כָּל הַנְּהוּל הַדְּרוֹשׁ. בְּנִדְבִיבוֹתָיו אָמַר לוֹ רַבִּי אַבְרָהָם בְּעַרְגָּיו ז"ל: "תּוֹכַל לְקַחַת מִכֶּסֶף הַנִּכְכָּס כִּדֵּי פְּרֻנְסָתָהּ כִּמְהָ שֶׁנִּצְרָף לָךְ, וְאַף גַּם כְּשֶׁתְּצַטְרַף לְהִשְׁיֵא אֶחָד מִבְּנֵיךָ

יכול הגוף לקחת כפי הדרוש לה, וסומך אני על ישרך. קבל זאת רבי שמשון ז"ל ועבר לדור בייער הוא עם כל בני ביתו, ושם מחויץ לעיר היה יכול נוסף על עבודתו בייער לעבד את ה' ברכונו. ואכן היה מתפלל שם בכחות ובהתלהבות פיאות, ונהל את המסחר בדבעי, ולא היו הגוים גונבים מעצי היער לרב אהבתם אותו ומיראתם מקדשותו. אחר זמן מה, שהיה זמן קצר ביחס לעבודתו בייער, היה צריך להשיא את אחד מבניו, וכחשכם שהסכם עמו בתחלת קבלת עבודתו לקח ממון המסחר להוצאות החתונה.

לא עברו ימים מעטים ושבק לפתע חיים ר"ל, בייער רחוק מהעיר, בהיותו צעיר לימים, ונדע דבר פטירתו על ידו בעצמו, שבא בחלום לר' אברהם בערניו וספר ואמר לו: דע לה שבכר איני בין החיים ובאתי אליה בשם רבנו סבך לבקש ממך מחילה על שגהגיתי מממונה יותר מכפי המגיע לי, כי לא הספיק לעבד כלל כדי ההוצאה שלקח להוצאות הנשואין. וספר לו בחלום כל סדר הסתלקותו ומה שעבר עליו, כשנפטרתי והגעתי לעולמי תכף פגע בי רבי נפתלי ז"ל, בקשתי ממנו: רבי, אביאני לרבנו. ענה לו רבי נפתלי: ענין זה שיה' למוהרנ"ת ותכף יבא אליה. ואכן כך היה, שבא אלי מוהרנ"ת והביאני אל רבנו. ראיתי איך שלקח רבנו איזה פנקס והביט בו ואמר לי אחר כך: אכן מאנשי אתה, אולם לה וטבל בנהר דיגור. לקחני מוהרנ"ת ז"ל לטבל בו, ואמר לר' אברהם בערניו: מה אמר לה, גדל היסורים והכאבים שיש בטבילה זו הוא לאין שעור כלל וכלל, אולם גם גדל הענג שיש אחר הטבילה בו הוא לאין שעור. אחר הטבילה חזר עמי מוהרנ"ת לרבנו ז"ל, נענה לי רבנו ואמר "עדין מרגישים כך עולם הזה, לה וטבל שנית", "עם פילט זיך נאך עפעס אין דיר עולם הזה געה זיך טובלען נאך איין מאהל", וחזר עמי מוהרנ"ת ז"ל לטבל שנית. אחר כך כשחזרתי לרבנו, אמר לי רבנו: אכן נטהרת, אולם לה ובקש מחילה מנכדי ר' אברהם

בְּעֶרְגָּיו עַל הַחֹב שֶׁנִּשְׁאַרְתָּ חַיֵּב לוֹ. וְעַל כֵּן בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מִחִילָה עַל הַמָּמוֹן, וּמִזֶּה נִודַע לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו דְּבַר הַסֵּתֶלְקוֹתָיו. אֲנִשֵּׁי שְׁלוֹמֵנו הָיוּ מְדַגִּישִׁים בְּסִפּוֹר זֶה שֶׁבִּזְמַת נִתְקַיְמוּ דְבַרֵי מוהרנ"ת שֶׁאָמַר לוֹ בְּיַלְדוּתוֹ "מְסִירוֹת זֶה עוֹד תִּבְאֵ לָךְ לְשִׁמוּשׁ", שֶׁאֲכֹן הַחֲזִיר לוֹ מוהרנ"ת טוֹבָה הַגֵּ'ל שֶׁהֵבִיאוּ לְרַבֵּנוּ ז"ל.

סדר השבוע

ה — קח

מוהרנ"ת ז"ל זָכָה לְהַעֲמִיד תְּלִמִידִים קְדוֹשִׁים וְגִדּוּלִים בְּמַעֲלָה כְּאֵלוֹ שֶׁלְרַב עֶסְקִים בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֹא הָיָה לָהֶם אֶפְלוֹ זְמַן לְבוֹא וּלְגַסֵּעַ אֵלָיו, מֵה גַם שֶׁהָיוּ עֲנִיִּים מְפֻלְגִים, וְהָיָה הוּא טוֹרַח וְנוֹסֵעַ אֵלֵיהֶם לְעִדְדָם וּלְחַזְקָם.

ה — קט

הַמְּבַחֲנִים בְּכֵתֵב יָדוֹ שֶׁל מוהרנ"ת ז"ל הִבְחִינוּ בְּשָׁנוּי הַכֵּתֵב בֵּין הַכֵּתֵב שֶׁכֵּתֵב בְּחִבּוּרוֹ הַגְּדוֹל "לְקוּטֵי הַלְכוֹת" לְבֵין כֵּתֵב יָדוֹ שֶׁל הַסֹּפֵר לְקוּטֵי תְּפִלוֹת, כִּי הַכֵּתֵב שֶׁל לְקוּטֵי תְּפִלוֹת קָשָׁה לְקַרְיָאָה יוֹתֵר, וְהוּא מַחֲמַת שֶׁכֵּתְבוּ מֵעַמְקָא דְּלִבָּא בְּהַתְּלַבּוֹת וְהַתְּעוֹרְרוֹת עֲצוּמָה וּבְדַמְעוֹת שְׁלִישׁ עַד שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּדִיו הַכֵּתֵב.

ה — קי

הָיוּ אֲנִשֵּׁי שְׁלוֹמֵנו מְשַׁבְּחִים אֶת מוהרנ"ת ז"ל בְּנוֹסֶף לְכָל מַעֲלוֹתָיו גַּם בְּזֶה שֶׁאֵף שֶׁהָיָה קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן וּבַעַל מַח נִפְלָא וְעֶסֶק בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה לֹא הָרַף בְּזִרְיוֹת עֲצוּמָה וְנִפְלָאָה וְהָיָה מְרַבֵּה בְּכֵתִיבַת חֲדוּשֵׁי תוֹרָה וְעֶסֶק הַהֲדַפְּסָה וְשִׁעוּרִים כְּסִדְרָן וְעוֹד וְעוֹד. אֶף־עַל־פִּי־כֵן הָיָה מֵתַעֲסֵק וּמְדַבֵּר וּמְעוֹרֵר אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁפָּנָה אֵלָיו וְעוֹדְדוֹ וְחֹזְקוֹ וּבִפְשִׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת מְפֻלְגָּת.

ה — קיא

אָחד מַגְדוּלֵי הַרְבָּנִים הָיָה מִפְּלִיג בְּשִׁבַח אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ וְכֵן בְּנֵי אַחֲרָיו, אוֹלָם מִשּׁוּם מָה אָחַד מִבְּנָיו הִתְנַגַּד מְאֹד עַל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ וּרְדָפָם מְאֹד. וְכִשְׁשָׂאֵלוּהוּ אָחִיו מֵאִין לָהּ דְרָךְ זֶה, עָנָה וְאָמַר: יָכִי בְּכָל צְרִיף אֲנִי לְנֶהֱגַ כְּאַבִּי?! וְהָיוּ אָחִיו מִתְלוֹצְצִים וְאוֹמְרִים עָלָיו: אָבִינוּ ז"ל הוֹרִישׁ מִזְכוּתוֹ לְבָנָיו כָּל אָחַד בְּמִדָּה מִיְחֻדָּת, אוֹלָם זֶה יִרְשׁ מֵאָבִינוּ אֶת הַלֵּא כְּלוּם.

ה — קיב

אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ ז"ל הָיוּ מְשַׁתְּמָשִׁים הַרְבֵּה בְּאֲמִירַת הַתְּפִלוֹת שְׁבַסְפָּר שְׁעָרֵי צִיּוֹן הַחַל בְּתַקוּן חֲצוֹת וְכֵן בְּכָל שְׁאַר הַתְּפִלוֹת וְכוּ' וְכוּ' וְכָךְ מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עַד שֶׁהָיוּ מְגִיחִים אוֹתוֹ בְּשִׁקִּית הַטְּלִית וְהַתְּפִלוֹן, כִּי לְאַחַר הַתְּפִלָּה הָיוּ נוֹהֲגִים לְהַתְּפַלֵּל בּוֹ הַתְּפִלוֹת דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְכֵן הָיוּ נוֹהֲגִים לְלַמֵּד הַלְכָה בְּשִׁלְחוֹ עָרוֹף תַּכְף לְאַחַר הַתְּפִלָּה וְכַדִּי שְׁלֵא יַעֲבֹר חֲלִילָה יוֹם אָחַד לְלֵא לְמוֹד הַלְכָה כְּצוּוֵי שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, דְּכָר וְנֶהֱגַ זֶה בְּלֵט כָּל כָּךְ, שֶׁבְּעֵת הַמַּחְלָקֶת הַגְּדוּלָּה, כְּשֶׁשָּׂאֵלוּ הַמַּתְנַגְּדִים אֶת עֲצָמָם אִיךָ גִּדַע מִי הוּא חֲסִיד בְּרַסְלָב אָמְרוּ שֶׁהִסִּימֵן הָרֵאשׁוֹן הוּא זֶה הַנּוֹהֵג לְהַנִּיחַ בְּשִׁקִּית טְלִיתוֹ שְׁעָרֵי צִיּוֹן וְשִׁלְחוֹ עָרוֹף. כִּי נִדְפְּסוּ אֹז כְּרַכִּי שִׁלְחוֹ עָרוֹף קִטְנִים עִם הַפְּרוּשׁ בְּאֵר הַיֵּטֵב וְהָיוּ נוֹחִים לְהַנִּיחָם בְּשִׁקִּית הַטְּלִית.

ה — קיג

סִפֵּר אָחַד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שֶׁשָּׁמַע פַּעַם אֶת אָחַד מִחֲבָרָיו עוֹמֵד נִלְהָב וּמִתְלַהֵב בְּשָׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ שֶׁל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל יוֹצְאִים מִפִּיו בְּקִדְשָׁה וְהַתְּעוֹרְרוֹת עֲצוּמָה עַד שֶׁלְּרַב הַתְּלַהֲבוּתוֹ וְהַתְּרַגְּשׁוּתוֹ רָקַע בְּרַגְלָיו וְאָמַר וְחֹזֵר לְעֲצוּמוֹ בְּהַתְּפַעְלוֹת: "הֵן הוּ מַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה, הֵן הוּ מַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה".

ה — קיד

בְּדַבְּרוֹ פַּעַם בְּשִׁבְחַת רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וּסְפָרָיו הַקְּדוּשִׁים אָמַר: יִפְתִּי וְהִדְרַתִּי אֶת עַנְיָן רַבְּנוּ ז"ל בְּנֵה שְׁהַדְפֶּסְתִּי וְכַתְּבַתִּי סְפָרַי שִׁיחוּתָיו וְשִׁבְחָיו וְכוּ' כְּמוֹ שִׁיחוֹת הַרְ"ן, חַיִּי מוֹהֲרָן וְשִׁבְחֵי מוֹהֲרָן. "אִיךָ הָאֵב בְּאִשְׁיֵינֶט דָּעַם רַעֲבָנִים וְאָךְ מֵיט דִּי שִׁיחוֹת".

ה — קטו

אָמַר פַּעַם מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל: יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁחַפְּצִים לֵהִיּוֹת אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים, אָבֵל יַחַד עִם כָּל הַתְּאוֹת, "זֵיי וַיְלֵן זֵיין עַרְלִיכֶע יוֹדֵן אָפֶעֶר מֵיט אַלֶע תְּאוֹת".

ה — קטז

אָמַר פַּעַם מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל: נוֹהֲגִים אֲנָשֵׁי הָעוֹלָם לֹאמַר לְאָדָם הַמְּשַׁתְּדֵל לְפָרְנֶסְתּוֹ: אַתָּה עָשִׂה וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר לָךְ, וְאֲנִי אֹמֵר כְּשֶׁה' יַעֲזֹר אֲז תֻּכַל עֲשׂוֹת. דִּי נוֹעֲלֵט זְאָגֵט דוּ טוֹא און גָּאט נוֹעֵט דִּיר הָעֲלָפֹן, אִיךָ זְאָג אֲז גָּאט נוֹעֵט הָעֲלָפֹן נוֹעֵט מֵעַן טָאָהן.

ה — קיז

אָמַר פַּעַם מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל בְּצָחוֹת: כְּשִׁשׁוּכְרִים גְּבָאֵי הָעִיר רַב שְׂיָבוֹא לְכַהֵן בְּעִיר צְרִיכִים הֵם לְשֹׁכֵר כְּנֻגְדוֹ גַּם מְשֻׁגָּח שִׁישְׁגִּיחַ עָלָיו שְׂיִתְמִיד בְּלַמּוּדוֹ הַלְּאָה הֵיטֵב וּכְהַרְגֵלוֹ, וְשִׁלָּא יִתְבַּזְּבוּ בְּצָרְכֵי הַרְבִּים וַיִּתְבַּטַּל מִלְּמוּדוֹ.

ה — קיח

פֶּרֶשׁ פַּעַם מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל אֶת הַנְּאָמַר בְּתַפְלַת 'וַיְהִי רַעוּא' שְׂבִסוּף הַזְּמֵר הַקְּדוֹשׁ אָז מֵר בְּשִׁבְחָיו "וַיִּזְמִין וַיִּתְיַיְהָב לָנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסָתָא טְבָא בְּלֵי צָרָה וְעַקְתָּא", הֵינּוּ שִׁלָּא יְהִיָּה לָנוּ פְּרַנְסָה מֵהַפְּדִיוֹנוֹת

שְׁמֵיבִיאִים לָנוּ לְהַתְּפִיל עַל צְרוֹת יִשְׂרָאֵל חֲלִילָה, רַק שְׂיִהְיֶה לָנוּ פְּרִנָּסָה טוֹבָה בְּלֹא צְרוֹת, וְזֶהוּ וּפְרִנָּסָתָא טָבָא בְּלִי צָרָה וְעֵקֶתָא שֶׁל יִשְׂרָאֵל, חֲלִילָה.

ה — קיט

אָמַר פֶּעַם מוֹהֲרֵנִת לְרַבִּי נַחֲמָן מְטוּלְטְשִׁין ז"ל בְּשִׁבְחָה עַל רַבִּי יִצְחָק בְּעַר ז"ל ר' יִצְחָק בְּעַר מֵתְפִיל בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁוֹ. פֶּעַם לְרַב גִּיעֵתוֹ בְּתַפְלָה נִפְל מֵתְעֵלָה.

המשמעות

אמר החכם

ה — קכ

אָמַר פֶּעַם מוֹהֲרֵנִת ז"ל: אֵלּוּלֵא הִיָּה רַבְּנוּ דָּר כָּל כְּף בְּקָרוּב מְקוֹם לְמְקוֹם מְגוּרָיו לֹא הִיָּתָה לִי שׁוּם אֶפְשָׁרוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, וְגַם עַל זֶה הוֹדָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִמְסַבֵּב כָּל הַסְּבוּבוֹת שֶׁסָּבַב נֶאֱחָה וְטוֹב כָּל כְּף, כִּי הַמְּרַחֵק מִנְעַמֵּי רוֹב לְכִרְסָלֵב הוּא כְּשִׁשָּׂה עָשָׂר קִילוֹמֶטֶר בְּלִבָּד.

ה — קכא

תִּכְף לְאַחַר קְבוּרַת רַבְּנוּ, אַחַר סְתִימַת הַגּוֹלָל אָמַר מוֹהֲרֵנִת: אֶפְשָׁר כְּבָר לְקַיֵּם עֲצַת רַבְּנוּ לֹמַר עַל קְבָרוֹ הַעֲשֵׂרָה מְזֻמָּרִים תְּקוּן הַכְּלָלִי, וְכֵן עָשׂוּ.

ה — קכב

בְּשַׁעֲבָרָה הַלּוֹנֵתוֹ שֶׁל רַבִּי יִצְחָק אֵיִיזִיק יוֹסֵף דְּרָךְ בֵּית מוֹהֲרֵנִת ז"ל, יָצָא מוֹהֲרֵנִת ז"ל לְלוֹוֹתוֹ, וְאָמַר בְּשִׁבְחוֹ: הוּא הִיָּה שׁוֹמֵר הַבְּרִית אֲמַתִּי. "עַר אֵינוֹ גִּינוּעַן אֲ אֲמַתְעַר שׁוֹמֵר הַבְּרִית".

ה — קכג

לְרַב הַכְּנָתוֹ וּתְשׁוּקָתוֹ שֶׁל מוֹהֲרֵנִת ז"ל לְשִׁבְתָּהּ הִיָּה נוֹהֵג לְהַזְמִין כְּבָר בְּיוֹם רֵאשׁוֹן גְּרוֹת גְּדוּלִים מֵהַעוֹשָׂה זֹאת הַנְּקִרָא "לְעַכְט צִיעַר".

ה — קכד

אמר פעם מוהרנ"ת ז"ל בְּשִׁבְחַ רַבּוֹ הָרַב מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב וְצ"ל:
הַפְּשָׁטִים הַעֲמֻקִּים בְּגִמְרָא שְׁשִׁמְעֵתִי מְרַבִּי הָרַב מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב וְצ"ל
כְּמַעַט וְלֹא רָאִיתִי כְּמוֹתָן וְכו'.

ה — קכה

בספר תני מוהר"ן בכתב ידו של מוהרנ"ת ז"ל היה פתוב שיגיע
עוד עת כזו שישעו ויבואו מכל העולם בערב ראש השנה להשתטח על
ציון רבנו ז"ל ויהיו עם רב פְּנֵה עַד שְׁיִצְטָרְכוּ לְהַעֲמִיד שׁוֹמְרִים
וְשׁוֹטְרִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַצְּבוּר שְׁלֹא יִתְמַהֲמְהוּ יוֹתֵר מִדֵּי וַיִּפְנוּ מִקּוֹמָם
לְהִבָּאִים אַחֲרֵיהֶם.

ה — קכו

הַדְּלָקַת הַנֵּר תְּמִיד עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ הַתְּחִילָה בְּעָרְב רֵאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבָט
וּמוֹבָא בְּסֵפֶר יְמֵי מוֹהֲרַנ"ת שֵׁישׁ בְּנֵה מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה, וּמִסְפָּרִים שְׁנֵה
הַשְּׁתַּלְשֵׁל עַל־יְדֵי שְׁיִלְדָה אַחַת יִצְאָה לְתַרְבוּת רְעָה עַד שֶׁהַשְּׁתַּמְדָּה
ר"ל וְכֹא אָבִיָּה בְּבִכְיָה לְרַבִּי נִתָּן וּשְׁאֵלוּ עֲצָה מֵה יַעֲשֶׂה, אָמַר לוֹ
מוֹהֲרַנ"ת שְׁיִקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְסַפֵּק אֶת הַשָּׁמֶן זֵית לְנֵר תְּמִיד שְׁיִדְלַק עַל
צִיּוֹן רַבְּנוּ, וְכַדְבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּסֵפֶר הַמְּדוּת עַל־יְדֵי נֵר תְּמִיד נִצּוּלִין
מְגֻזְרֵת שְׁמֵד. קִבֵּל עַל עֲצָמוֹ זֶה הִלָּה לְהַתְּמִיד בְּזֵה, וְאָכוּ חֲזָרָה בְּתוֹ
לְמוֹטֵב.

ה — קכז

אחר הסתלקותו של מוהרנ"ת אמרו עליו מתלמידי רבנו בשב"ח:
הַתְּקַרֵּב הוּא אַחֲרֵינוּ וְהַצְּלִיחַ וְעֲשֵׂה טוֹב יוֹתֵר מִכְּלָנוּ. עַד אִיזו
גִּיקוּמֵעַן שְׁפַעֲטָעַר פּוֹן אוֹנֵז אוֹן גִּימַאכְט בְּעַסְעַר פּוֹן אוֹנֵז.

ה — קכח

רבנו ז"ל וכן מוהרנ"ת ובנו רבי שכנא היו מוהלים ממחים מאד.

אגודת החכמים

ה — קכט

בענין סדר כתיבת הספרים לקוטי הלכות ידוע שפתכם לפי סדר למודו, וכשגמר הלכה א' על כל חלקי השלחן ערוך, והחל ללמד פעם שנייה, החל לחדש על סדר ההלכות את הלכה ב' וכן הלאה. והנה סדר זה החל עוד בחיי רבנו ובאמצע כתיבתו הלכה ב' נסתלק רבנו ז"ל, ומשום כן נתן למצא שפעם כשהעתיק דבר בשם רבנו כתב בלשון "רבנו גרו יאיר", ופעמים "הריני כפרת משפבו" או "רבנו ז"ל".

www.dor.org.il

ה — קל

רבי שכנא בן מוהרנ"ת ז"ל חבר ספר על תכונה, כי היה לו מח חריף ביותר ומוהרנ"ת החשיבו מאד, ומשום כן המריץ אותו ביותר שיכניס מחו בעיון רב בדברי תורתו של רבנו ז"ל.

ה — קלא

בין המתנגדים על רבנו היו גם עמי הארץ ממש שמשום מה שמים הלך לפניהם, אף-על-פי שלא היו בני תורה כלל וכלל, וכמו למשל מצאו מכתב מאחד החולקים שכתב תבת 'מאזני צדק' בטעות כתיב 'מיוזני צדק'.

ה — קלב

לא ראו אצל מוהרנ"ת ז"ל וכן אצל אנשי שלומנו שנהגו חמרות גדולות בבדיקת החמץ, אף-על-פי שעל רבי הירש לייב הרב מברסלב ז"ל מספרים ספורים נפלאים על חמרותיו הגדולים בבדיקת

החמץ, שארף לו זמן הבדיקה כמעט משך פל הלילה.

ה — קלג

בעת המחלקת הגדולה היה רבי שלמה, בנו החביב של הרב מסאווראן ז"ל, מגן ומליץ טוב על אנשי שלומנו, והיה אומר ומתופח עם אביו בטענו לפניו "מה הנך רוצה מהם, הרי אנשים פשרים הם". הוא נפטר צעיר בחיי אביו. הסתלקותו פגעה רבות באביו הרב, ומני אז נפסקה ההתנגדות הרבה.

ה — קלד

בעת המחלקת, כשאמרו כמה מהחולקים לרבים מה תרעמת יש לכם על אנשי חסידי ברסלב, הרי אינם אלא מתי מעט, בעוד שלכם מאות מאות חסידים, ענה ואמר: נכון הדבר, אבל (חסידי ברסלב) עובדי ה' גדולים הם, בעוד שאנשי אינם אלא בעלי אכסניות ובעלי בתי מרוח (רענדארעס) ואנשים פשוטים.

ה — קלה

ידוע שמוהרנ"ת לא היה הולך לציון רבנו לא בראש חדש ולא בחל המועד וכו', אולם היו מאנשי שלומנו שהלכו אפלו בראש חדש וחל המועד. וכן ביום הפטירה של רבנו שחל פידוע בחל המועד סכות היו הולכים לציון הן בחצות לילה כהרגלם בכל לילות השנה, והן במשך פל היום, והיה אז התעוררות רב מאד, בהסתמכם שבית ציונו משמש כבר במקום תפלה קבועה. ורק בראש השנה הקפידו אנשי שלומנו לבלי ללכת לציון כלל וכלל.

ה — קלו

מספרים שבשהראו פעם להרב בעל הצמח צדק את חבורו של מוהרנ"ת ז"ל, הלא הוא ספרי הלכוטי הלכות, אמר בהתפעלות

נב

שיח שרפי קודש / מוהרנ"ת ז"ל

תולדות 2018/08.19
אוצר החכמה

בְּלִשׁוֹן הַפְּתוּב: "כְּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד נִחְנוּ".

שיח שרפי קודש

אוצר החכמה

תלמידי רבינו זצ"ל

התנועה

ה — קלו

המגיד מטרהוין מגיד ז"ל הִיה לו בית אכסניא קבועה אצל עשיר אחד בעיר אומאן, וככל עת כשהיה נוסע בעירות לומר דרשות וכדומה, הִיה מתאכסן אצל העשיר הזה. והנה כשרבנו עבר לדור באומאן ורצה המגיד להיות בסמוך לרבנו, השתדל להתאכסן בבית רבנו. שאלו העשיר מדוע משנה הרב את קביעותו ואינו מתאכסן בביתי כהרגלו? ענה לו המגיד שהוא לסבה הנל מחמת שרוצה לשהות סמוך לרבנו. אמר לו הגביר בכעס וכחצפה: אם כן, התאכסן נא שם תדיר, פלט המגיד ואמר לו: הנה מדבר בחסר דעה, רעדסט ווי א חסר דעה ואכו השתגע, רחמנא לצלן.

ה — קלח

אמר פעם המגיד מטרהוין ז"ל בצחות: היכן שהשתמש רבנו במאמריו בלשון ודע הרי הוא כהבזק מעולם האצילות, "אואו דער רבי זאגט ודע, איז דאס א פונק פון אצילות". כל כך גבהים נוראים וקדושים הם.

ה — קלט

ר אהרן הרב מברסלב ז"ל הִיה עושה סעדה לבני ביתו מדי שנה ביום ראש חדש אלול (כך משך תשע עשרה שנה), והִיה אומר לבניו בשמחה יש לכם אותי לעוד אחד עשר חדש, בידעו בבטחה שלא ימות אותה שנה, כי אמר לו פעם רבנו החדש שלך (הינו חדש פטירתך) הוא חדש אב, דיין חדש איז אב, באומר לו שבשנת פטירתו לא יחיה בחדש אב, ועל כן כשנכנס חדש אב ידע בבטחה שיחיה כבר כל השנה. ואכן נפטר בערב ראש חדש אב שנת תר"ה, ונתנו אנשי שלומנו רמז לזה באחד באב מת אהרן (וראה בחלק א

ה — קמ

מספרים שהתמחותו הגדולה של רבי אהרן הרב מברסלב הייתה
 בדיני גזיקין וממונות.

ה — קמא

ספר רבי יודיל ז"ל שאחר חתנתו כשהיה חי אצל חותנו לא
 הרגיש טעם באכילתו משך זמן, כי לפני חתנתו היה רגיל לאכל
 בכבוד והדר כי היה ממשפחה מכבדת, ואחר חתנתו עם בת הצדיק
 רבי לייב מסטרעסטינעץ זצ"ל, והיה אוכל על שלחנו. והוא מחמת
 עניותו היה משתמש בצלחות עץ הנודפות ריח משירי האכל עד שלא
 היה יכול לאכל בהם מרב איסטננותו. כשהבחין בזה רבי לייב הזמינו
 לאכל עמו מצלחתו, וכשאכל עמו הרגיש בה טעם נפלא, ושוב
 כשאכל לעצמו אותו מאכל בצלחתו שלו לא יכול היה לאכל, וחזר
 הדבר על עצמו כמה פעמים, עד שאמר לו רבי לייב: לא חשוב מה
 שאוכלים ובמה שאוכלים, הכל תלוי מי הוא האוכל.

ה — קמב

כשבא פעם אחד מהחולקים לשבות באומאן, בקש רבי יודיל ז"ל
 מאנשי שלומנו שיראוהו לו. כשהראוהו לו בעת עברו מרחוב לרחוב,
 כשהביט בו פלט ואמר: מאד מאד רחוק, מאד מאד רחוק.

ה — קמג

כידוע היה רבי נתנאל תלמיד רבנו ז"ל קמץן גדול,
 ואף-על-פי-כן הצליח רבי נחמן מטולטשין ז"ל בכח דבריו
 המשכנעים להוציא ממנו פעם כמה רובל עבור עניני רבנו ז"ל, אולם
 פעם אחרת כשראהו רבי נתנאל איך שרוצה רבי נחמן לבוא אליו

שוב, הקדים ואמר לו: אבקש ממך, הניחני נא לנפשי ואל תחל נא לדבר עמי עוד כלל וכלל. כי ידע שאם יתחיל לדבר עמו בודאי ישכנעו וחשש מזה לרב קמצנותו.

ה — קמד

בסוף ימיו של רבי חייקל ז"ל תלמיד וחזן רבנו ז"ל בזתה אותו אשה אחת מאד. ענה בכאב: רבנו אמר לי פעם אתה כבר לא תהיה חדוש בחזנות, אבל שיבזו אותי כל כך לא אמר, ומהיכן בא לי זאת.

ה — קמה

רבי אפרים בן רבי נפתלי תלמיד רבנו ז"ל נפטר זקן ביום ערב סכות בשעה שמונה בבקר אחר תפלת שחרית כשעדין מעטר היה בטלית ותפליו דרבנו תם אחר עריכתו תקון חצות ועבודת ה' שעבד כל הלילה ואחר תפלת שחרית בראוי, בהיותו למעלה מתשעים שנה. התפלאו אנשי החברא קדישא שבאו לקחתו לקבורה, שהיו מהם שעדין עוד לא התפללו תפלת שחרית, ואמרו: אשריו, שאף בזקנותו וחלשתו וביום האחרון לימי חייו זכה להסתלק מזה העולם עם עוד תפלת שחרית בראוי.

ה — קמו

רבי אפרים בן רבי נפתלי ז"ל אחר עלייתו לארץ ישראל היה נוהג לנסע מדי שנה לאומאן לקבוץ אנשי שלומנו שבראש השנה, על אף זקנותו הגדולה שהיה בנה טרחא וטרדא עצומה שאין לשערה. כששאלוהו פעם: זקן כמותך נוסע לחוץ לארץ בטרחא כזאת? ענה: וכי מה? אפלו אם אמות בדרך ואקבר באיזה שהוא גן (אינטער א פארק) גם טוב לי, העקר שהשתדלתי ונסעתי לאומאן לראש השנה, כי מה כבר יכול אני להפסיד, הכי הרבה שלא זכיתי על אף נסיעתי להגיע לאומאן לראש השנה? אבל הרי זכיתי והייתי בראש השנה

הקודם!! אולם לחיות כאן בעולם ולא להיות בראש השנה באומאן גרוע לי יותר "אבער דא צו לעבן און אין אומאן אויף ראש השנה נישט זיין איז מיר ערגער".

ה — קמו

פעם אחרת בששאלוהו כמה מתושבי ירושלים על מנהגו זה שזמן מותו נוסע לאומאן ובמסירות נפש כזו, ענה להם בחכמתו: נוסע אני לרגל מסחרי הענפים בחוץ לארץ, שנצרך אני לסדרם ולארגנם. הסכימו כבר עמו והבינו למנהגו באמרם לו 'נו, זה ענין אחר'. כי ידע והבין הנהוג בעולם שעבור צרכים הגשמיים מבינים העולם למסירות נפש של העוסק בהם, אף על פי שטורח ונוסע למרחקים ואף שמסתכן בנפשו וכל זה על ספק רוח מה שאין בו לזה שמוסר נפשו ומאדו עבור ענינים רוחניים, בפרט לענין רוחני גבה כזה כמו נסיעה לצדיק שתלוי בו כל ענין היהדות.

03/08/2018 11:11

ה — קמח

בשהגיע פעם רבי אפרים בן רבי נפתלי ז"ל מארץ ישראל לאומאן לשהות שם בימי ראש השנה, הלך רבינו לקראתו לקבל פניו וקבלו בשמחה רבה. כשקבלו בשמחה רבה כזו נענה רבי אפרים בן רבי נפתלי ז"ל ואמר לו אף הוא בשמחה ובצחות בלשון הכתוב: 'יראה יראוני וישמחו אכן נתקיים בי, אבל איה זוכים לקיים המשך הכתוב לדברך יחלתי. א וואו נעמט מען דעם לדברך יחלתי'.

ה — קמט

בשהיה פעם רבי אפרים בן רבי נפתלי בעיר חארקוב לרגל מסחרו, שהיה סוחר בזהב, ראהו אחד מידידיו עומד בקרוב בשדמעות בעיניו, נגש אליו ושאלו: רבי אפרים, איזו צרה ארעה לכם? שמא הפסדתם במסחרכם סכום כסף רב? ענהו בלשון רבנו ז"ל

שיח שרפי קודש / תלמידי רבינו ז"ל

נט

בפרושו בתורה ח' שבלקוטי מוהר"ן חלק ב' "מחנה ישראל כמה הוי בתלתא פרסא", קדשתו של יהודי תלוי בשלשה מחין, עין שם. ובכה על זה שצריך לסחר במסחר, ברחובות העיר, שצריך להזהר ולשמר היטב המח שלא יפגם המח חלילה, ועל זה עמד ובכה. וכששאלו הלה שוב: אם כן לכו לאיזה פנה או לבית המדרש ושם תבכו כרצונכם. ענה לו רבי אפרים שמחמת שרבנו אמר שתבך כשנתעורר האדם באיזה הרהור תשובה צריך לנצלו בו במקום ולעשות עמו תבך דבר שבקדשה, על כן לא אבה לדחותו והוציא כסופיו מבח אל הפעל אף באמצע השוק. וראה הספור בסגנון אחר בחלק א סימן תרעח.

ה — קנ

פעם בראש השנה בקש רבי אפרים כן רבי נפתלי מאנשי שלומנו שיתנו לו להתפלל לפני העמוד תפלת המנחה, והתפלל בככיות כאלו עד שלא יכלו הצבור לאחו עמו בתפלתו ואמרו לו אחר כך אנשי שלומנו: אין מלאכת החזנות עבורכם מחמת שאינכם יכולים לצמצם עצמכם מהתעוררות בעת תפלתכם ולהתפלל לפני הקהל כנצרך.

שיח שרפי קודש

תלמידים

תלמידי מוהרנ"ת זצ"ל

ר' נחמן מטולטשין זצ"ל

תלמידים

ר' נחמן הרב מטשערין זצ"ל

אגרת החסידים

ה — קנא

כשהלך רבי נחמן מטולטשין אל רבי אבא'לה להתרימו עבור עניני רבנו ז"ל ודבר עמו לגדל חשיבות הענין, בפרט עבור הדפסת הלכותי הלקוטי הלקוחות וצרכי הקלוזי שבאומאן, אמר לו בין דבריו: "ידידי ורעי, וכי אינו מהראוי שתמכר אף את פמוטי הכסף שלך עבור צרכי רבנו ז"ל?!" ואמר רבי אבא'לה: "לולא הייתי אוהבו הייתי מקפיד עליו. 'סי שטייט דיר נישט אהן צו פארקויפן דיינע זילבערנע לייכטער פארן רעבנס זאך"? כי ידע במעלתו של רבי אבא'לה שאף הוא כמוהו סובר שאין שום ערך לכל עניני העולם הזה נגד ענין המשכת קדשות דעת רבנו ז"ל בעולם.

ה — קנב

ספר רבי ישראל ויינבערג ז"ל שפעם כשבא לציון רבנו הקדוש שמע את רבי נחמן מטולטשין ז"ל שעומד וחוזר בין דברי תפלותיו ובקשותיו על התבות: "למה נגרע" עם נגון הטעמים שעליה בנעימה ובהתעוררות נפלאה כמה וכמה פעמים ובהשתפכות הנפש. והוא על פי המבאר בספר לקוטי הלקוחות, ענין צעקת למה נגרע, עין שם.

ה — קנג

וכן ספר לרבי לוי יצחק ז"ל, שפעם בהיותו ילד קטן כשהסתובב ליד רבי נחמן מטולטשין פנה אליו רבי נחמן ואמר לו הפסוק "טוב לגבר כי ישא על מנעוריו", בנגון של מגלת איכה הידועה, ובאר לו זאת בשפת הלעז "טוב לגבר אז מטראגט דעם על פון דעם יוגנט", חדרו הדברים לנפשו כל כך, שפבר לא יכל היה לשכחו כל ימי חייו.

ה — קנד

וכן ספר שבהיותו ילד קטן, כשחזר פעם ביום ששי מהחדר נכנס לקלוזו וכדרך הילדים עשה מעשה קננדס והפך הספסלים וכו' אחד אחר השני, וכשנכנס השמש, הלא הוא רנ"ט ז"ל ותפסו במעשהו, נגש אליו כשמניח ידו על כתפו הרה ואמר לו בהם ובנעם: שמה תרצה ואעזר לך בקשי עבודתך? נתביש הילד בעצמו והפסיק משוכבותו. ומאז נמשך אחריו מאד. והפטיר: לו היה צועק עלי, לא היה פועל כלום.

ה — קנה

ספר רבי אליהו חיים רוזין שראה איזה מכתב בשבח ארץ ישראל שכתב רנ"ט ז"ל בשבחה של ארץ ישראל בשהותו אז בה, ארץ ישראל היתה פעם ארץ זבת חלב ודבש וגם כיום היא כזאת.

אוצר החכמה

ה — קנו

רבי נחמן טולטשינער ז"ל כשנסע להדפיס את הספר לקוטי הלכות חלק א', נסע במסירות נפש כזו עד שאפלו כדי הוצאה עבור שרובי נעליו לא היה לו, ובליית בררה היה קושרם בכלי סחבות.

ה — קנו

מספרים שפעם כשלבש רבי נחמן מטולטשין ז"ל את אחד ממלבושיו של מוהרנ"ת (לאחר הסתלקותו). נענה ואמר: בגד זה הוא בגד של ספר תורה שנשרף.

ה — קנח

התבטא פעם הרב מטשערין בשבחה עבודתו של רבי פנחס יהושע שהיה מתפלל בכחות גדולות ואמר: כשאני נכנס לבית הכנסת ורואה את רבי פנחס מרים ידיו בתפלתו כלפי מעלה נופל עלי פחד ורעדה. אז איך קום אריין אין שול און איך זעה ר' פנחס'ן הייבט אויף זיינע הענט ביים דאווענן פאלט אויף מיר א ציטערנישט".

ה — קנט

הרב מטשערין ז"ל הטעים את הנאמר במשנה שבאבות: טוב תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עון. שפונת המשנה לומר שהיצר הרע של האדם יהיה לכל הפחות ענף ויגע כבר מלעשות עברה ועון בכל נפשו וכחו מחמת גיעתו של האדם בתורה ודרך ארץ. "האטש א פארמטערטער יצר הרע". ואז תהיה קלה יותר תשובתו. וזהו "שיגיעת שניהם משכחת עון".

ה — קס

היה אחד מאנשי שלומנו בזמנו של הרב מטשערין ז"ל שלא היה לו שלום בית, והיא בעוותה היתה מבקשת אותו וגוערת עליו אף באמצע השוק והרחוב שלא בדרך בנות ישראל הכשרות, והוא בצדקותו היה מותר לה על דבריה הנכזים, כי היו אנשי שלומנו רגילים לומר על כגון דא הרי היא העצם שלי כמו שכתוב זאת הפעם עצם מעצמי, ואין לי בררה אחרת. "דאס איז מיין ביין". הגיעו הדברים עד לידי כך שהרב ז"ל בעצמו פנה ואמר לו: אם היא מנסרת אותך בביתה והגד מוכן לסלח וכותף היא, אכל כשהיא מתנהגת כך בשוק זה כבר בזיון לכל אנשי שלומנו, ואין אנשי שלומנו מחיבים בדבר, וגרשה. ומחמת שלא יכלה להנשא שוב, היה מפרנסה בטוב לבו עד מותה.

19/06/2016hhk

שיח שרפי קודש

מסמך מס' 100

תלמידי מוהרנ"ת זצ"ל

ה — קסא

רבי יהודה אליעזר ז"ל שנסע עם מוהרנ"ת לארץ ישראל התקרב לרבנו בסוף ימיו בעת חליו, וכששח עם רבנו ורצה לפרש שיחתו ולהתודות לפניו. לא הניחו רבנו, רק אמר לו: דבר ושחח עם מוהרנ"ת ז"ל, אולם אל תתודה ותספר לו מאומה - ממה שעובר עליך, "אבער זאלסט איהם גאר נישט דערציילן".

ה — קסב

רבי גדליה בן רבי ישראל בן שרה בת רבנו ז"ל עוב את דרך רבנו ועשה עצמו למפרסם ונסעו אליו חסידים וקרא לעצמו שם חדש. פעם בעת יושבו בשלחן עם אנשיו החסידים החל לפתע לשחק ללא הרף עד שחשבו שיצא מדעתו. עזבוהו חסידיו ונפסק הדבר. ורבנו ז"ל כבר רמו בחייו ענין זה.

ה — קסג

פעם בחג השבועות הזמין רבי אבא'לה העשיר את כלל אנשי שלומנו שבעיר טשערין שיבואו אחר תפלתם תפלת שחרית לסעד בביתו המהדר סעדה חלבית, פנהוג. והנה ביתו היה גדול ומרוח מאד מלא חדרים גדולים וארבים בארמון ממש (רבי לוי יצחק ז"ל עוד ראה את ביתו וספר שהיה ארוך פרחוב). והנה בין אולמות האורחים שהיו לו היה לו אולם אחד גדול ואחד קטן יותר ממנו, כשבא רבי אבא'לה עם אנשי שלומנו לביתו ראה איך שהכינה זוגתו לאורחים את האולם הקטן בעוד שאות האולם הגדול נעלה, הרים את קולו מעט בקפידה ואמר לה: לא טוב הדבר, וכי בשביל מי יש לי את כל מה שיש לי, וכי לא בשביל אנשי שלומנו? איבער נועמען האב איך דאס אלעס נישט איבער זיי". ותכף פתחה כרצונו את האולם הגדול

וְסַעְדוּ בוּ בְרוּחַהּ וּבְשִׁמְחָהּ.

מקור: תלמוד בבלי

ה — קסד

עָנָה וְאָמַר פֶּעַם רַבִּי אֲבָא לֵאלֹהֵי הַעֲשִׂיר לְחַבְרֵי שְׁמַאנְשֵׁי שְׁלוּמְנוּ:
בְּוֵדָאֵי חוֹשְׁבִים הֵנְכֶם שְׁטוּב לִי מְאֹד מִחֲמַת עֲשִׂירוֹתַי וְכְדוּמָה. וְהָרִים
אֶת שְׁנֵי יָדָיו בְּגִנְחוֹ אֲנָחָה כְּבִדָּה לְרַב מְרִירוֹתוֹ וְאָמַר בְּכָאֵב בְּלִשׁוֹן
הַכְּתוּב: "צָרוֹת לִבְכִי הִרְחִיבוּ מִמְּצוּקוֹתַי הוֹשִׁיעֵנִי", בְּהַתְּכַוֵּן עַל צָרוֹת
הַנֶּפֶשׁ וְהַנְּסִיחוֹת הַקָּשִׁים הַעוֹבְרִים עָלָיו.

מקור: תלמוד בבלי

ה — קסה

רַבִּי אֲבָא לֵאלֹהֵי ז"ל, תְּלַמִּיד מוֹהֲרֵנ"ת ז"ל, שֶׁהָיָה עֹשֶׂר גְּדוֹל, אָמַר
פֶּעַם "לְהִתְאַנֵּחַ (בְּתַפְלָה) כְּמוֹ שְׁמִתְאַנֵּחַ רַבִּי נַחֲמָן מִטּוֹלְטְשִׁין ז"ל
בְּתַפְלָתוֹ זֹאת אֵינִי יוֹכֵל", כִּי לֹא הָיָה דְּחוּק וְחָסֵר בְּגַשְׁמִיּוֹת. "קָרַעְכָּצוֹן
וְוִי רַבִּי נַחֲמָן קָרַעְכָּצוֹ בַּיּוֹם דְּאוּיָנְעוּן דָּאֵס קָעַן אִיךְ גִּישְׁט".

ה — קסו

הִרְחִיב פֶּעַם רַבִּי יִצְחָק בְּעַר ז"ל בְּדַבְּרוּרָיו מִגְּדֹל הַקְּדוּשָׁה שֶׁצָּרִיף
כָּל אֶחָד לְשִׁמּוֹר קְדוּשָׁתוֹ הַיָּטִב, וְאָמַר הָרִי בְּתַפְלִין דְּמֵאֲרִי עַלְמָא כְּתוּב
בָּהֶם "וּמִי כַעֲמָה יִשְׂרָאֵל", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל, מִזֶּה יֵשׁ לְהַבִּין שֶׁכְּשׁוֹגֵם
חֲלִילָה פָּגַם כָּל שֶׁהוּא בְּקְדוּשַׁת יְהוּדוּתוֹ הָרִי הוּא כְּפוֹגֵם בְּתַפְלִיו שֶׁל
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁיִּכּוֹל אֶת לְפָסְלוֹ חֲלִילָה. וְהֵינּוּ שְׁפוֹגֵם בְּהַתְּפָאָרוֹת
שֶׁמִּתְפָּאָר בּוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְלִיו יִתְבָּרַךְ.

ה — קסז

בְּמֵאֲמָרָם ז"ל שֶׁאָמְרוּ גְּדוּלָה שְׁמוּשָׁה שֶׁל תוֹרָה יוֹתֵר מִלְּמוּדָה,
הָיָה ר' מִשָּׁה בְּרַסְלָבֵר ז"ל מְנַגֵּן אֶת תְּבַת "שְׁמוּשָׁה" בְּהַגְעָה שׁוֹנָה -
"שְׁמוּעֶסוֹן" בְּלַעֲזוֹ "שִׁיחָה", וְהֵינּוּ גְּדוּלָה הַשִּׁיחָה וְהַדְּבוּרִים שֶׁמְדַבְּרִים
בִּינֵיהֶם הַעוֹבְדֵי ה' יַחַד יוֹתֵר מֵעֵצָם לְמוּדָה לְבַד. כִּי בְּכָף יוֹאוּ לִידֵי

מעשה וקיום הלמוד שהיא עקר תכלית למוד התורה, וכמו שאמרו רז"ל תכלית חכמה תשובה ומעשים טובים.

ה — קסח

אחר שנתגרש רבי אברהם בערניו ז"ל נכד רבנו ז"ל מזוגתו בת משה חינוקעס, אמר רבי בער מטשערין ז"ל, לזוגתו הצדקת: הרי כשר וחסיד גדול הוא וגם נכד רבנו ז"ל, הבה נשתדף אנו עמו ונתן לו חצי רכושנו. ואחר שחשש שמא לא יחפץ רבי אברהם בערניו ואמו מרת אדיל בשדוה זה, נסע מיחד לאומאן אל רבי נפתלי ז"ל שהוא אשר ישפיע בכחו על זה, וכך עשה ונסע עמו רבי נפתלי לברסקלוב ונגמר השדוה, ונתן לו כנדון בו במקום שני אלפים רענדלאך, שהיה הון עתק בעת ההוא.

ה — קסט

ר' אברהם בערניו נכד רבנו ז"ל שדף את בתו עם אחד מהחסידים מתושבי טאלנע, ובשבת של הקריאה לחתן נסע לשם, וקרבו הרבי רבי דוד מטאלנע ז"ל מאד והושיבו לידו על פסא מכבד. בין דבריהם שאלו רבי אברהם בערניו: הרי אומרים העולם עליכם שאתם חולקים על סבי. מחה רבי דוד בדבר ואמר לו חלילה וחס, רק הם, בהתכוננו על אנשי שלומנו, בנסעם לראש השנה לאומאן מתגרים בי ובאנשי עד שנגרם מחמת זה מריבות בין החסידים.

ה — קע

רבי אבא שוחט ז"ל סבו של רבי אבאל'ה העשיר המפרסם תלמידו של מוהרנ"ת ז"ל היה מגדולי תלמידי רבנו ז"ל והיה עני מרוד כזה שהרבה פעמים לא היה לו אפלו בגדים להחליף לכבוד שבת, וכשהיה הולך בערב שבת לטבל במקוה היה הופך את בגדיו מפנים לחוץ ולובשם, וכשחזר לביתו אומר היה בשמחה וחדוה

שיח שרפי קודש / תלמידי מוהרנ"ת ז"ל

עא

לכבוד שבת.

ה — קעא

רבי זלמן הרב ממעדוודיבקה ז"ל היה מסים מדי שנה בערב ראש השנה את ארבעת חלקי השלחן ערוף עם פרוש הש"ך ושאר המפרשים, ורק אחר שעשה את הסיום עלה להשתטח על ציון רבנו הקדוש, פנהוג, בהטעימו פעם: עתה יש לי עם עוד משהו לבא אל רבנו, כי כשבאים אל רבנו צריכים לבוא אליו עם מה שיותר צוים רעבן דארף מען קומען מיט וואס מער.

ה — קעב

כשפרצה המחלוקת הגדולה חזק ועודד רבי בער בן רבי שלמה מקארליו ז"ל (שנשא לאשה את בתו הצעירה של הצדיק רבי ברוך ממעזבוי וצ"ל) את חתנו רבי נחמן בן חיה בת רבנו ז"ל המכנה נחמן חיילים ז"ל, בהדגישו לו את משמעות המדרש שדרשו רבותינו זכרונם לברכה על הכתוב ומשמע ודומה ומשא, שמע חרפתך ודם, וסבל. "הער און שנוייג און לייד". כאומר ומצוה לו שזו העצה הטובה ביותר כנגד המחלוקת ואין שום עצה אחרת לנצחה.

17/08/2018

ה — קעג

רבי יצחק איזיק יוסף ז"ל תלמיד מוהרנ"ת ז"ל היה סופר ממחה מאד והרבה מאנשי שלומנו הדרו לקחת פרשיותיו לתפליהם, לרבי נתן בייטלמאכר ז"ל היו עוד פרשיותיו, ובעת שברחו אנשי שלומנו מעיר העתיקה בשנת תש"ח נשארו שם.

ה — קעד

נענה פעם אחד מאנשי שלומנו המכנה הדייטשל (הגרמני) (המספר ממנו בחלק ב' סימן תריח), בעת שישב ביחד עם אנשי

עב שיח שרפי קודש / תלמידי מוהרנ"ת ז"ל

שְׁלוֹמֵנו לְסֻעֵדַת מְלוּוָה מְלֻכָה בְּבֵית רַבִּי נַחֲמָן קְרָאֲסִינְשְׁטֵיין ז"ל, וְאָמַר: נֹסֵעַ אֲנִי כְּכֹר זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה לְהִשְׁתַּטַּח עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ וְאַף פַּעַם לֹא רָצִיתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ עַל פְּרִנְסָה, וְכִי כְּלוּם כְּכֹר לֹא חָסַר לִי רַק פְּרִנְסָה? וְאָמַר זֹאת אַחַר שֶׁרָאָה אֵי אֵלוּ מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַמְּבַקְשִׁים בְּתַפְלָתָם עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ לְהִתְבָּרֵךְ בְּפְרִנְסָה בְּנִקְלָה. "אִיךָ פָּאָר שׁוֹיִן פֶּעַרְצִיג יָאָר צוּם רַעַבֿן אִינ אִיךָ הָאָב נָאָךְ קוִיִן מָאָל נִישְׁט גִּיבְעֵטֿן אױף פְּרִנְסָה, מְעַר פֶּעֲלֵט מִיר נִישְׁט נָאָר פְּרִנְסָה?"

19.08.2018

ה — קעה

כָּל כֶּן חֲבִיב הָיָה רַבִּי נַחֲמָן בֶּן חַיָּה בֵּת רַבְּנוּ עַל כָּל יוֹדְעֵיו וּמְכִירָיו, שֶׁפַּעַם בַּעֲת שֶׁעָשָׂה בְרִית מִילָה לְאַחַד מִבְּנָיו הוֹדִיעַ עַל קִיוּם הַסֻּעֵדָה לְאַחַד מִגְּדוּלֵי חֲשׂוּבֵי חֲסִידֵי רַבִּי בְּרוּךְ מִמְּעֻזְבוּז (וּזְגָתוֹ שֶׁל רַבִּי נַחֲמָן הִיָּתָה בְּתוֹ שֶׁל רַבִּי דָב בֶּן רַבִּי שְׁלֵמָה מִקְרָלִין שֶׁהָיָה חֲתָן רַבִּי בְּרוּךְ מִמְּעֻזְבוּז וְצ"ל). אָמַר לוֹ הֵלֵךְ: לְבְרִית שְׁלָךְ לֹא אֵלֶיךָ וְאַבָּא. כְּשֶׁשָּׁאֲלוּ רַבִּי נַחֲמָן מִדּוּעַ, עָנָה לוֹ: אָמַרְתִּי שְׁלֵא אָבֵא, אוּלַם אָגַחֿן בְּגוֹפִי וְאַבָּא כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהִיּוֹת אֶצְלֶךָ בְּשִׂמְחַת בְּרִית הַמִּילָה.

ה — קעו

הַצַּדִּיק רַבִּי פִּנְחָס גָּכְדוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי פִּנְחָס מִקְאָרִיץ וְצ"ל הָיָה פַּעַם בְּאִיזָה בְרִית מִילָה וְכִבְדוֹ אוֹתוֹ בְּסַנְדְּקָאוֹת, וְאָז עָמַד שָׁם אָחַד וְדִבֵּר נֶגֶד רַבְּנוּ וְאַנְשָׁיו. תַּכְף נֶעֱמַד וְהִכְרִיז עָלָיו בְּפָנָי כָּל הַקָּהָל שֶׁהוּא בְּגוֹדוֹ וְחָרָם, וְאַלְצוֹ לְלָכֵת וּלְקַבֵּל נְזִיפָה כְּדִין הַמְּבֻזָה תְּלָמִיד חָכָם.

19/08/2018

שיח שרפי קודש

אתר התוכנית

רבי אברהם ב"ר נחמן זצ"ל

ה — קעז

אמר ראבר"נ ז"ל על זה המובא בלקוטי מוהר"ן סימן כ"ה שצריכין עתה לכנות את הפעל דבר בשם אחר, בשם מדמה, ולא לקרותו עוד בשם יצר הרע עין שם, שהנה אמרו רז"ל (ספ"ה גב) שבע שמות יש לו ליצר הרע: רע, ערל, טמא, שונא, מכשול, אבו, צפוני, שהוא כנגד השבע ספירות דקדשה שנכללים זה בזה עד ארבעים ותשע שערי קדשה שכנגדם הם ארבעים ותשע שערי טמאה. והנה כיום אחר שזכינו לקבל אור הצדיק הוא אור רבנו הגדול והקדוש ששבר את היצר לגמרי וזכה להכניע לגמרי המ"ט שערי טמאה ולהתעלות לגמרי במ"ט שערי קדשה, שעל-כן נכפל תבת נון בשמו "נחמ"ן" והינו מח"גן כידוע, על-כן בעת צריך באמת לכנות את היצר בשם אחר, בשם 'מדמה' שהוא כנגד אור הבינה אור נון המרמז בשמו.

19/08/2018 10:11

ה — קעח

היה אומר ראבר"נ ז"ל: אחד מדרכיו של היצר להפיל את האדם וליסרו בשני העולמות עד כדי אבדו חיים, הוא לתת לאדם ממון, ואז מרב טרדתו כממון ורצונו להתעשר עוד ועוד גותן לו זה האדם כבר בעצמו בחפץ ובכרצון את מיטב שנותיו זמנו ועתיו, אחר כך לוקח ממנו היצר גם את הממון, וכך נכרת משני העולמות ונשאר ערם וחסר כל בגשמיות וברוחניות. אשר על-כן צריך האדם לפלס דרכיו ולזהר היטב לבלי לחרג חלילה אף בזיו כל שהוא מדריך התורה ומקביעת עתים לתורה יותר ויותר, בעת אשר זרח לו אור ההצלחה, ולהפציר הרבה להשם יתברך שלא תטהו עשירותו מדריך היהדות, ושזכה על-ידי ממנו לפזר הרבה לצדקה ולהחזיק ולתמוך

בלומדי תורה עד שיהיה זכות הרבים תלוי בו על ידי עשירותו.

ה — קעט

אמר פעם ראבר"ג באיזה הזדמנות: לכבוד שבת צריכים להשתדל ולקנות דגים טריים (פרישע פיש).

ה — קפ

הפקיד פעם ראבר"ג ז"ל בידי רבי ישראל פהן סכום מעות שאספו לנדון עבור בתו, והחביאו רבי ישראל למעלה מהארבה שבקלויז. אחר איזה זמן שבקשו ממנו ראבר"ג בחזרה והלה רבי ישראל לקחתו, ראה שגשרף. בלית ברירה ובלב כבוד ספרו לראבר"ג ז"ל. השתומם רבי ישראל שלא ראה בפניו שום שנוי של צער ועגמת נפש ולא הקפיד עליו כלל וכלל, וחבבו וקרבו כמקדם.

ה — קפא

המשיל פעם ראבר"ג את האדם העובד את ה' בהתלהבות ובשמחה בעסה שמעסים אותה על שלחן משמן שאז אפשר לעסות אותה היטב, הלחם הנאפה מעסה כזו טעימה לחיה, מה שאין בן כשמעסים את העסה במקום יבש ללא לחלוחית קשה לעסותה ועבודתה כפולה ומכפלת ואינה נאפית כדבעי.

ה — קפב

התוכח פעם אחד מאנשי שלומנו עם ראבר"ג ז"ל על שהפציר בו רבי אברהם שישתדל בבנו שילך בדרך טובים, ענה לו הלה בעקשנות: מה כבר יצא מבני פשישב ויעסק בתורה, הרי לא יצא ממנו כי אם בטלון, עדיף שאשליחהו לאוניברסיטה שבאודסה וישתלם שם בלמודי חל, וכך יוכל להסתדר בחייו, ואכן כך עשה. לא עברו ימים מעטים וקבל מכתב מהנהלת האוניברסיטה שנופטר שם בנו

משום איזה חלי שתפסו לפתע ר"ל.

ה — קפג

הבחינו בראבר"נ ז"ל שהיה זהיר מאד בדבריו שהיה מדבר עם כל אחד לפי ערכו ולא דבר גבוהה אם אנשים שלא בר הכי היו, ואדרבא לאנשים שקטנים במעלה היה יורד למדרגתם לדבר עמם ולעודם ולחזקם בדרגתם הם.

ה — קפד

בידוע היה ראבר"נ ז"ל נזהר מאד בדבריו שלא ישמעו ממנו השומעים שום דבורים שאינם לפי מדרגתם. פעם בעת דברו עם כמה מאנשי שלומנו ישב שם אחד שהרגישו בו שאין זה בנח לו ושיבתו ושמיעתו דבריו, והחל לדבר מהמבאר בתורה ס' בפרוש מעשה מחוני המעגל מי איכא דניים שבועין שגין וכו' אנא עלמא בחרובא אשפחתה, וכו', ותקף נפל הלה בשנה עמקה ודבר לא הפריע לשיחתו.

19/08/2018

ה — קפה

בהמשך לספור המובא בחלק ג' סימן תקכב ספר רבי משה בער ז"ל שביזמן עריקתו מהצבא ברח פעם לאומן, ופעם בהיותו על ציון רבנו ז"ל פגש שם בראבר"נ ז"ל וזא אליו בחרדה ובקשה: רבי אברהם, מה יהיה אתי? ענה לו רבי אברהם: הרי כבר אמרתי "משה בער לא יהיה חיל". "משה בער נועט קיין סאלדאט נישט זיין". והנה באותו עת היו אנשי הצבא עושים פשיטות עצר על כמה רחובות ועוצרים את כל האנשים הנמצאים באזור בדרשם הצגת תעודות מזהות, וכן תעודות פטור משרות צבאי, וכדומה. וקרה שבאיזה יום סגרו כמה רחובות סביב הקלוזו, נגש שוב רבי משה בער לרבי אברהם ז"ל ששקה אז גם הוא בקלוזו ושאלו במורא: רבי אברהם, מה

אֶעֱשֶׂה כְּעַתָּה? אָמַר לוֹ רַבֵּי אֲבָרְהָם: אַל תִּירָא. לָקַח רַבֵּי אֲבָרְהָם אֵינֹה סֵפֶר וְאָמַר לוֹ: בֵּא נָא וְקֵרָא עִמִּי יַחַד בְּסֵפֶר. וְכֵן כְּשֶׁרַבֵּי מֹשֶׁה בָּעַר מֵעֵינָיו עֵמוֹ יַחַד בְּסֵפֶר הַחַל רַבֵּי אֲבָרְהָם לְצֵאת לְפָנָיו מִבֵּית כָּל הַיָּמִן כַּתוּב הַסֵּפֶר יַחַד עִמוֹ, וְכֵן עָבְרוּ יַחַד אֶת כָּל הַמְשָׁמְרוֹת וְאִף אֶחָד לֹא עֲצָרָם וְשָׂאֲלָם כְּלוּם, וְאִזּוֹ כְּשֶׁעָבְרוּ מֵעֲלֵיהֶם אָמַר לוֹ רַבֵּי אֲבָרְהָם: כְּעַתָּה לֵךְ וּבְרַח לְנַפְשֶׁךָ, וּבְרַח וּמָאֵז לֹא נִתְפַּס יוֹתֵר.

ה — קפו

בְּסוֹף יָמָיו שֶׁל רַאבְרָ"נ ז"ל בְּעַת חֲלָיו הִקְשָׁה שֶׁשָּׂכַב חוֹלָה רְתוּק לְמִטָּתוֹ מִזְמַן רֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁנִּתְּתָה תַקְעוּט עַד רֵאשׁ חֲדָשׁ טֵבֵת תַרע"ט שֶׁהָיוּ לוֹ אֵז יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים וְהָיוּ צָרִיכִים לְעֲשׂוֹת לוֹ מְדֵי פַעַם אֲמִבְטוּיֹת חֲמוֹת וְכַדוּמָה, הִתְבַּטָּא פַעַם וְאָמַר: אֵלֹהֵי הַיָּמִין זוֹכֵה לְשִׁמְעַת לְקוֹל אָבִי (בְּהִתְכַוְּנוֹ לְצוּרֵי שָׁמַיִם) שֶׁל אָבִיו שֶׁצִּוָּה לוֹ בְּיִלְדוּתוֹ לְעֲלוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּאָמְרוֹ לוֹ: אֵתָהּ שִׁיב לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, חוּץ לְאֶרֶץ אֵינָה יְכוּלָה לְסַבֵּל אוֹתָךְ), לֹא הָיָה עוֹבֵר עָלָי מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָי.

15/08/2018nkk

ה — קפז

אֶת חֲכָמָתוֹ וּפְקָחוֹתוֹ הַגָּדוֹל שֶׁהָיָה לְרַאבְרָ"נ ז"ל, נִצַּל וְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּעֵקֶר עֲבוּר מִדַּת 'הַצָּנֵעַ לְכַת' וְלִהְיוֹתוֹ מְסִתֵּר וְנִעְלָם, שֶׁהָיָה בּוֹרַח וּמְעֲלִים עֲצָמוֹ מֵעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת בְּפִקְחוֹת עֲצוּמָה. וְסֵפֶר רַבֵּי ל׳וֹי יִצְחָק ז"ל שֶׁפַעַם עָקַב אַחֲרָיו בְּפוּרִים, וְהָיָה תַכְף אַחַר קְרִיאַת הַמַּגִּלָּה וְהִתְפַּלֵּה כְּשֶׁהַחַל לְהִיּוֹת מֵעַט שְׂמֵחַ, הִבְחִין שֶׁכָּבֵד אֵינּוּ בְּנִמְצָא וְלֹא הִצְלִיחַ לְדַעַת הֵיכּוֹן שֶׁהָיָה מְשׁוּבָּר כָּל הַיּוֹם, וְרַק לְפָנֹת עָרַב חֹזֵר לְשׂוּמַח עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוּמֵנוּ יַחַד, וְכָל זֶה עָשָׂה מִתּוֹךְ חֵיוֹף וּבְפִשְׁטוּת וְעֲנוּה עֲצוּמָה.

ה — קפח

דָּבְרוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוּמֵנוּ בְּשִׂבְחַת מַעֲלָתוֹ שֶׁל רַבֵּי אֲבָרְהָם בֶּן רַבֵּי נַחֲמָן

ז"ל ואמרו, שהרי כמו שפשאדם מתיגע להשיג איזה דבר משך כמה וכמה שנים, לבסוף משיג תוחלתו. כמו כן רבי אברהם ז"ל שאחר שניגע שנים רבות כל כך פששים שנה במדת הענוה והשפלות והתרחקות מפסוסם וכבוד זכה לה באמת, והיה נקי מפסוסם וחן של שקר כדבעי.

ה — קפט

היה פעם רבי לוי יצחק ז"ל עם ראבר"נ בבארדיטשוב וראה איך שטורח מאד ראבר"נ למצא איזה מטבע קטנה שנפלה לו וחספה מאד. כשראה רבי לוי יצחק שאין הדבר נותן מנוח לנפשו, השיל מידי מטבע דומה והרימה והביאה לו ושמח על זה מאד, וראה אז רבי לוי יצחק ז"ל כמה חשוב אצל היראים ממונם עד שחביב עליהם כנפשם ממש, וכמו שאמרו רז"ל.

ה — קצ

רבי ראבר"נ ז"ל הגיע בפעם האחרונה מארץ ישראל לאומן באמצע חדש אלול תרע"ד, ותכף כבואו כשראה את הבחורים החדשים שהקדימו לבוא לפניו בשבועים ימים, כרבי לוי יצחק ורבי ישראל כהן ועוד, נגש אליהם ואמר להם בשמחה שלום עליכם, ושמח עמם מאד בהבינו שבחורים בני תורה הם ויוכל לשוחח עמם, ותכף נדבקו בו כל הבחורים בקשר אמיץ שלא נתק מפסוסם.

ה — קצא

אחת הסבות שבא ראבר"נ לאומאן לראש השנה בשנת תרע"ד על אף חלשתו הגדולה, היה מחמת שרצה למצא חתן מאנשי שלומנו עבור בתו ששהתה בארץ ישראל, ואכן מצא בחור חשוב מאנשי שלומנו שבעיר לובלין, והבטיח לו מזונות (קעסט) למשך כל השנים

שיח שרפי קודש / ראבר"נ ז"ל

כְּדֵי שְׂיֻכַּל לִישָׁב רַק עַל הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה, עַל אִף הַקָּשִׁי הַגָּדוֹל שֶׁהִיא לֹא בְּהַתְחִיבוֹת זֶה לְגַדֵּל עֲנִיּוֹתוֹ הַגָּדוֹלָה, אֲבָל לֹא יֵצֵא הַדְּבָר לַפֶּעַל.

13/08/2018 09:10

ה — קצב

אחר שהתגרש ראבר"נ ז"ל מזוגתו מחמת חפצו לעלות לארץ ישראל השתדף בבארדיטשוב עם בתו של רבי נפתלי כהן ז"ל, ובעת השדוף הבטיח רבי אברהם לרבי נפתלי ז"ל שישתדל תכף אחר הגיעו לארץ ישראל לסדר עבורו ועבור כל בניו רשיונות עליה לארץ ישראל. ואכן כף עשה, שתכף בעלותו השתדל להשיג עבורם הרשיונות על אף הטרחה והגזיעה הגדולה שהיה לו עבור זה, ועלו כלם לארץ ישראל והתישבו בה.

ה — קצב

כששאל פעם אחד מאנשי שלומנו את ראבר"נ מדוע אינו לוקח את רבי לוי יצחק ז"ל לחתן, ענה בענותותו "איני יודע אם הוא יסכים לזה".

ה — קצב

כשהיה ראבר"נ ז"ל חוזר מהשדה ששהה שם משך כל ימי השבוע היה מרבה לפייס ולנחם את זוגתו בדברי חזק ועדור בעזרת ה' עוד תראי שיהיה טוב. עד שאמרה שלולא זאת לא יכלה להחזיק מעמד.

ה — קצב

כל אלו מאנשי שלומנו ששמעו לקולו של ראבר"נ ז"ל לא להשאיר בחוץ לארץ ועלו לארץ, בנייהם נשארו בדרך התורה כמו רבי מאיר אנשין ז"ל ורבי יעקב פילמר ורבי גדליה בערגער ועוד רבים, ואלו שנשארו רבם לא נשארו בדרך התורה כי תנועת

הקומוניסטים סחפה את כלם לאפיקורסות עצומה, ומתי מעט שנשארו ביהדות היו צריכים להלחם במסירות נפש עבור כל ענין פעוט שביהדות, ולא כלם יכלו לעמד בכך.

ה — קצו

כשחזר פעם ראבר"ג ז"ל מארץ ישראל לאומאן לימי ראש השנה פגש באודסה את יוסף בנו של רבי אברהם שטריןהרץ ז"ל. שאלהו ראבר"ג: מה עושה הנך כאן באודסה. ענהו שהוא לומד כאן. שאלהו ראבר"ג אצל מי? ענהו אצל קלויזנר (שהיה אפיקורוס גדול). נבהל מאד ראבר"ג, ותקף בשבא לאומאן ופגש ברבי אברהם, אמר לו: רבי אברהם! אם הנך רוצה שישארו לה בנים, סע תקף ומיד לארץ ישראל, ווילסט קינדער פאר קיין ארץ ישראל. ענה לו רבי אברהם: ומה אעשה ואיך אבוא לראש השנה. ענה לו רבי אברהם: וכי אתה חושש לזה? צא ולמד ממני שאני עני גדול בהרבה ממה ובכל זאת בא בכל שנה לקבוץ, ואתה שחזן הנך ומתפרנס ממנה לא כל שבן? יוסף זה נהפך אחר כך לאפיקורוס וקומוניסט גדול מאד רחמנא לצלן.

ה — קצו

אמר ראבר"ג: כדי שנוכח להיות אנשים כשרים נתן לנו רבנו את כל עצותיו הקדושים, אבל כדי להיות אנשים כשרים באמת בתכלית השלמות, צריכים להתגעגע למשיח, דארף מען זאך פארביינקען נאך משיחין (ראה עוד המובא בסימן ג - תצ).

ה — קצח

רבי נייחא נכדו של רבי אבא'לה, תלמיד מוהרנ"ת ז"ל, היה אדם מפנה מאד עד שלא יכל היה להתועד עם שום אדם, ואף על-פי-כן לרב אהבתו את ראבר"ג ז"ל היה יכל לשבת ולשוחח עמו זמן רב. הוא

היה למדן ועובד ה' גדול ועשיר. בעת שהותו באומאן היה מתאכסן אצל רבי יונה פרענקל שהיה לו מקנה בביתו. פעם בהיותו באומן נחלה מאד במחלת הראות, ולרב הזהירות לא נתנו לאף אדם לגשת ולהכנס אליו. כשנודע מחלתו לראבר"ג ז"ל בא לבקרו, וכשהודיעו לו שאין נותנים לאף אחד להכנס אליו, אמר ראבר"ג להמטפל בו: לך ואמר לו שבנו של רבי נחמן מטולטשין רוצה לבקרו. כשהודיעו לו זאת צוה שתתקף יכניסו אותו וכשנכנס שעה אצלו משך כמה שעות בדברם יחד בתורה ועבודה, כשנפרד ממנו ראבר"ג, שאלוהו הסובבים: מה דברת עם הזקן הזה זמן רב כל כך, נענה ואמר: אתם אומרים זקן? כל השבע חכמות מנחים אצלו ובקי בהם כבכף ידו. "אלע שבוע חכמות ליגן ביי איהם אויף די דאלאניע".

[19.08.2018]

ה — קצט

ספר רבי יעקב ברוסקי ז"ל שזוכר שבהיותו ילד קטן בא אליהם לפולניא ראבר"ג ז"ל וחלק לאנשי שלומנו מעט מרמונים שהביא עמו מארץ ישראל וכדי שיזכו גם הם לאכל מפרות ארץ ישראל, ולשבוע מעט מטובה.

ה — ר

בצחות לשונו החרף של רבי משה שמואל ז"ל, שאל פעם את ראבר"ג ז"ל: כבר זכיתם לראות את פני רבנו בחלום? ענה לו ישנם דברים גדולים מזה.

ה — רא

ספר רבי לוי יצחק ז"ל שבישבו עמם יחד לדבר עמם בעבודת השם יתברך הכחינו בו איך שמתפתל ביסוריו הקשים מאד, אבל לא הפסיק מחמת כן מלדבר עמם.

שיח שרפי קודש / ראבר"נ ז"ל

פג

ה — רב

בַּיְדוּעַ לְכֹל הָיָה רַבִּי לְוֵי יִצְחָק ז"ל אָדָם זָרִיז מְאֹד בַּפֶּרֶט
בְּצַעֲרֹתָיו וְסִפְרֵי שְׁעָל אֵף זָרִיזוֹתָיו בְּהִיּוֹתוֹ פַּעַם עִם רֹאבֶרֶן ז"ל בַּמִּקְוָה
וְטָבַל בְּזָרִיזוֹת כְּדַרְכּוֹ, אֵף-עַל-פִּי-כֵן הִקְדִּימוּ רֹאבֶרֶן ז"ל וּיְצָא
מִהַמִּקְוָה לְפָנָיו עַל אֵף שֶׁהָיָה כָּבֵד זָקֵן. וְכַמוֹבָא בְּחֵלֶק גִּתְקַכְט

שיח שרפי קודש

19/08/2018

סיפורים מכלל אנ"ש ז"ל

19/08/2018

[אין מוקדם ומאוחר בתורה]

ה — רג

רבי סנדר ^{אוצר החכמה} מטיהניצע ז"ל היה סוחר בדים, והיה רגיל לומר בכל נסיעותיו שנסע, כגון לברדיטשוב או לשאר מקומות, לקנות סחורה: לאמת בכל נסיעותי נוסע אני לאומן, רק כבדרף אגב עובר אני במקומות ועירות אלו ואלו, קרה פעם שסבב את דרכו לאומאן קדם שנסע עבור מסחרו למקומות הנ"ל, ובאותו זמן הגיע לאומאן גם אחד מאנשי שלומנו שהשתוקק להתאבק בעפר הציון הקדוש של אדמו"ר זצוק"ל. כשהאיש הזה בא לבית ציונו הקדוש, מצא את רבי סנדר ז"ל בהתחלתו לומר את אמירת ה"יהי רצון" שקדם התקון הכללי ואחו בהתבנות "ומאוצר מתנת חנם חננו", ואמרם בשברון לב ובפשיטות ותמימות כאלו אין לו שום קיום רק מהאוצר מתנת חנם. והאיש הנ"ל התחיל לסדר את תפלותיו באמירת העשרה מזמורים והתבודדות והשתטחות כדרך אנשי שלומנו, וכשגמר תפלותיו שמע כי רבי סנדר ^{19/08/2018} עדין בהתבנות ומאוצר מתנת חנם חננו. האיש יצא והלך לבית המדרש להתראות עם אנשי שלומנו, ואחרי כמה שעות השתוקק שוב פעם לעלות על ציונו הקדוש, ומה נשתומם ונבהל כשעלה בפעם שניה ושמע כי רבי סנדר עדין מחזיק בהתבנות ומאוצר מתנת חנם חננו. כנה היה קלסתר פניהם של גדולי אנשי שלומנו ושברון לבם בפשיטות ותמימות. (מספר בפתור ופרח).

ה — רד

פעם נסע רבי סנדר ז"ל עם אנשי שלומנו העניים על ראש השנה לאומאן. מסתמא נסעו על עגלה קטנה עם סוס אחד, והעגלה הלכה לאט. באמצע הדרך פגשו בעשיר אחד מאנשי שלומנו אשר שמו ידוע בין אנשי שלומנו בשם רבי בונע, שהיו לו כפרים עם טחנות

קמח ומאות פועלים, שנסע גם בן על ראש השנה לאומאן עם עגלת צב עם ארבעה זוגות סוסים דוהרים בדרך העשירים. כשראה את אנשי שלומנו ובתוכם את רבי סנדר ז"ל נעצר ורצה להעלות את רבי סנדר על עגלת צב שלו, ענה לו רבי סנדר: היות שאנשי שלומנו עיפים מטרח הדרך, אז הוא מבקשו שיתן את עגלת צב שלו עבור אנשי שלומנו, והעשיר יבוא וישב אתו על העגלה קטנה היות ויש לו משהו לדבר אתו. הסכים העשיר ועבר לעגלתו של רבי סנדר. והיות שהיה עוד חמש-שש שעות נסיעה לאומאן, התחיל רבי סנדר לדבר אתו מהתכלית, איך שאין שום תכלית בעולם הזה רק לעסק בתורה ותפלה. באותו ערב ראש השנה כשהגיעו לאומאן, חלק העשיר הנ"ל הרבה כסף לצדקה עבור אנשי שלומנו, ותפלתו היתה בבכיות ובהשתפכות הלב יותר מכל השנים. לפני הסתלקותו כששכב על ערש דוי אמר לאנשי שלומנו: רק עכשו אני מבין היטב מה שרבי סנדר דבר עמי אז, ומה מאד צדקו דבריו (שם).

ה — רה

רבי סענדער טרהוויצער ז"ל שהיה מתפרנס במסחר בדים היה נוהג לבא פעמים בחדש לאומן כדי להשתטח על ציון רבנו, בערב ראש חודש ובאמצע החודש. לפני הליכתו לציון רבנו ז"ל היה הולך לסוחר שהיה קונה אצלו את הבד ומשאיר לו את העגלה עם רשימה של סוגי בדים שחפץ היה לקנותם ובקשו ממנו שלמחרת בשעה זו וזו תהיה הסחורה מוכנה וכדי שלא יצטרף לשהות זמן רב עבור זה ואחר הזמינו את הסחורה הלה לעסק בעבודתו הלא היא עבודת תפלתו הנוראה, ולמחרתו בלקחו את הזמנתו אחר שהיה מכינם ומסדרם על העגלה. היה פורע לו בכסף מזמן את כל חובו בדיוק.

פעם כשחזר ובדק את הסחורה שהזמין, ראה שהוסיף לו המוכר עוד סחורה על הזמנתו וכדי להשלים את החשבון לסך מסים וגם פי

לא רצה המוכר להשאיר מגליל הבד חלק קטן שנשארו אחר הכינוי לרבי סענדער את הזמנתו. לא הסכים עמו רבי סענדער בשום אופן באמרו לסוחר: אין לי מספיק כסף עבור תוספת זו, ובקש ממנו שיקח בחזרה את הסחורה הנוספת. אמר לו הסוחר: רבי סענדער, אתה מביש אותנו, וכי איני מאמינה, ומה דאגתה, בפעם הבא כשתבוא בדרךך תפרעהו לי? ! מה גם שהוספתי לה חלק קטן זה מחמת שהיה סוף האריג וחבל לי להשאיר אריג קצר כזה לא הסכים עמו רבי סענדער בשום אופן כשהוא חוזר ואומר לו כמה פעמים: "כך למדנו רבינו שלא נעסק במסחר יותר מהכסף שיש לו לאדם" ובזה מקדים מחות "וכל מאדך". (בספר שיחות הר"ן סימן רפט) ולא עזרו וכוותו וטענותיו של הסוחר והיה מכרח לחזור ולהוריד את הסחורה מן העגלה. "אזוי האט אונז אוינגער רבי גילערנט מיר זאלן נישט האנדלען מער וויפיל מען האט".

ה — ר

בשנת תרכ"ו בשעסק רבי סענדער מטרהויז ז"ל בבניית הקלוזי בפעם השנייה, נגש להתרים את רבי אברהם ציפרעס ז"ל שהיה עשיר גדול כידוע, ומרב דבוריו הנלהבים התרימו כסף הגון ונכבד שלא כמנהגו, כי לא היה פזון בממונו כלל וכלל, משום שבה השפעתו של רבי סענדער היתה להפליא. אחר כך בערב ראש השנה בשראה רבי אברהם איך שרבי סענדער רוצה לגשת אליו שוב, פנה הוא אליו ואמר לו ברחמים: הניחני נא ואל תגש אלי שוב. כי חשש פן רק יתחיל לדבר עמו ישכנעו לתרם עוד ועוד.

ה — ר

רבי סענדער טרהוויצער ז"ל שעבד את ה' בהתלהבות עצומה ובמסירות גפש נוראה היו יכולים למצאו מתפלל בספר לקוטי תפלות משך כמה שעות בהתעוררות והתלהבות וכל זה לאור

הלקבנה.

ה — רח

דר הִיָּה רַבִּי פְּנַחֵס יְהוֹשֻׁעַ בְּטַשְׁעֲרִין ז"ל בְּדִירָה עֲלוּכָה מְאֹד,
 מְשַׁפֵּרֶת בְּסֵף חֲמִשָּׁה רוּבְּלִים לְשָׁנָה. הִגִּיעַ פַּעַם שְׁלֹרֵב עֲנִיּוֹתוֹ לֹא הָיָה
 לוֹ לְשֵׁלֶם שֹׁכֵר הַדִּירָה, וְכִף גְּדֹל חוּבוֹ מִשָּׁנָה לְשָׁנָה, וְשָׁהָה הַדְּבָר מְשֻׁף
 שְׁבַע שָׁנִים עַד שֶׁהָיָה צָרִיף לְשֵׁלֶם סֵף שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ רוּבְּלִים לְבַעַל
 הַדִּירָה. אִיִּם עָלְיוֹ בַּעַל הַבַּיִת שָׂאֵם לֹא יִפְרַעְהוּ עַד תִּאָרִיף מִסָּיִם יִפְנֶהוּ
 בְּכַח מֵהַדִּירָה. בְּלִית בְּרָרָה וְשֵׁלֹא כְּדָרְכוּ הֵלֶךְ אֶל רַבִּי אַבְּאֵלָה הָעֵשִׂיר
 לְבַקְשׁוֹ נִדְבָה. בְּהַפְּנִסוֹ לְבֵיתוֹ הָעֵנֶק וְהַגְּדוֹל נִכְנַס וְעָבַר מִחֶדֶר לְחֶדֶר
 עַד הִגִּיעוֹ לְחֶדֶר הַפְּנִימִי שֵׁיִשֵּׁב בּוֹ רַבִּי אַבְּאֵלָה, וְשִׁטַּח לְפָנָיו אֶת מַר
 לְבוֹ. הוֹצִיא רַבִּי אַבְּאֵלָה סֵף שֶׁל חֲמִשָּׁה רוּבְּלִים וְנָתַן לוֹ, וְאָמַר לוֹ: אֶת
 הַשָּׂאֵר הִחְסֵר לְךָ לֶךְ וְאַסֵּף מִשָּׂאֵר אֲנָשִׁי שְׁלוֹמִנּוּ. הוֹדָה לוֹ ר' פְּנַחֵס
 יְהוֹשֻׁעַ וּלְקַחֵם וְקָם וְהֵלֶךְ. כְּשֶׁהִגִּיעַ בִּיצִיאָתוֹ לְחֶדֶר הַסְּמוּדָה, קָרָאוּ רַבִּי
 אַבְּאֵלָה וְאָמַר לוֹ בְּהִרְהוּר: קַח עוֹד חֲמִשָּׁה רוּבְּלִים. לְקַחֵם וְיִצְאָ.
 כְּשֶׁהִרְחִיק לְלֶקֶת עַד לְחֶדֶר הַשְּׁלִישִׁי, שָׁמַע שׁוֹב אֶת קוּלוֹ שֶׁל רַבִּי
 אַבְּאֵלָה הַקּוֹרָא לוֹ, וְנִכְנַס אֵלָיו. אָמַר לוֹ ר' אַבְּאֵלָה שׁוֹב בְּהִרְהוּר: קַח
 עוֹד חֲמִשָּׁה רוּבְּלִים. לְקַחֵם וְיִצְאָ, וּכְשֶׁהִרְחִיק עַד הִגִּיעוֹ לְחֶדֶר הָרְבִיעִי
 שָׁמַע שׁוֹב אֶת קוּלוֹ הַקּוֹרָא לוֹ, וְשׁוֹב חֲזֵר הַדְּבָר, וְנָתַן לוֹ עוֹד חֲמִשָּׁה
 רוּבְּלִים, וְכִף חֲזֵר וְנִשְׁנָה הַדְּבָר עַד שֶׁנָּתַן לוֹ אֶת כָּל הַסֵּף שֶׁל שְׁלֹשִׁים
 וְחֲמִשָּׁה רוּבְּלִים, שֶׁהוּא סֵף כָּל חוֹב דִּירָתוֹ. וְאָמְרוּ אֲנָשִׁי שְׁלוֹמִנּוּ
 שְׂרׁוּאִים בְּזֹאת אֵיךְ הִתְגַּבֵּר רַבִּי אַבְּאֵלָה בְּעֵצְמוֹ בְּכָל פַּעַם וּפַעַם, שֶׁבְּכָל
 פַּעַם הִתְגַּבֵּר לְשִׁבֹר אֶת הַקְּמִצְנוֹת שָׁבוּ וּלְנִדָּב שׁוֹב, וְכַמְבַּאֵר הַדְּבָר
 בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרָיו חֵלֶק ב' סִימָן ד' עַל הַפְּתוּב "וְאֶת הָעֲרֹבִים צוִיתִי
 לְכַלְכְּלָד", עִזּוֹ שָׁם.

ה — רט

עני מרוד בזה הִיָּה רַבִּי פְּנַחֵס יְהוֹשֻׁעַ מְטַשְׁעֲרִין ז"ל, שֶׁכְּשֶׁהִגִּיעַ

זמן שהיה צריך להכניס את בנו למצוה ולקנות לו תפלין, לא היה לו שום פתח תקנה איך לקנותם. באותו זמן נפטר אדם אחד בעיר, ואמרו יורשיו לרבי פנחס יהושע: קח לה את התפלין של המנוח ובתמורה לזה תאמר אחריו קדיש משך כל השנה. הסכים וקבל זאת על עצמו. אחר זמן מה פנה עשיר אחד לבניו לפני פטירתו וצוה להם שאחר פטירתו יפרנסו את רבי פנחס יהושע מממונו משך שנה אחת, וברוח ובתמורה לזה יאמר עבורו רבי פנחס יהושע קדיש משך השנה הראשונה. כשנודע הדבר לבני ביתו, שמחו מאד שעתה ירוח להם בביתם. כשבאו אליו בניו להודיעו בשמחה על בשורה טובה זו, נענה ואמר להם תקף: הרי אני כבר אומר קדיש, בהתכוננו על הקדיש שהתחייב עבור התפלין שקבל, ולא עזרו בכיותיהם ותחנוניהם של בני ביתו, ולא הסכים לכה בשום אופן.

ה — רי

אף על פי שהיה רבי פנחס יהושע עני מרוד כזה היה פעם שמצאו גבאי בית הכנסת של אנשי שלומנו בקפת הצדקה בטשערין מטבע גדולה רענדל וחצי שהיה סך רב, והתפלאו מי הוא הנדבן שתרום סך גדול כזה עד שבברור אחר ברור נודע שהיה זה רבי פנחס שנדב סך זה, והיה לפלא.

ה — ריא

היו כאלה עניים מאנשי שלומנו פרבי פנחס יהושע ועוד שלא היה להם מה לתת לבניהם לאכל עד שהיו הילדים בוכים מחמת רעבון, ואף-על-פי-כן לא עזבו והניחו את מדת השמחה והיו מנתמים את נשותיהם ובניהם באמרום להם: בואו ונודה לה בראותנו שיש לבנינו לפחות תאבון לאכל, כי יש ילדים בפרט בין בני העשירים שגם תאבון לאכל אין להם עד שצריך לצאת עמם חוץ לעיר ולפעמים להרחיק נדד כדי שישאפו אויר נקי ובריא וכדי שיתחזק אצלם תאות

האכילה.

מצוי תחומה

ה — ריב

בזמנו של רבי פנחס קיבל יטשער ז"ל היה שוחט אחד היה בעיר קיבל יטש שיהיה מבוזה את ספרי רבנו למאד שיהיה קורעם ומשתמש בהם לצרכיו וכדומה, והיה מציק ורודף את אנשי שלומנו עד חרמה, והיה מזה חלול כבוד רבנו נורא, עד שלא היה שיהיה כלל לדבר ולהתנבח או להוכיחו על מעשיו, צוה רבי פנחס לאנשי חברתו שילכו לטבל במקוה ויכוננו כנגדו בשם "קנא" (העולה כמספר מקוה), וכך עשו. אחר כך בערב יום כפור בעת שעמד ושחט העופות לצבור התושבים נצרך לצאת לנקביו, ובקעמדו אצל בור השופכין הכישו עקרב והרגו, ונפל לתוך הבור, כשהתמהמה כל כך פרוצו האנשים הממתינים לשחיטתו את הדלת, ומצאוהו טבוע בבור השופכין, ובקשי רב הוציאוהו, והיה מטנף כל כך, שאפלו לטהרו ולרחצו לא היה באפשרותם, וקברוהו כך. כשנודע אחר כך הדבר לר' נחמן מטולטשין ז"ל אמר: אין זה מדרג רבנו לנהג כך, ולא הסכים עמהם בשום אופן. רבי לוי יצחק ז"ל הכיר עוד את בניו והיו מתביישים מאנשי שלומנו במעשה אביהם ומוקירים את אנשי שלומנו.

ה — ריג

... רבי פנחס מקיבל יטש ז"ל היה עוד בימי נעוריו עובד השם יתברך מיחד במינו, והיה גדול בתורה ועבודה בקדשה וטהרה שיהיה מתפרנס מעשית גרות. כשהגיע לפרק האיש מקדש, דברו לו שדוף עם אחד מחשובי עיר אומאן. השדוף נגמר בכי טוב, ואחרי חתנתו עבר לגור לעיר אומאן. הוא היה רגיל לנסע לצדיקי הדור, ולא ידע בכלל מאנשי שלומנו חסידי ברסלב. כשהפיר חותנו את יקר תפארת גדלתו, פחד פו יודע מאנשי שלומנו וירצה להתקרב אליהם, כי היה מתנגד גדול על אנשי שלומנו, ועל כן בכל יום ויום היה מרבה לדבר

על לבו בגנות אנשי שלומנו והזהירו שלא יכנס לבית המדרש שלהם. ואף-על-פי שרבי פנחס ז"ל היה עונה לו מה כבודו רוצה ממני, הלא אינני הולך שם. בכל זאת לא הרפה ממנו והזהיר אותו תמיד כנ"ל. ורבי פנחס חשב לעצמו אם חותני מזהירני כל כך מלהתקרב אליהם, חייב אני לבדוק הדבר בעצמי, והחליט שצריך הוא להכנס לבית המדרש ולראות מה מתרחש שם.

האבות והאמהות

כשנכנס לבית המדרש פגע בו רבי אברהם בן רבי נחמן מטולטשין ז"ל והבין רבי אברהם בראיתו הטוהרה סערוות לבו, ופנה אליו ברכות לשונו: אברה, בא ועלה אחרי לעזרת הנשים. ועלה עמו והחל ללמד עמו תורה כ' שבלקוטי מוהר"ן ח"א הלא היא התורה הנשגבה "ט' תקונין יקירין", ולמד עמו כמה שעות בצרוף ספור "המראה" השני לתורה זו הנדפסת בספר חיי מוהר"ן. ותכף בו במקום נמשך רבי פנחס אחר אנשי שלומנו והבין טעות המחלקת, ותכף הלך להשתטח על ציונו הקדוש של אדמו"ר זצוק"ל, ונתקרב באמת לאנשי שלומנו. כששמע חותנו ממתנגדי אנשי שלומנו שחתנו נתקרב, התחילה התנגדות גדולה, ורבי נחמן טולטשינער ז"ל הבין שאם ישאר באומאן קנים חשש גדול אם יוכל להחזיק מעמד כנגד מחלקת קשה כזו ומי יודע מה יהיה הסוף, על-כן צוה עליו רבי נחמן ז"ל שישע לכפר סטאפאטשיק, ומסר בידו מכתב המלצה לאחד מאנשי שלומנו הגדולים מתלמידיו של מוהר"ג ז"ל שגר שם ורבי ישראל שמו, ובקש ממנו לתת לו אכסניא בביתו לתקופת זמן מה, כשהגיע לשם רבי פנחס ז"ל, היה זמן תפלת מנחה, וכבר שמע מרחוק את קולו של רבי ישראל הנ"ל אומר קרבנות ואומר בהתעוררות גדולה תבות זלמה אין מערבין בה דבש מפני שהתורה אמרה, וכפל והדגיש כמה פעמים מפני שהתורה אמרה, כידוע התנועה אצל אנשי שלומנו. מהנ"ל רואים איך אנשי שלומנו התפללו בכל השנה בדבקות והתעוררות. כשמסר לו את המכתב אמר לו רבי

ישראל: טוב, אז תלמד את נכדי תורה. אחר זמן אחר שנפטר חותנו חזר לאומאן, אולם לרב ההתנגדות עבר לדור לקיבליטש (מספר כפתור ופרח).

19/08/2018nax

בבואו לקיבליטש לא ספר לאף אחד שהוא ממקורבי אדמו"ר זצוק"ל. כששאלוהו אנשי העיר (בדרך העולם) במה הוא יכול להתפרנס ענה להם במלמדות, אף על פי שהיה למדן עצום, ונסו אותו ונתנו לו נערים ללמדם, וכשעבר זמן מה ראו בלם גדל הצלחתו, כי כל הילדים והנערים קבלו ממנו התעוררות לתורה וליראת שמים אשר לא ראו כזאת עד עתה, כי אף הפרוטות שהיו הנערים מקבלים מהוריהם היו מחלקים אותם בצדקותם לצדקה, וכל אנשי העיר ראו בן תמהו. וכך עברו כמה שנים, ובכל עת שבא לאומאן הזהירו רבי נחמן ז"ל שלא לפרסם את עצמו, ומה שאומר להם מספרי רבנו זצ"ל יאמר סתם בשם ספרים, והודיעם בהצנע מדעת ודרך אדמו"ר זצוק"ל והתנהגו בדרךיו. כשראה שהרבה מתלמידיו הם מקרבים אליו בלב ונפש וכבר גדלו בשנים, התישב איך יתנהג הלאה, והחליט הגיע הזמן שאגלה הסוד ומי שיזכה להתקרב ולהשאר ישאר. יום אחד כשהגיעו התלמידים לביתו אמר להם: הגיע הזמן לגלות לכם סוד, דעו לכם שאני מקרב להנימ'ח מברסלב זצוק"ל, וכל הדבורים ששמעתם ממני כל הזמן לקוחים הם מספריו. כי הדרך אותם בהנהגת התפלה וההתבודדות ובשאר דרכי רבנו זצוק"ל. כששמעו זאת התלמידים וספרו לאבותיהם, נעשה רעש גדול בין הורי הילדים באמרום היתכן שנתן לבנינו שיהיו ברסלב חסידים, ונהפך להם ששונם ליגון, ורבים מן התלמידים עזבו את רבם רבי פנחס ז"ל, אולם שנים עשר ילדים דבקו בו והלכו אליו ללמד על אף ההתנגדות, ביניהם היה גם רבי אהרן ורבי חיים קיבליטשער ז"ל, והם היו המבחרים שבין החבריא קדישא שהיו דבוקים ברבם בלב ונפש. כשראו בני העיר שאי אפשר לנתק אותם

מרבם, התועדו פעם ההורים והמתנגדים לחשב איזה עצה ותחבולה
 איך להציל את בניהם מרבי פנחס ז"ל, והגיעו למסקנא שכל זמן
 שרבי פנחס יהיה אצלם אי אפשר לנתקם ממנו, לזאת חשבו וכוהו
 מכות נפלאות עד שיברח מהעיר, או יוכל להיות שבניהם ויקרייהם
 יחזרו בהם מדרךם. והנה הורי התלמידים כמו שאהבוהו מקדם אהבת
 נפש, בן עכשו שנאוהו בתכלית השנאה, על שגזל מהם בניהם
 הַיְיָ ^{הַיְיָ} (שם).

יום אחד התועדו יחד הורי הילדים עד שקבלו החלטה, היות
 שישנו בעיר קצב אחד הנקרא 'חיים קצב' שלרב גברתו פנוהו
 התושבים בשם 'חיים שיש בו', והיה גבור חיל ממש, וכלם פחדו
 ממנו, כי בהכאת יד אחת יכל היה להרג אדם, ובעד בצע כסף מוכן
 הוא לעשות הכל, וכשהוא יסלק את רבי פנחס ז"ל מן העולם יש עוד
 תקוה להציל את בניהם. אחרי האספה הלכו לחיים קצב והסיתו
 אותו, היות שכל ימיו חי חיים מגשמים ונלוזים, ועכשו יכול לזכות
 לעולם הבא על ידי שיטפל אל רבי פנחס ובנגיעה אחת יגמר אתו, כי
 רבי פנחס ז"ל היה איש חלוש מאד, כי היה איש נמוך קומה רזה
 וחלש וחייתו היתה ממש בגס. ובלשון אשכנז אמרו לו: "גיב איהם
 אשנעדל איבער דער נאז וועט מען פון איהם פטור ווערין" (תן לו
 הכאה קטנה באף ונפטר ממנו), והבטיחו לו על זה עולם הבא חוץ
 ממה שיקבל ממיטב כספם. חיים קצב הנ"ל קפיץ על המציאה כי הוא
 מבטח גם בן שהוא בן עולם הבא, והבטיחם שיעוד בשבת הבאה בעת
 שישב עם תלמידיו בשלש סעודות, יקים בשלמות ובמלאו מה שקבל
 על עצמו ויחטל את רבי פנחס ז"ל, כי הסיתו אותו שזה מצוה גדולה
 אפלו בשבת (שם).

בשהגיע השבת אחרי שנת הצהררים, קם חיים קצב, לבש את
 בגדיו בשמחה כהולך לקנים מצוה גדולה פנ"ל, והתמהמה עד

המדומי החמה שלא ירגישו בו כשיכנס לכית המדרש. וכך הנה, כשהגיע כבר היה חשף, ורבי פנחס ז"ל התחיל לומר תורה מדברי רבנו זצ"ל. כשהגיע לפתח וראה את רבי פנחס, אמר חיים לעצמו: עם אדם חלוש כזה יש לה זמן גם אחר כך לסלק אותו, אשב כמה רגעים ונראה מה מדברים בכאן. כשהתישב בצד ושמע מרבי פנחס ז"ל רק כמה דבורים מדברי רבנו זצ"ל כי רבי פנחס הבין בו כשנכנס עבור מה הגיע וסבב בכונה את דבריו המכונים אליו וקרא אותו אליו וכבדו שישב אצלו וכל דבריו היו כגחלי אש ומי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים, נכנסו הדברים בלבו כמו חצים מקשת ופלחו את לבו האבן, עד ששם לבו לאט לאט לדבריו עד שהתחיל להוריד דמעות פנים אולי גם הוא יכול לחזור בתשובה.

בעת שלש סעודות היה חשף ולא הרגישו בו. אחרי ההבדלה נגש לרבי פנחס ודמעתו על לחיו, ובקשו אולי גם הוא יכול לחזור בתשובה ומבקש שימחל לו על חטאו שחטא פגגדו. רבי פנחס קרבו באהבה והבטיחו שפודאי בכח רבנו זצ"ל יזכה לתשובה שלמה ולתקן כל חטאיו. אבל חיים עוד לא מסתפק בזה רק הוא מתחנן ובוכה רבי מחל לי על שחטאתי נגדך. ומה נפלא היה המראה לראות איך שהגבר אלים שבעיר שכל בני העיר מפחדים ממנו עומד כאזוב אשר בקיר ומתחנן: רבי מחל לי, אני רוצה לשוב בתשובה. רבי פנחס ותלמידיו לא הבינו איזה חטא חטא נגד רבי פנחס, כי אינה שכיכות יש לאיש מורם מעם שעוסק בתורה ועבודה עם חיים קצב, עד שהודה ולא בוש, וענה ואמר: תדעו אם השם יתברך לא היה נותן בדעתי שאחכה כמה רגעים ולשמע מה שמדברים פה כבר לא הייתם בין החיים, כי נשלחתי בפשיטות להרג אתכם, כי נשברתי מהמתנגדים לבצע את זה עבור עולם הבא שהבטיחו לי, ואמר! עכשו רוצה אני לראות מי שיעזו ויגע בכם לרעה (שם).

בבקר נעשה רעש בעיר איך שחיים קצב הולך עם טלית ותפלין לבית המדרש ובוכה בדמעות שלישי ומרבה בתחנונים שרוצה לזכות לתשובה ואומר שלא יגלח יותר את זקנו ובעקר שהתחבר לאנשי שלומנו, והוא מזהיר באזהרה חמורה שהוא רוצה לראות מי שיגע באנשי שלומנו לרעה ובפרט ברבי פנחס ז"ל. המתנגדים כשראו מה שנעשה מחיים קצב, לבשו בושא וכלמה, כי ראו והבינו גדל צדקתו של רבי פנחס, איך שבכח רבנו צ"ל גם מי שהוא במדרגה הכי שפלה יכול לזכות לתשובה (שם).

ה — ריד

ספר לי רבי משה טשנסטחוב צ"ל שהיה בביתו של רבי חיים בסוף ימיו שהיה כבר כמה עשרות שנים אחרי המעשה שקבל על עצמו לשוב בתשובה, אבל אותו הרהור תשובה שקבל מרבי פנחס פעם הראשון לא זו ממנו כל ימי חייו, והיה תמיד בבחינה זו שעכשו הוא מתחיל לחזור בתשובה, וממש ים של דמעות היה שופך מדי יום לפני קונו שימחל לו על חטאיו, והספר לקוטי תפלות ראה אצלו רבי משה טשנסטחוב שהיה תמיד רטב מרב דמעות ששפך בעת אמירת התפלות, ופניו היו תמיד מאירים עם זקנו הארוך והיה לשם דבר גדל הדרת פנים שלו, וספר כי מעת שקבל על עצמו לשוב בתשובה אינו יכול כבר להרים יד על שום בר ישראל אף כשפוגעים בכבודו. וחי כל ימיו בתשובה, והיה גם כן עוסק בתורה והרבה בצדקות, אשרי לו. (שם)

ה — רטו

והנה אחר שנתקרב רבי חיים הנ"ל לאנשי שלומנו, ישב רבי פנחס ז"ל ועסק עם תלמידיו בתורה ועבודה בלי מפריע, ורבי אהרן מקיבליטש אף הוא נשאר מתלמידיו הנאמנים, והיה ידוע בין אנשי שלומנו באחד מהמפלגים במדת השמחה, כי אם רק דבר עם מישהו

נתמלא ה'לה תבֿף שִׁמְחָה, וְהָיָה רִגְלִי מְאֹד בְּרִקּוּדִים וְהָיָה אוֹמֵר:
כְּשֶׁהִבְעַל דְּבַר אוֹמֵר לִי מָה יֵשׁ לְךָ לְשִׁמְחָה עִכְשָׁו, אֲנִי עוֹנֶה לוֹ אֲנִי
מְלֹוּה לְעִצְמִי רִקּוּד, כִּי הִרִי יִהְיֶה זְמַן שִׁיְהִיָּה לִי בְּמָה לְשִׁמְחָה, אִזְ אֲנִי
לְוָה עִכְשָׁו רִקּוּד מְזַמְנִים טוֹבִים אֵלָיו שִׁיבֹאוּ (שָׁם).

ה — רטז

לְגִדֹל מִדַּת הָאֱמֶת שְׁבִין הַעוֹבְדֵי ה' הָיָה כָּל אֶחָד עוֹבֵד אֶת ה'
בְּדַרְכּוֹ הוּא, וְהָיוּ כְּאֵלֶּה שֶׁשָּׂאֲנוּ בַתְּפִלָּה בְּכַחוֹת וְהַתְּלֵהבוֹת בְּעוֹד
שְׁאֵחָרִים הָיוּ מִתְּפִלָּלִים מֵעִמְקָא דְּלִבָּא אִף שְׁכַלְפֵי חוּץ לֹא הָיָה נִרְאָה
הַדְּבַר, וְכִמוֹ שֶׁמְסַפְרִים עַל רַבִּי בְרוּךְ אֶפְרַיִם ז"ל בְּעַל הַמַּחְבֵּר סֵפֶר
"בְּאֵבֵי הַנַּחֲל" שֶׁהָיָה מִתְּפִלָּל מִתַּחֲלַת הַתְּפִלָּה מְלָה בְּמִלָּה מֵעִמְקֵי הַלֵּב
וּבְדַבְּקוֹת נִפְלְאָה עַד שֶׁכְּשֶׁהָיָה מְגִיעַ לְ"וַיִּכְרַךְ דָּוִד" רָאָה הַמַּתְּבֹנֵן בּוֹ
אִיךָ שְׁלוּהֵט מֵחֵם עַד שְׁאֵדִים הָיוּ עוֹלִים מֵהַטְּלִית הָעוֹטְפוֹ.

ה — ריז

כְּשֶׁהִלֵּךְ פַּעַם רַבִּי מְנַדְלֵי לְצִיּוֹן רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ עִם עוֹד אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי
שְׁלוֹמְנוֹ, וְהַתְּנַפֵּל עֲלֵיהֶם אֶחָד מֵהַמַּתְּנַגְדִּים בְּדַבְּרֵי בְּצִיּוֹן עַד שֶׁכִּנְּהָ
אוֹתָם בְּשֵׁם כְּלָבִים, אָמַר רַבִּי מְנַדְלֵי לְוָה שֶׁהִלֵּךְ עִמוֹ בְּצַחוֹת: אֲכֹן צוֹדֵק
הוּא הַמַּתְּנַגֵּד, וּמִתְּכַוֵּן הוּא שֶׁאֲנוּ כְּכֹלֵב בֶּן יִפְנֶה שֶׁהִלֵּךְ לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל
קְבָרֵי הָאֲבוֹת בְּרַגְלוֹ אֶת הָאֶרֶץ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל, וְאוֹמֵר הַמַּתְּנַגֵּד
שֶׁנֶּדַע שֶׁאִף אֲנוּ בְּהִלְיַכְתָּנוּ לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ דּוֹמִים אֲנוּ
לְכֹלֵב בֶּן יִפְנֶה.

ה — ריח

שָׁמְעוּ פַּעַם אֶת רַבִּי מְנַדְלֵי לִיטּוּאק ז"ל בְּעַת הַתְּבוּדוֹתָיו
שֶׁהַתְּבוּדָה וְטָעַן טַעֲנוֹתָיו בַּתְּפִלָּתוֹ בְּלִשׁוֹן הַמוּבָא בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת
בְּמַעֲשֵׂה הַסַּחַר וְהָעֲנִי, שֶׁכְּשֶׁשָּׂאֵל הַסַּחַר אֶת הָעֲנִי מְדוּעַ אַתָּה עֹצֵב
וּבוֹכָה כָּל כֶּף, הַשִּׁיבוּ הָעֲנִי "וְכִי לֹא אֲכַבֶּה, וּמָה נִשְׂאָר לִי, יֵשׁ שֶׁנִּשְׂאָר

לָהֶם הָעֲשִׂירוֹת אוֹ בָּנִים, אֲנִי אֵין לִי כְלוּם, וְגַם אֲשֵׁתִי נִלְקָחָה מִמְּנִי, כְּשֶׁהוּא מְסִים לְעַצְמוֹ בְּכִכִּי: "וְגַם אֶת הָאִשָּׁה יִרְאֶת ה' אֵין לִי". כִּי הָיָה רַבִּי מְגַדְּלֵי חֲשׂוֹף בָּנִים וְעָנִי, וְטָעַן בְּתַפְלָתוֹ הַנִּלְשָׁל שֶׁלֹּא דֵי לוֹ בְּכָל הַסְּרוּנוֹתָיו, עוֹד גַּם אֶת מֵדֵת יִרְאֶת שָׁמַיִם, שֶׁהִיא בְּחִינַת אִשָּׁה יִרְאֶת ה', אֵין לוֹ. וְכֹף חֲזוֹר וְטָעַן בְּתַפְלָתוֹ כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים.

11/08/2018 14:00

ה — ריט

לְרַב זְהִירוֹתוֹ שֶׁל רַבִּי מִיכָל בֶּן רַבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרֵנֵי ז"ל בְּמַצָּנֶת הַצְּדָקָה הָיָה מִפְּרִישׁ מִמְּמוֹנוֹ פְּרוּטוֹת לְצְדָקָה כְּמַעַט לְפָנָי כָּל עֲשִׂית דְּבַר מַצָּנָה, הֵחַל בְּקִימָתוֹ לְעַרִיכַת תְּקוּן חֲצוֹת לַיְלָה, וְקִדְּם הַלְמוּד, וְקִדְּם הַתְּפִלָּה, וְלְפָנָי בְּרַבַּת הַמְּזוּזָה וְלְפָנָי הַשְּׁנָה וְכוּ'. וְכָל זֶה כְּדֵי שְׂיַפְתַּח לוֹ פֶּתַח נִכּוֹן לַפְּעַל מַה שְּׁצָרֶיךָ, וְכַמְבָּאָר בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרֵן ח"ב סִימָן ד', עֵין שָׁם.

ה — רכ

רַבִּי שְׁכָנָא אָבִיו שֶׁל רַבִּי נִשְׁקָע מִטוֹלְטִישֵׁין ז"ל נִפְטַר בְּפֶתַע פֶּתַח בְּפֶתַח מְזוּזַת הַבַּיִת כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת דִּידוֹ רַבִּי מִיכָל בֶּן רַבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרֵנֵי ז"ל אָמַר: הָרִי אָמְרוּ רַבִּי ל'מְזוּזוֹת' אוֹתִיּוֹת זֶז מוֹת', וְאִיךָ בָּא זֹאת שְׂיַמּוֹת בְּמָקוֹם הַמְּזוּזָה אֶלָּא שְׂבִנְדָאֵי הַמְּזוּזָה פְּסוּלָה, בְּדָקוּיָה וְאִכּוֹן מַצָּאוּהָ פְּסוּלָה.

ה — רכא

כְּשֶׁדָּבְרוּ פַּעַם לְפָנָי רַבִּי מִיכָלִי בֶּן רַבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרֵנֵי ז"ל מְעַשִּׂיר אֶחָד גָּדוֹל שְׁעָרָךְ רְכוּשׁוֹ עוֹלָה לְסָף גָּדוֹל מְאֹד, עָנָה וְאָמַר: "עֲשִׂיר אֲנִי יוֹתֵר מִמְּנוֹ", אֲנִי יֵשׁ לִי כֶּבֶד כֶּף וְכֹף עֲשָׂרוֹת שָׁנִים (וְנִקְבַּ סְכוּם מְדִיק שֶׁל כְּמָה עֲשָׂרוֹת שָׁנִים) שֶׁהַתְּפִלָּלְתִּי בְּאוּמָאן בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה יַחַד עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוֹ כְּצוּוִיוֹ שֶׁל רַבְּנּוֹ וְשׂוּיִם עוֹלָה לְסָף רַב הַרְבֵּה מְאֹד מְכָל עֲשִׂירוֹתוֹ וּמְמוֹנוֹ שֶׁל הָעֲשִׂיר הַלֵּה.

ה — רכב

נענה פעם רבי מיכל בן רבי יצחק בן מוהרנ"ת ז"ל בסוף ימיו ואמר: מודה אני לה' על שהצילני מלהיות חנון לפני אנשי שלומנו בראש השנה, וכל זאת על אף שהפצירו בו רבים מאנשי שלומנו שיקבל משורה זו ולא אכה בשום אפן, ומטעם חששו מגאות וכבוד ופרסום.

ה — רכג

דבר פעם רבי אברהם בן רבי נחמן בשבחו של רבי יצחק בן מוהרנ"ת ז"ל וספר שזוכר שראהו בילדותו ובחורו והלך לעבודתו בבית הדאר, והלך ברחוב דבוק בשרעפיו בדבקות וביראה נוראה, וכל רואהו הבין שאדם נעלה הוא, וכל זה היה בדרכו לבית הדאר, וכן בחזרה. כשהגיע למקום עבודתו עבד כפועל מסור ונאמן וכפקדת אביו אליו, כמספר לעיל חלק ב סימן א-תקפט.

ה — רכד

רבי געציל ז"ל קבל על עצמו ללבש תפלין כדעת השמושא רבא מחמת שבעת ששרת בצבא חיבוהו פעם להרג איזה נכרי חיב מיתה ולא יכל היה להשטמ מזה בשום אפן עד כדי סכנת חייו הוא, והרגו. ואז קבל זאת על עצמו לתשובה על-פי המובא בספרים.

ה — רכה

פעם בהושענא רבא אחר גמר התפלה שהאריך בה רבי געציל ז"ל מאד נגש לרבי לוי יצחק ז"ל ואמר לו: עדין אין לי כלום עבור ההג הקרב ואפלו לסעדת שחרית עכשו אין לי. השתומם רבי לוי יצחק ז"ל בחשבו עתה כשכבר סימו פל הקהל את התפלה היכן אלך ואאסף עבורו מעות צדקה, ומדוע לא הודרו להודיעו קדם והיה באפשרותו לאסף עבורו בעת תפלת הקהל, והוא רבי געציל לרב התעוררותו

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קא

בעבודת התפלה לא דאג וחסב על זה כלל וכלל והתפלל בכחות
כהרגלו ורק אחר גמר תפלתו הארכה נזכר בחסרונו. כלית בררה הליך
רבי לוי יצחק ז"ל מבית לבית עם עוד אינה בחור ואספו עבורו מעט
לחם וכדומה.

ה — רכו

ספרה פעם זוגתו של רבי געציל (בתו של רבי נחמן בן רבי
אפרים בנו של שרה בת רבנו) שראתה את רבנו בחלום, ושאלה "ווי
איז ברוך", היכן חתנה ברוך? ענתה לו: הוא מתפלל. ענה לה רבנו
בהדגשה: יודע אני שהוא מתפלל, יודע אני שהוא מתפלל. כי אכן
היה רבי ברוך מתפלל ושואג בתפלתו כל תבה ותבה, ומתבת הודו
לה" עד תבת קראו בשמו' לקח לו משך זמן, וכך מתבה לתבה עד
סוף התפלה משך כמה וכמה שעות רצופות, וכחסידיים הראשונים,
מה גם שהיה צריך להפסיק וללכת לטפל בילדיו הקטנים ובזוגתו
החולה, וכל זה מתוך עניות גוראה ויסורים גוראים שאינה נתנת
לתאור פיוס כלל וכלל. וכך מדי יום ביומו משך כמה וכמה שנים,
אשרי לו.

ה — רכו

רבי געציל אף-על-פי שפכל ימות השנה היה נוהג להתפלל
בכחות ובצעקות גוראות, מתפלל היה בראש השנה בנחת ובמנוחה
בהטעימו בלשון הכתוב: 'אל תתהדר לפני מלך', והוא גם על-פי
המזכר בתורה כ' בלקוטי מוהר"ן חלק א' והנאמר בראש השנה, ותקף
למעריב של מוצאי ראש השנה שאג שוב בתפלתו וכהרגלו.

ה — רכח

פעם באיזה שנה אחת הגיע מפולגניא לקבוץ אנשי שלומנו אביו
של רבי בוציון אפטער ז"ל, והוא בשמעו מגדל עבודותיו של רבי
געציל חפץ היה לראותו בעבודתו והתאכזב, אחר כך פששמע אותו

מתפלל תפלת מעריב של מוצאי ראש השנה שהתפלל אותה בצעקות וכחות כדרכו, התפעל כל כך עד שאמר: אלו לא באתי לאומן אלא לשמעהתפלה כזו היה כבר כדאי.

ה — רכט

אחר הסתלקותו של רבי געציל ז"ל נשאה זוגתו לרבי נחמן קארסינסקע ז"ל. הוא היה איש אמיד ולא הייתה חסרה אצלו שום דבר (לא כבעלה הראשון רבי געציל שהיה עני מרוד), אף-על-פי-כן כשבאה פעם לאומן אמרה לחברותיה: אמר לכם את האמת לא חסר לי שום דבר, אבל זה לא געציל.

ה — רל

עובדי ה' שהיו בחבורתו של רבי ברוך חתן רבי געציל ז"ל היו מתפללים יחדו מלה במלה בכל הכחות, ומחמת כן האריכו מאד מאד בתפלתם. וספר רבי לוי יצחק ז"ל שפעם ביום כפור שלח את רבי ברוך שיתפלל בשליח צבור לפני העמוד עד המלך והאריך כל כך עד שהקפידו עליו אנשי שלומנו על זה ששלחו.

ה — רלא

רבי געציל ז"ל נפטר מחלי הראה שדבקה בו, הוא היה עובד ה' מפלג במעלה מאד. בימות החורף היו ידיו זבות דם מפצעי קר, וכשהיה הולך עם כפפות להגן על ידיו, היו נדבקים הכפפות לידיה מרב הדם והקר. ואף-על-פי-כן כשהלך לטבל במקנה היה תולשם מעל ידיו מתוך כאבים עצומים במסירות נפש עצומה, וכדי שלא יבטל חלילה טבילת המקנה.

ה — רלב

ספר פעם רבי ברוך חתן רבי געציל ז"ל. ראיתי את חמי בתלום

וכששאלתיו לשלומי אמר לי: "מה אמר לך, לא רע לי, אבל יכלתי לעשות טוב יותר", "ס'איו מיר ניט שלעכט אבער איך האב גיקענט מאכן בעסער" וזאת אחר שהיה עובד ה' נפלא מאד שאין להבין כלל יגיעתו וטרחתו ונוסף לעניותו וחולאתו הקשה.

ה — רלג

כשנודע לאביו של רבי אהרן שגנו דבוק ברבו רבי פנחס קיבלטשער ז"ל ונעשה לחסיד ברסלב, פלט מלה מפיו מתוך רב בעסו ואמר: כל זמן שאני חי הוא לא יהיה חסיד ברסלב, ואכן באותו יום עצמו נפטר, והיה לפלא. רבי אהרן היה אז ילד חתן כבן שתים עשרה שנה, ותכף לקחו חותנו המיעד לביתו ונדלו ותמו בו ונתנו לו להמשיך ללמד אצל רבי פנחס עד נשואיו שהתחתן בגיל צעיר מאד, כבן שלש עשרה - ארבע עשרה.

ה — רלד

אחר שגיס רבי אהרן קיבלטשער ז"ל לצבא ונלקח לשירת במחנה צבאי בעיר זיטאמיר, הלך חותנו רבי יעקב ישעיה ז"ל לפעל שחרורו אצל קציניו. בליל שבת אחד נכנס רבי יעקב משה למחנה, וכשהלך לחפש את חתנו לא ידע היכן למצוא, כי היו שם עשרות אלפים חיילים, וכך סבב והלך משך זמן. לפתע שמע מרחוק אחד שר בקולי קולות וחוזר על התיבות "עזר, עזר עזר עזר, עזר לשוכתים בשביעי וכו'" שבפזמון כל מקדש שביעי כפי הנסח הידוע בין אנשי שלומנו, והבין שחתנו הוא השר זמירות השבת, שהיה איש שמח מאד פיזוע. אחר כך פשהלך לקציניו לדבר עמהם בענין שחרורו, תכף ענו לו הקצינים: על מי אתה מדבר, על אדון שווארץ? (כן היה שם משפחתו), אין לך מה לחשב על זה כלל וכלל, וכי אותו אנו יכולים לשחרר? הוא הרי מבדח לנו את כל המחנה, ואיך אפשר לשחררו. ולא עזר לו שום השתדלות, וחזר לביתו.

אחר זמן מה נכנס פעם רבו רבי פנחס קיבלִיטְשֶׁער ז"ל לְבֵיתוֹ כְּדֵי לְעוֹדֵד וּלְחַזֵּק אֶת זוגתו שְׁנִשְׂאָרָה לְכַדָּה עִם תִּינוּק קָטָן, וּמִצָּאָה בּוֹכָה וְטֹעֵנָה לְפָנָיו בְּבִכֵי רַב: מָה אַעֲשֶׂה עִתָּה לְבִדִּי כָּל מִשָּׁךְ זְמַן שְׁרוּתוֹ מִשָּׁךְ חֲמִשָּׁה שָׁנִים (כֵּן הָיָה אִזּוֹ מִשָּׁךְ זְמַן הַשְּׁרוּת), וּמִי יַגְדֵּל אֶת הַיָּלֵד? נִחְמָה רַבִּי פִּנְחָס וְאָמַר לָהּ: מִבְּטִיחַ אֲנִי לָךְ שְׁתוּדָה שְׁנָה יַחֲזוֹר הוּא לְבֵיתוֹ, אִם אֲנִי אֶהְיֶה עוֹד אִזּוֹ בֵּין הַחַיִּים אוֹ לֹא אֲיַנִּי יוֹדֵעַ, אֲכַל הוּא בְּרֹדָאֵי יַחֲזוֹר. וְאָכֵן בְּאוֹתָהּ הַשְּׁנָה יָשַׁב פְּעַם הַמְּלָךְ נִיקוּלָאֵי עִם שְׁרִי בְּאִיזָה אֲסִפָּה. בְּאֲמִצֵּעַ הַיְשִׁיבָה הַתְּגַעְגַּע לְרֹאוֹת אֶת בְּנוֹ הַתִּינוּק וַיֵּצֵא מֵהָאֲסִפָּה וְהִלֵּךְ לְבֵיתוֹ וְהִשְׁתַּעֲשַׂע עִם הַתִּינוּק. בְּעֵת שֶׁעֲשׂוּעִיו פָּנְתָה אֵלָיו הַמְּלָכָה וְשִׂאָלָה אוֹתוֹ: אָמַר נָא מַלְכִּי, אַתָּה יֵשׁ לָךְ בֶּן, וּכְשֶׁהִנֵּה מִתְּגַעְגַּע אֵלָיו הוֹלֵךְ אֶתָּה לְרֹאוֹתוֹ, אוּלָם מָה יַעֲשׂוּ הַחֲזִילִים שְׁלָנוּ שְׁמַחוּץ לְבֵיתוֹ הַמִּתְּגַעְגַּעִים אִף הֵם לְתִינוּקוֹתֵיהֶם? הַשְּׁפִיעַ הַדְּבָר עַל הַמְּלָכָה, וּבְאוֹתוֹ שְׁנָה חֲקַק חֲקַק שְׁכָל חַיִל שְׂיֵשׁ לוֹ בֶּן בְּבֵיתוֹ הָרִי הוּא מְשַׁחֲרֵר מֵהַשְּׁרוּת. וַיַּחֲזוֹר רַבִּי אֶהְרֹן לְבֵיתוֹ, אוּלָם רַבִּי פִּנְחָס כָּבַר לֹא הָיָה בֵּין הַחַיִּים, שְׁנִפְטַר בְּאוֹתוֹ הַשְּׁנָה כְּדַבְּרִי בְּהִיּוֹתוֹ צְעִיר לְיָמִים פְּחוֹת מִגִּיל אַרְבָּעִים. ת.נ.צ.ב.ה.

ה — רלה

רַבִּי אֶהְרֹן קִיבְלִיטְשֶׁער ז"ל שֶׁהָיָה שׁוֹהֵה כְּיָדוּעַ בְּהַתְּבוֹדְדוּתוֹ יָמִים שְׁלָמִים מִחוּץ לְעִיר, וְכִמְעַט שָׁלָא הָיָה מִתְּפָרְגִּים מִשׁוּם דְּבָר, אֶף־עַל־פִּי־כֹן בְּחֲזוֹרוֹ לְבֵיתוֹ הָיָה מִשְׂרָה בְּהַ אֲוִירַת שְׁמָחָה כְּזוֹ עַד שְׁנִדְמָה הָיָה שְׁנוֹתוֹ לָהֶם כָּל טוֹב וּמְאוּמָה אֵינָם חֲסָרִים, וּמִחֲמַת מַדַּת הַשְּׁמָחָה וְהַעֲלִיצוֹת שָׁבוּ הָיוּ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו מוֹקִירִים אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד. פְּעַם אָמַר לוֹ חֲבָרוֹ רַבִּי חַיִּים: אֲנִי מִבֵּין וְאֲנִי יוֹדֵעַ מִשׁוּם מָה אֲנִי שְׂאֲנִי כֵּן מִשְׁתַּדֵּל לְסַפֵּק לְבְנֵי בֵיתִי וְלַצָּאֵת יָדֵי חוֹבְתֵי כָּל־פִּיָּהֶם כְּפִי יְכַלְתִּי וְאִף יוֹתֵר מִזֶּה, אֶף־עַל־פִּי כֹן אֲנִי מַצְלִיחַ בְּזֶה, וְאַתָּה שְׂאֲנִיָּה יוֹצֵא יָדֵי חוֹבְתֶךָ כָּל־פִּיָּהֶם, אֶף־עַל־פִּי־כֹן מְכַבְּדִים הֵם אוֹתְךָ כָּל כָּף.

ה — רלו

רבי אהרן קיבל־יטשער ז"ל היה נוסע בצעירותו הרבה פעמים לשהות בשבת אצל רבי נחמן מטול־טשין. ורנ"ט היה מחבבו מאד בגלל מדת השמחה שהיתה בו, כי מדת השמחה שהיתה בו היה לשם דבר, עד שרבים מאנשי שלומנו היו מקנאים בו על כך שאף-על-פי שעני ואביון עצום הוא, אף-על-פי-כן אדם שמח הוא מאד.

ה — רלו

הפצירה פעם זוגתו של רבי אהרן קיבל־יטשער בו ואמרה לו: מדוע בין תפלותיה הרבות שאתה מתפלל לא תתפלל גם על זה שיזכו בנותינו שיהיה להם פרנסה ולא יסבלו חרפת רעב כמונו. ענה לה רבי אהרן: על פרנסתם לא אתפלל, כי איזה מזל שיש להם כך יתפרנסו, אולם כל תפלותי עליהם אתפלל שיהיו גשים בשרות וצנועות וילכו בדרך התורה ויזכו לבעלים טובים. ואכן זה אשר ארע להם.

ה — רלח

ספרה זוגתו של רבי אהרן מקיבל־יטש ז"ל: פעם התחתנו איזה זוג עניים בקיבל־יטש, ולרב עניותם שלא היה להם מה להכין לחתונה. הלכו להם צבור הקרואים תכף אחר החפה עד שנשארו שניהם לבד, ולרב צערם החלו לבכות על שאין להם אף מי שישארו עמם לישבע הברכות. באו איזה אנשים לרבי אהרן לספר לו זאת, הודיעו, ותכף קם בזריוות ואמר: עד כדי כך? והלא ואסף מעות עד שהכין להם סעודה, והחל לרקוד לפניהם ברקודים עליזים במחיות מיחדת שהיתה לו, עד ששמחם מאד. וכך התאספו כבר צבור הגון, לשמחם כראוי. כי ידעו בעיר שבשנדרש לשמח מאן דהוא אין טוב יותר מרבי אהרן. פעם כשאמרו לו שכיבוא לחתונת עשירים לשמחם, אמר בניחותא: לא, לא, שם הרי יש בשר ודגים והם כבר ישמחו את

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

הצבור ואת החתן והכלה, אולם במקום שאין בשר ודגים שם אכן אלה.

ה — רלט

רבי אהרן קיבליטשער ז"ל היה נוהג לנסע הרבה אל רבי משה ברסלבר ז"ל לעיר טשערין כדי לשמע ולקבל ממנו התעוררות והתחזקות לעבודת ה', שם בטשערין היה דר אחיו המבגר בשם רבי אברהם (הם גם השתדכו ביניהם דהינו שרפי יעקב לייב ברבי אהרן השתדף עם בתו של רבי אברהם) הם שניהם התקדשו לדרך רבנו בלמדם בחדר אצל רבם רבי פנחס מקיבליטש המפרסם. בשנפטר רבי אברהם לא נודע הדבר לרבי אהרן רק לאחר זמן מה, ונסע משום כן לטשערין, ואז באותה עת נפטר רבי משה ברסלבר ז"ל תלמיד מוהרנ"ת ז"ל בליל ראש חודש שבט, שחל אז ביום ב', והיה אז רבי אהרן אצלו בהסתלקותו ואז ראה איך שכל הלילה למד לעצמו התורה בלקוטי מוהר"ן סימן ריג המיסד על הכתוב, אתה סתר לי, וחזר הרבה על תבות אלו אתה סתר לי מצר תצרנני.

ה — רמ

רבי אהרן קיבליטשער ז"ל, לרב מדת השמחה שהיתה לו, היה מרקד הרבה עד שחבר לעצמו תנועות רקוד מיחדות, והיה רוקדם בזמנים מיחדים. בחתונתו של חתנו רבי לוי יצחק ז"ל רצה לרקוד לפניו מרקודים אלו, אולם בנותיו מנעוהו מזה, כי היו הם רקודים עם תנועות מיחדות הדורשות הרבה כח ויגיעה.

ה — רמא

בלילה האחרונה לימי חייו של רבי אהרן קיבליטשער ז"ל דרש בעקשנות מבני ביתו שיקחוהו ממטת חליו ויעלוהו וישכיבוהו על התנור שבבית ולא הבינו מדוע, והעלוהו לשם ואמר שם את התקון

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קו

חצות כהרגלו, והבחינה בתו שאומר את התקון כפי הסדר שאומרים בשבת, הינו תקון לאה. וכשהעירה לו בתו על כך ענה לה: אני יודע אני יודע, והמשיך באמירתו ולאחר דקות ספורות לאחר שגמר התקון עלתה נשמתו לגנוי מרומים. והבינו אחר כך שרצה בכונה שיניחווהו על התנור ולהסתלק במקום קדוש זה שבו היה מבלה לילותיו משה עשרות שנים משנות ימי חייו מדי לילה בלילה.

אוצר החכמה

ה — רמב

בהלכותיו של רבי אהרן מקיבליטש ז"ל פרצה זוגתו בבכיה רבה ואמרה: אני הכרתיה! אני ידעתי מי היית! משה ארבעים שנה לא החסרת לילה אחד מהקומה בחצות.

19/08/2018hhn

ה — רמג

נודע פעם לרבי מרדכי באבריניצער ז"ל שבקיוב נמצאים כמה בחורים הצריכים חזוק ואפשר לדבר על לבם להתקרב להשם יתברך. לא הרהר הרבה ונסע לקיוב ושבת עמם שבת אחת, והיתה לו שבת קשה מאד שלא היה לו מה לאכל רק לחם שחור ללא לחם משנה וללא דגים וכו', והיתה לו עגמת נפש רבה מאד משבת זה, מה גם שבין הבחורים היה גם בחור חפשי אחד שבכל עת אכילתם ודבורם שרק שריקות לעצמו כדי להפריע לו בדבוריו הנלהבים. והרהר רבי מרדכי לנפשו ואמר: אלו ידעו בני איזה שבת יש לי פה בקיוב לא היו נותנים לי כולל לנסע והיו מלעיגים עלי, כי הוא היה בעל הבית חשוב ועשיר ובעל יכולת, ומעולם לא שבת שבת כזו, אבל הצליח בדבר ולראש השנה הביא עמו שני בחורים, ונתקרבו לאנשי שלומנו, ושאל מזה מלא חפנים שמחה ונחת עד שחשב ואמר לעצמו "היה כדאי".

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

ה — רמד

פעם כשהשתטח רבי ישראל בן רבי מרדכי באברניניצער על ציון רבנו ז"ל קבל על עצמו להכניס את רבנו לשתף בעסקו, דהינו שהחליט בנפשו ^{היה חסידו} שמכל הרוח הנכנס ופריש חציו לטובת עניני רבנו ז"ל. ואכן חפץ ה' בידו הצליח וברכת ה' היה במעשיו, וכהבטחתו היה מדי פעם שולח טלגרמה לרבי לוי יצחק ז"ל שייבוא לקחת את הפמון. וספר רבי לוי יצחק ז"ל שהיה נוסע בחזרה עם ביסים מלאים שטרות כסף, ובחששו מפני גנבים עטף את השטרות סביב כל גופו, ואף-על-פי-כן היה נראה כאדם שמו. וכך התפרנסו ממעות אלו עשרים וחמשה משפחות, וכך נמשך הדבר משך זמן. פעם בהיות רבי לוי יצחק ז"ל בביתו הורידו למרתף ביתו והראה לו תחת הקורות איך מנחים שם שורות שורות של מטילי זהב, כאומר לו: כל זה בזכות השתפות שהכניס למסחרו. יעץ לו רבי לוי יצחק ז"ל שטוב ונכון שיפזר ממונו בעוד מקום, כי מי יודע מה ילד יום, ושמע לקולו ושלח מטילי זהב לאומאן והחביאם רבי לוי יצחק ז"ל בביתו. והנה בעת עליית הקומוניסטים לשלטון שהחרימו את הכל לטובת הממשלה התדפקו באיזה יום שוטרים בביתו של רבי מרדכי וכשפתח להם את דלת ביתו אמרו לו: כך כפי שאתה עומד מולנו לבוש בכגדיה בלבד צא מביתך ועקר עצמך למקום אחר. וברח לעיר קראואראק והתפרנס מהזהב ששלח קדם לאומאן.

ה — רמה

באיזה שנה לפני פסח נענה רבי ישראל בן רבי מרדכי מבאברניניץ ז"ל ואמר לרבי לוי יצחק ז"ל בדעתו לתת לה מטיל זהב שתחלקו לצדקה לאנשי שלומנו עבור הוצאות החג בנוסף על משלח הצדקה הרגילה. כששמע זאת אביו רבי מרדכי, אמר לבנו: לדעתי זה יותר מדי. ותכף בעוד לא פסק לומר זאת תפס את עצמו וגדף וגער בעצמו: אהה אהה, איך אומר אני זאת למנע מאנשי

שְׁלוֹמֵנו תְּמִיכָה. וְכָל כֶּף חָרָה לוֹ הַדְּבָר עַד שֶׁנֶּעֱמַד בְּצַד כְּשֶׁהוּא פּוֹרֵץ בְּבִכּי (אִיךָ עָלָה עַל דַּעְתִּי לְחֹשֶׁב כֶּף חֲלִילָה). וְתַמְדָּ בִּבְנוֹ וְעוֹדְדוֹ עַל מַחְשָׁבוֹ הַטּוֹבָה.

ה — רמו

רבי נחמן נעמירובער הָיָה נִשְׁאָר בְּעִשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה בְּאוֹמָאן עַד לְאַחַר יוֹם הַכַּפּוּרִים, וְהָיָה מְשַׁמֵּשׁ כְּשֶׁלִּית צְבוּר גַּם בְּיוֹם כַּפּוּר, כִּי רַבִּי אַבְרָהָם סוֹפֵר הַחֲזוֹן הָיָה חוֹזֵר לְבֵיתוֹ תַּכְּף לְאַחַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְהָיָה רַבִּי נַחְמָן נוֹהֵג לְלַכֵּת מִדֵּי יוֹם לְצִיּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל וְשָׁהָה שָׁם אַחַר הַתְּפִלָּה מְשׁוּךְ בְּמָה וְכִמְהָ שְׁעוֹת בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים תַּקּוּן הַכְּלָלִי שֶׁעָרִי צִיּוֹן וְהַתְּבוּדוֹת בְּנַעֲיָמוֹת כְּזֶה שָׁאִין לְשַׁעַר.

ה — רמו

סֵפֶר רַבִּי אִיזִיק קְרָאֵסִינְשְׁטֵיין ז"ל שֶׁזוֹכֵר אִיךָ שֶׁהָיוּ בְּמָה מְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו מִתְאַסְּפִים בְּכָל מוֹצָאֵי שַׁבַּת בְּבֵית אָבִינוֹ לְעֶרְךָ סְעֻדַת מְלוּנָה מְלָכָה, כִּי הָיָה גַם בְּעַל הַבֵּית מְכַבֵּד. וְלָשֵׁם הָיָה גַם בָּא הַדֵּיִיטְשִׁיל הַמְּסֻפָּר מִמֶּנּוּ בְּחֶלֶק ב' סִימָן תְּרִיחַ. וְהָיוּ שָׂרִים הַזְּמִירוֹת בְּהַתְּעוֹרְרוֹת, וְאַחַר כֶּף מְדַבְּרִים בֵּינֵיהֶם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכִדְרָךְ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו. וּמַחֲמַת זְקֻנוֹתוֹ וְחֻלְשָׁתוֹ הָיָה שׁוֹכֵב עַל מִטָּה סְמוּכָה וּמְקַשֵּׁב לְדְבוּרָם, וְשָׁמַע אִיךָ שֶׁהִתְבַּטָּא פַּעַם וְאָמַר: אֲנִי כֹבֵר בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה. וְכִשְׁשָׁאֵלוּהוּ הָרִי זְקוֹן אַתָּה בְּהַרְבֵּה מְאַרְבָּעִים, עָנָה לָהֶם: כֹּבֵר אַרְבָּעִים שָׁנָה שָׁאֲנִי נוֹסֵעַ לְאוֹמָאן לְקַבּוֹץ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה מֵאֵז חֲזַרְתִּי בְּתְשׁוּבָה, וְהֵם הֵם הַנְּחָשִׁים יָמֵי וּשְׁנוֹתַי.

ה — רמח

רַבִּי מִתְּתִיָּהוּ כַּהֵן ז"ל, עַל אֶף עֲנִיּוֹתוֹ הַגְּדוּלָּה וְהָאִימָה, לֹא בִקֵּשׁ אִיזָה טוֹבָה וְעוֹרָה עֲבוּרוֹ מִשׁוּם אָדָם רַק בְּהִכְרַח גְּדוּל מְאֹד מְאֹד, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן לְטוֹבַת זְוֹגָתוֹ לֹא הִקְפִּיד עַל מְנַהֲגוֹ וְדָאגַ עֲבוּרָה אֶף

שלא לפי כבודו. פעם באמצע החרף הקשה פנה אל צבור אנשי שלומנו אחר תפלת השבת ואמר להם: זוגתי שוכבת חולה בביתי והקר בביתי אים ובלתי נסבל, ואנא מכם בואו לעזרתה. תכף נתעוררו אנשי שלומנו ודאגו להם לעבר לבית אחר חם וטוב יותר.

ה — רמט

חלה פעם רבי מתתיהו כהן ז"ל באיזה מחלה פשוטה והלך לטפל אצל רופאים, וכששאלו אחד הרי אינו כדעת רבנו, ענה לו: חבל לי על הזמן להמתין עד שאתרפא בעצמי שלא על-פי הרופאים, כי היה מתמיד גדול ומפלג בידוע, וכאומר שהיסורים מבטול התורה שיהיה לו קשים לו יותר מיסורי הגוף.

ה — רנ

לרבי אליהו חיים רוזין ז"ל נפטרו, ל"ע, כמה מילדיו בהיותם קטנים. פעם נכנס אליו רבי מתתיהו כהן לבקשו איזה טובה ושליחות, ואז שכבה בתו הקטנה חולה מסכנת. פנה רבי אליהו חיים ז"ל אליו ואמר לו בצעקה: רבי מתתיהו! ראה נא, כבר כמה ילדים נפטרו אצלי ועתה גם היא כאחיה חולה מסכנת, ומה אעשה? ענה לו רבי מתתיהו בנחותא, אבל בפסקנות כשהוא רוקע ובוטט ברגלו במנורות הנפט מרב התעוררותו וכאב לבו: "נו, אני אומר לה שהיא כבר תחיה, ואתה לה ועשה נא שליחותי. ואכן הבריאה שלא בדרך הטבע.

ה — רנא

היה לומד רבי מתתיהו כהן ז"ל בהתלהבות ובהתעוררות כזו, עד שלא פעם שמעוהו מתפלל באמצע למודו לעצמו: רבנו של עולם, רחם עלי בזכותו של רבי עקיבא ושאוכה להיות איש בשר באמת בזכותו של אביי וכדומה.

ה — רנב

הלך פעם רבי מתתיהו כהן ז"ל עם רבי משה שמואל לקבץ נדבות, ונכנסו לאדם אחד שנדב לשניהם לכל אחד סך מסים, והבחין רבי מתתיהו שנתן לו סך גדול יותר ממה שנתן לר' משה שמואל. שא"ל רבי מתתיהו על זה, וענה לו שנתן לו יותר מחמת שהוא תלמיד חכם ועוסק בתורה. ענה לו רבי מתתיהו ז"ל: נמצא שאתה נתן לי צדקה עבור התורה שאני לומד, וכי עבור התורה אקח מעות? והחזיר לו התוספת ולא אכה לקחתו בשום אופן.

ה — רנג

בשהתקרב רבי משה צדוק ז"ל המספר ממנו בחלק ד סימן תקסא אמרו תושבי העיר בזלזול על אנשי שלומנו הנה גם הרוצח משה צדוק שוהה אצל הברסלבים, ואחר כך נוכחו איך שזפה את התושבים במקוה מתוך מסירות נפש עצומה עד כדי מיתה ממש, ובהכנסת אורחים שהיו באים הרעבים לאכל אצלו, וכל זה מתוך מסירות נפש עצומה, ואף רבי אברהם סופר היה נכנס אצלו לאכל בעת הרעב. ואז נוכחו כלם בצדקת אנשי שלומנו לבלי להתיאש וליאש חלילה שום איש ישראל החפץ באמת להתקרב לדרך התורה.

ה — רנד

רבי נחמן שטרקס ז"ל היה בחור מבגד ומשום מה לא רצה להתחתן. התאונן אחיו רבי נחום לפני רבי לוי יצחק ז"ל על כך. דבר עמו רבי לוי יצחק ועוררו על זה, והתאָרס עם בתו של רבי יוסף חזן שהיה משמש כחזן בעיר. בשבת השנייה לארוסיו ישב עמו ראבר"ג משך כל יום השבת ודבר עמו זמן רב, כשבכונתו למנע ממנו לצאת לטייל עמה ברחובות קרְיָה. והיה רבי נחמן מספר זאת כל פעם, והיה אומר שאין יכול לשכח הדבורים שדבר עמו אז בשבת זו עד שהיו

הם לו להוראה לכל ימי חייו.

ה — רנה

רבי בערל ווארשיווער הי"ד היה בין העשרים ושבע מאנשי שלומנו שנקלחו למאסר ולא נודע אים. בעת החקירות שחקרוהו ענו אותו באפן מבהיל עד שהחוקרים בעצמם שאלוהו מאין שואבים אתם כח כזו לעמד איתנים בחקירות קשות כאלו, ועוד גם לא לסור כלום מדרך התורה והמצוות. הפשיל לפנייהם רבי בעריל את מעילו וגלה להם את ציצייתיו תפסם והראם לפנייהם ואמר: מהם שואבים אנו את כח עמידתנו.

ה — רנו

בערב ראש השנה שנת תר"פ הגיע שליח מרב העיר הנבחר מטעם השלטונות לאנשי שלומנו באמרו: היות שנודע לרב שמחר תערה בין הפלגים השונים בעיר קרב עקב מדם, על-כן מצוה שלא יתפללו הקהל כי אם כותיקין וכדי שיגמרו הצבור את התפלה מקדם ויזדירו להתחבא כל אחד במחבואו. כששמע זאת רבי שמשון בארסקי ז"ל ענה ואמר: התקבצות אנשי שלומנו בראש השנה ענינו של רבנו הוא, ואין אנו יכולים להחליט לחדש בה שום נהג חדש, ועל כן נתפלל בסדר וכרגיל כל השנים.

ואכן התפללו כרגיל וכל הזמן עפו בדורים בעיר מצד זה לצד זה, ולא ארע שום דבר לא לאנשי שלומנו ולא לבית המדרש. לפני התפלה שלח רבי שמשון שליח לרבי לוי יצחק ז"ל שהוא יתפלל לפני העמוד כשליח צבור, ונחרד רבי לוי יצחק ולא רצה בשום אפן. שלח אליו רבי שמשון שוב שליח שיתפלל ולא יכל היה יותר לסרב, וספר רבי לוי יצחק ז"ל שהתפלל בכזה פחד ורעדה שאין לשער, כי היה בנה סכנת נפשות עצומה, והיו אנשי שלומנו בוכים וצועקים

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קיג

בַּתְּפִלָּתָם עַד לֵב הַשָּׁמַיִם מִגְדֵּל הַמּוֹרָא שֶׁהָיָה עֲלֵיהֶם כִּי חִיֵּיהֶם הָיוּ
מִמָּשׁ תְּלוּיִים לָהֶם מִנְּגֵד בְּכָל רִגַע וּבִסְמִיעָתָא דְשָׁמְיָא עֶבֶר הַכֹּל כְּשׁוֹרָה
לֹא שׁוֹם נָזַק לְאַף מִתְפִּילִל, וְשָׁלָא כְדָרְךָ הֵטְבַע כָּלֵל וּכְלָל.

ה — רנו

כְּשֶׁתְּפִסּוּ אֶת רַבֵּי מִשֵּׁה שְׁמוּאֵל ז"ל לְתַפְיֶסָה וּלְקַחוּהוּ שָׁם
לְחֻקֵּי רִוּוֹת, שָׁאֲלָהוּ הַשׁוֹפֵט מִדּוּעַ אֵינּוּ עוֹבְדֵי וְעוֹסְקֵי בְּמִלְאָכָה כְּמִתְחַיֵּב
בְּחֻק, נִגַּשׁ אֶל הַשׁוֹפֵט וְאָמַר לוֹ בְּאָזְנוֹ חֲרִישִׁית: דָּע לָךְ שְׁאָנּוּ
מִהִמְבַּחְרִים שְׁבָעִים, מִצְּאָצְאֵיהֶם שֶׁל בְּנֵי שֶׁבֶט הַלְוִי שְׁעוֹסְקִים רַק
בְּעִבּוּדַת הַמֶּלֶךְ וְאֶסוּר לָנוּ לְעַבֵּד עִבּוּדוֹת חֲלִין. רָאָה הַשׁוֹפֵט עִם מִי יֵשׁ
לוֹ דִּין וְדִבְרִים, וּפְטָרוֹ.

ה — רנח

רַבִּי נַחֲמוֹן מְטוּלְטָשִׁין הִמְכִּינָה בְּשֵׁם 'נִשְׁקַע' הַדְּפִיס בְּעִיר חֲרִקוֹב אֶת
הַסֵּפֶר סְפוּרֵי מַעֲשֵׂי יוֹת, וְכֵן אֶת הַסְּדוּר עִם הַהוֹסְפּוֹת הַנִּקְרָאִים בְּשֵׁם
'דְרָךְ הַחַיִּים' שֶׁהֵם קְצוּר הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת לְכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה בְּשִׁפְת
הָאִיִּדִישׁ הַמְּדַבֶּרֶת, וּמִחֲמַת הָאֶסוּר שְׁאֶסְרוּ הַשְּׁלִטוֹנוֹת לְהַדְּפִיס סְפָרֵי
יְהוּדוֹת הָיָה חַיִּב לְנַסֵּעַ לְחֹאֲרִקוֹב לְמַשְׁרָדֵי הַצְּנַעוּר לְבַקֵּשׁ אֲשׁוּר עַל
הַדְּפִסָּתָם, אַף-עַל-פִּי שְׁלָא הָיָה שׁוֹם סְבָרָא שְׁאֵכֵן יִקְבַּל אֶת הָאֲשׁוּר,
מֵה גַם שְׂרַבִּים מִחֲסִידֵי חַב"ד מְנַעֵוּהוּ מִכַּף מֵאֵד בְּאֶמְרָם לוֹ: אַל תִּלְךָ
לְבַקֵּשׁ אֶת הָאֲשׁוּר כִּי מִסְתַּכֵּן אַתָּה בְּסִכְנָה חֲמוּרָה עַד כְּדֵי שְׁלוּחַ
לְסִיבִיר לְכֹלֵי חוֹר, כִּי אַף לְהַדְּפִיס סֵתָם סֵפֶר קְדוֹשׁ הָיָה אֲצִלָּם לְדַבֵּר
חֲמוּר מֵאֵד מֵאֵד עַד לְהַשְׁחִית, כֹּל שֶׁכֵּן סְדוּר הַמְצַרְךָ לְזֶה הַלְכוֹת לְיוֹם
יוֹם. בְּלִילָה שֶׁלְמַחְרָתוֹ הָיָה צָרִיךְ לְלַכֵּת לְמַשְׁרַד הַצְּנַעוּר עֶבֶר קְבֵלַת
הָאֲשׁוּר חָלָם שָׁרָאָה אֶת סְבוּ מוֹהֲרַנְיָת ז"ל וְכֵן אֶת אָבִיו רַבֵּי דָוִד צְבִי
עִם עוֹד שְׁנַיִם בְּנֵי דוּדִים שָׁלוּ, וְרָאָה אִיךָ שְׁמוֹהֲרַנְיָת ז"ל מוֹזֵג זֵין
בְּגַבִּיעַ וְנוֹתֵן לְזֶה מַעֲט וְלְזֶה מַעֲט, וּפְנָה גַם אֵלָיו מוֹהֲרַנְיָת ז"ל וְאָמַר
לוֹ: נַחֲמוֹן, ה' יַעֲזֹר לָךְ! דְּבַר זֶה עוֹדְדוֹ וְחִזְקוֹ, וּלְמַחְרַת נִגַּשׁ לְמַשְׁרַד

הצנזור ובקלות נתנו לו את הרשיון, אף-על-פי שבעת הליכתו הספידוהו חבריו שהנה הולך הוא לבלי שוב.

ה — רנט

והנה שם בחארקוב המתין אחד מחסידי חב"ד בשם הרב גינזבורג שרצה אף הוא להדפיס סדור קטן לשחרית מוסף ומנחה, ואמר לר"נ: על הדפסת הסדור הקטן שלי יש לי ספק גדול אם יאשרו לי את הדפסתו, כל שכן אתה שמדפיס את הספורי מעשיות עם סדור דרך החיים עם ההלכות וכו' הרי בודאי שלא יאשרו לך ומסתכן אתה לחנם. ולמעשה להרב גינזבורג הזה לא אשר ההדפסה ולרבי נחמן אכן אשר, והיה לפלא.

ה — רס

היה פעם רבי נשקע מטולטשין ז"ל בעיר חארקוב באיזה שבת וכשלא היה לו היכן להתאכסן נשאר אחר תפלת ערבית בבית המדרש. אחר הסעדה בשנכנס דין העיר לבית המדרש וראהו, אמר לו בהתנצלות: וכי עדין לא אכלת, סלח לי ובא לביתי אף-על-פי שאין לי בביתי כי אם מעט חלה ודבש. ולקחו לביתו ואכל. וכך החלו לדבר ביחד ונמשך דבורם כמה וכמה שעות וכך נתקרב לדרך רבנו ז"ל, והיה בא מדי שנה בשנה לקבוץ אנשי שלומנו בראש השנה.

ה — רסא

ספר רבי נחמן המכנה נשקע מטולטשין ז"ל שזוכר שבילדותו היה רואה איך שיושבים רבי מיכל ואחיו רבי דוד צבי ומדברים יחד בהתלהבות מושך זמן רב, ולא הבין, וכי מה יש להם לדבר כל כך הרבה. עד שגדל ושמע והבין שמדברים יחד בעבודת ה' וחדושי תורה כשיחת חברים המקרבים לצדיק, ומדבורים אלו שאבו יחד

התמזקות והתעוררות לעסק בתורה ותפלה בדבְעֵי.

www.dafy.com

ה — רסב

הבחינו ברבי נשקע מטולטשין ז"ל שכשנשאל לאיזה עצה שהיה מכרח להתליט בדבר, הלה קדם לטבל במקנה.

ה — רסג

אחר שחזר רבי נטע גורליק מהכלא כמספר לעיל ח"ד סימן תקסב נודע לו שרבו הצדיק נתפס ונכלא בבית הכלא שליד מוסקבא מחמת השתדלותו ועסקנותו לטובת הדת, ורצה לגסע אליו להשתדל בשחרורו, וכשהתיעץ עם רבי לוי יצחק ז"ל יעץ לו רבי לוי יצחק ז"ל לבלי לגסע, באמרו לו: השם יתברך יעזר לו בדרכים שלו, לה אסור לגסע לשם. אולם הוא לרב דבקותו ברבו לא יכל היה להתאפק וגסע, ותכף כשפנה לשלטון בית הסהר לדבר בטובתו של הרב החלו לחקרו ונודע להם שכבר ישב במאסר, וכשראה שמתחילים לחקר אותו יותר מדי ברח מהם וירו עליו ברגלו, ותפסוהו ודנו אותו להשלח לסיביר עוד שמונה ימים, ולא נודע מה עלה בגורלו, הי"ד.

יציר החכמה

ה — רסד

בעת הלוינתו של רבי איזיק מאומאן ז"ל רצו אנשי שלומנו לכבדו בכבוד גדול ולהכניסו לפנים בית המדרש מחמת חלקו הרב והעקר שהיה לו בבנין בית הקלוין, אולם ראש החברא קדישא בשם רבי בוניא לא נתן להם בטענו לא היה רבי איזיק חסיד ברסלב, וזאת מחמת שבסוף ימיו היה דר בעיר החדשה שבאומאן רחוק מהקלוין והיה מתפלל בבית המדרש הכללי. כשהחלו אנשי שלומנו להתנבח עמו, נגש רבי הירש לייב בנו של רבי איזיק לרבי לוי יצחק ואמר לו: הרי הפרת את אבי ז"ל וידעת כמה לא סבל אבי שום ריב ומחלקת. תכף נגש רבי לוי יצחק ז"ל והשקיט הריב וותרו אנשי

שְׁלוֹמֵנו וְלֹא הֶעֱבִירוּהוּ דֶרֶךְ הַקְּלוּיִז. אַחַר זְמַן קָצָר קָבַל רַבֵּי הִירֶשׁ לֵיבב מִכְּתָב מֵאֲחִיו רַבֵּי מֹשֶׁה שֶׁהָיָה דֶר בְּזֹאסְלֹב וּשְׁאַלּוּ בְּמִכְתָּבוֹ מַה שְׁלוֹם בּוֹנֵיָא, כִּי חִלַּמְתִּי שְׁרָאִיתִיו בְּחֵלוֹם צוּעֵק מְרָה "מֵהוּעֵ הֵייתִי צָרִיךְ לְהִתְעַרֵב בְּהַלְוִיּוֹת אֲבִיכֶם?" וְכֵן חֲזַר וְאָמַר כְּמָה פְּעָמִים, וּבִקֵּשׁ אֲחִיו עֲנֵה נָא לִי מַה שְׁלוֹמוֹ. לֹא עָבְרוּ יָמִים מוּעָטִים וְעָנָה לוֹ רַבֵּי הִירֶשׁ לֵיבב בְּמִכְתָּב שְׁנַפְטֵר רַבֵּי בּוֹנֵיָא וְהִלֵּךְ לְעוֹלָמוֹ.

הַחֲסִידִים

ה — רסה

הַתְּאָרַח כְּמָה שְׁנִיִּים רַבֵּי אִיזִיק קְרֵאסִינְשְׁטֵיין ז"ל לְסַעֲדַת יֵלִיל הַסֵּדֶר אֶצֶל רַבֵּי לִוִי יִצְחָק ז"ל, כִּי אֶצֶל בְּנָיו לֹא הִרְגִישׁ בְּנוֹחַ לְהַתְּאָרַח מִחֻמַּת עֲזוּבָתוֹ מְעַט אֶת דֶּרֶךְ הַתּוֹרָה. וְסִפֵּר רַבֵּי לִוִי יִצְחָק ז"ל שֶׁהָיָה אוֹמֵר אֶת הַהֲגָדָה בְּכֹזֶה הַתְּעוֹרְרוֹת וּבְהַשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ לְהַפְּלִיאַ עַד שֶׁאִין יְכוּלִים לְשַׁבֵּחַ זֹאת.

ה — רסו

סִפֵּר רַבֵּי לִוִי יִצְחָק ז"ל שֶׁסִּפֵּר לוֹ רַבֵּי אֶלְיָהוּ מֵיִזְעֵס ז"ל, שֶׁבְּהִיּוֹתוֹ בְּאוּמָאן וְשָׁמַע מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו ז"ל מִגְדֵּל מַעְלַת הַהַתְּבוּדוֹת רָצָה לְחַזוֹת וְלִרְאוֹת בְּעֵינָיו אֶת הַנוֹהֲגִים בֶּן בְּלָקְתָם חוּץ לִישׁוּב לְהַתְּבוּדָד, הִלֵּךְ וְעָקַב בְּחֵשָׁאֵי אַחַר רַבֵּי חַיִּים בְּגִימִין בְּרוּד ז"ל בְּעַת לְכַתּוֹ לְהַתְּבוּדָד. וְסִפֵּר וְאָמַר לְרַבֵּי לִוִי יִצְחָק ז"ל: מִתְּבַיֵּשׁ אֲנִי מִפְּנֵיו, וְאָמַר בְּהַפְּלֵגַת לְשׁוֹן: "אֵיךְ שֶׁהוּא דֹבֵר וְהַשְׁתַּפֵּךְ בְּתַפְלָתוֹ כֹּל כֵּן לְהַ יִתְּבַרֵךְ, וְאֲנִי כֹל כֵּן רְחוּק מִזֶּה, וְאַף גַּם מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל תְּפִלוֹת כְּאֵלוֹ אִין לִי, וּמֵאִין בָּא לִיהוּדֵי בְּעַל מְלֶאכֶה כְּמוֹהוּ דְבוּרֵי תְּפִלָּה אֲמַתִּיִּים וְחַמִּים כְּאֵלוֹ שֶׁהֵמִיסוּ אֶת לְבָבִי? מֵאִין?"

ה — רסז

רַבֵּי נַחֲמָן בֶּן רַבֵּי יִצְחָק לֵיב ז"ל וְכוּן רַבֵּי נֶתָן בֶּן רַבֵּי לֵיבֵל רְאוּבוֹן ז"ל בְּרַחוּ לִיאַס שְׁבְרוּמֵנִיָּה מִפְּחַד גְּזֵרַת הַהִתְיַצְבוֹת לְצַבָּא, וְשָׁם

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

ק"ז

התחברו אל רבי אורי מיאס ז"ל תלמיד רבנו ז"ל שהיה דר שם
מקבר.

ה — רסח

רבי נתן בן רבי נחמן בן מוהרנ"ת ז"ל עלה לארץ ישראל בחדש
אלול בהיותו בגיל שבעים שנה, והיו אנשי שלומנו מתפללים עליו
על עזיבתו את אנשי שלומנו באמצע חדש אלול ולא נשאר לשהות
עמם בקבוץ באומן בימי ראש השנה. וכששאלוהו על זה ענה להם:
בטוחים אתם בזאת שאזכה ואהיה בארץ ישראל, וכי ביכלתכם
להבטיח לי זאת? ונסע. ואכן נפטר מיד בחל המועד סכות תכף
לביאתו, ונטמן בהר הזיתים.

ה — רסט

פעם כתב מכתב רבי איזיק קראסינשטיין ז"ל לבנו רבי הירש
ליב ז"ל. בין דבריו כתב לו: בני מה אמר לך, אם תזכה ותקום בנחות
לילה ותלמד אחר כך תורה אחת בלקוטי מוהר"ן ולאחריה תאמר את
התפלה שעליה שבספר לקוטי תפלות, או יקיים כה עולמה תראה
בחייה.

ה — רע

פעם בעת הקבוץ בראש השנה כשנעשה רעש מהאנשים שדברו
ביניהם בקלויז בין התפלות, עלה רבי פסח וסלבסקי ז"ל לבימה והכה
בכפו על הבימה וצעק בקולו: "הרבי פאן, הרבי פאן", דער רבי איז
דא, דער רבי איז דא, ותכה נפל חרדה על הקהל ושקטו, פי
הרגישו בקולו שאכן כה הוא.

ה — רעא

כשגמר רבי איזיק איינשטיין מאימו ז"ל לבנות את הקלויז, בעת

השמחה והרקודין שרקדו אנשי שלומנו לשמחת חגגת הבית, ענה ואמר בהתרגשות: "משיח עוד יתפלל בבית כנסת זה". כשסגרו השלטונות אחר כך את הקלוזו אמרו אנשי שלומנו בבטחה: הקלוזו בודאי יחזר אלינו אף רק כדי לקיים את ברכתו ובקשתו של הצדיק רבי איזיק ז"ל.
19/08/2018hrm

ה — רעב

רבי לייבל צערטנער ז"ל ואחיו רבי זושא, נתפסו שניהם על ידי שוטרי הגבול אחר הכרחתם את הגבול מרוסיה לפולניא אחר שהותן בקבוץ אנשי שלומנו, והחזירום שופטי המאסר לכלא שבזיטאמיר, וכששאלום בחקירות אם יש להם שום ידיד היכול למסר פרטים ולהמליץ עליהם שום דבר, נתנו את שמו של רבי לוי יצחק ז"ל, וקראו לו לפני השופט כששאלו השופט לאמר מה דעתו על שני אנשים אלו, ענה ואמר: שני אנשים אלו פרושים הם כל כך מתניות עולם הזה, עד שאין יודעים ומבינים כלל מהו המושג גבול, והמליץ עליהם עוד בדברים כאלו, ושחררום.

ה — רעג

ספר פעם רבי אבא ליישינסקי בשבח מעלתו של רבי נחמן נעמירובר-חזו, שהיה מנהל חשבונות, שפעם כשהתארח אצלו בשבת, ראה איך ששר את הזמר אומר בשבחיו בהתלהבות והתעוררות כזו, עד שלרב התעוררותו זלגו מעיניו דמעות רבות שנבעו מהתעוררותו העצומה, ואמר: מזה הבנתי מהיכן שואב הוא את ערבות התפלה והמלאה רגש והתעוררות שמתפלל בראש השנה כשליח צבור, וכשספר זאת לאנשי שלומנו, אמרו לו: על רבי נחמן אין בכך שום חדוש.

ה — רעד

ספר רבי לייב צערטנער ז"ל בגדלת מדת השלום והאמת של אחד מאנשי שלומנו, שאף-על-פי שהיה עמו ועם בני חבורתו בוכוח קשה, אף-על-פי-כן פעם בעת הרעב הקשה והנורא ששרר אז, הזמינו לביתו אחר תפלת מעריב, ונתנו לו לאכל מרק ולחם כשהוא מאיץ בו כל הזמן: הנה נראה חלש, אכל עוד, אכל עוד.

19/08/2018

הגדה

ה — רעה

אברהם אחד מעיר צוזמיר שבפולניא התקרב לאנשי שלומנו, ונסע ובא לאומאן. הוא היה אברהם ירא שמים גדול וחשוב מאד. הוא ששה איזה משך זמן באומאן. וינק הרבה תורות ושיחות ודרפי עבודה ויראת שמים מאנשי שלומנו היקרים. אחר כך חזר לביתו, והחל לומר תורות ומאמרים מספרי רבנו ולהתנהג כמפרסם, ולא גלה להם מאין ינק כל מעינותיו, וכך הפך לרבי ומפרסם, כשחסידיים נלהבים להוטים אחר דברו בחשבם שדברי תורותיו הם חדושינו שלו.

ה — רעו

בצחות היה אומר רבי פסח זסלבסקי ז"ל לאנשי שלומנו החזנים המתפללים בימי הקבוץ הקדוש שבראש השנה "וכי חושב הגה שאתה מתפלל? וכי בכחך להיות שליח של כל הצבור הגדול הקדוש הזה? לא ולא, רבנו הוא המתפלל והפועל ישועות, ואתה עבורנו אינה אלא כמקל המוציא קול בלבד.

ה — רעז

כשהתארח פעם בליל הסדר אחד מאנשי שלומנו אצל רבי יחיאל חתן רבי נחמן מטולטשין ז"ל ראה איך שקדם התישבו לעריכת הסדר, לרב שמחתו בשמחת מצות החג, תפס במצות וחבקים ונשקם, ואמר לו אחר כך: גם אצל חותני ראיתי כן.

ה — רעח

שָׁמַע פֶּעַם רַבִּי לְוִי יִצְחָק ז"ל דְּבוּר שְׂבַח מֵרַאבְרֵנִי ז"ל עַל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַדָּר בְּעִיר לְאֲדִיזִין, וּבְהַזְדַּמְנוֹת בְּשֶׁהָיָה בְּדַרְכּוֹ סְמוּךְ לְאֲדִיזִין הַחֲלִיט לִפְנֵס אֶצְלוֹ, וְסִפֵּר בְּהִתְפַּעְלוֹת אִיף שֶׁכְּשֶׁנִּתְעוֹרַר בַּחֲצוֹת לַיְלָה כְּהַרְגָלוֹ רָאָה אִיף שְׁיֹשֵׁב כְּכֹר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְהוּגָה בְּתוֹרָה כְּשֶׁרַמַּת סְפָרִים לִידוֹ. כְּשֶׁשְׁאַלּוּ רַבִּי לְוִי יִצְחָק, לָמָּה לֹא הֵעַרְתָּ אוֹתִי, עָנָה: אֲנִי חַיֵּב לְדַאֵג לְגוֹפֶה וְלֹא לְנִשְׁמָתֶהּ. הוּא עֲצָמוֹ הִיָּה סוֹחֵר בְּמִקְצוּעוֹ, וְאָמַר לוֹ אֲזוֹ הַכֶּנֶס נָא אֵלַי לְחַנּוּתִי מִחֵר אַחַר הַתְּפִלָּה. וְאָכַן לְמַחֲרַת כְּשֶׁנִּכְנַס אֵלָיו מִסֵּר לוֹ חֲבִילַת צְדָקָה, בְּאִמְרוֹ לוֹ חֲלֵק זֶה תַתֵּן לְרַבִּי אַבְרָהָם וְחֲלֵק זֶה לְזֶה וְכוּ, וְכוּ, וְכָל זֶה מִתּוֹךְ פְּשִׁיטוֹת וְתַמְיָמוֹת וְחוֹ דַקְדָּשָׁה לְהַפְלִיא.

ה — רעט

סִפֵּר רַבִּי הִירֶשׁ לֵיב בֶּן רַבִּי אֵיזִיק מֵאוּמוֹן ז"ל שֶׁפֶּעַם כְּשֶׁהִיָּתָה בְּתוֹ מִקְשָׁה לִילֵד מְאֹד, בְּתוֹךְ יְסוּרֵיהָ נִרְדְּמָה וְחָלְמָה שְׁבֹא אֵלֶיהָ סְבָה רַבִּי אֵיזִיק ז"ל וְאָמַר לָהּ: יִלְדְּתִי, אִמְרִי נָא הַפְּסוּק 'שָׁמַע ה' וְחַנּוּנִי ה' הִיָּה עוֹזֵר לִי. וְאָמְרָה זֹאת כְּמָה פְּעָמִים, וְכַבְדֵּרָךְ נִס יִלְדָה לְשָׁלוֹם לְמַעַלְה מִדְרָךְ הַטָּבַע.

ה — רפ

רַבִּי הִירֶשׁ לֵיב בֶּן רַבִּי אֵיזִיק קִרְאֵינִשְׁטֵיין ז"ל הִיָּה עוֹבֵד ה' גָּדוֹל בְּמַעַלְה וּמְחַמַּת שְׁהִיָּה בְּעַל רִגְשׁ חוֹק מְאֹד שְׁהִיָּה גוֹרֵם לוֹ לְבִכְיָה רַבָּה, הִיָּה מְשַׁתְּדֵל לְהִיּוֹת עַל הַצִּיּוֹן בְּזִמְנֵי שְׁלֹא נִמְצְאִים שָׁם בְּנֵי אָדָם וְכִדִּי שְׁיֹכֵל לְפָרֵשׁ שִׁיחַתּוֹ וְתַפְלָתּוֹ בְּהִתְבוֹדְדוֹתוֹ לְפָנֵי ה' כַּהֲגוֹן. בְּמִקְצוּעוֹ הִיָּה פְקִיד בְּבִנְיָן, וְנִרְצַח בְּמִלְחַמַּת הָעוֹלָם הַשְּׁנֵיָה, הִיָּד.

ה — רפא

רַבִּי יִשְׂרָאֵל כַּהֵן וִיזְנֶפֶלֶד הִיָּד, הִיָּה בְּחוּר חָשׁוּב מְאֹד הוּן בְּתוֹרָה

והוּ בִּירְאָה, וְרָצוּ לְהִשְׁתַּדֵּף עִמּוֹ רַבָּנִים וּמְפָרְסָמִים, כִּי כָּל רוֹאֵיו הִבִּינוּ שֶׁלְגִדּוּלוֹת יִגְדֵּל. וְהָיָה רַבִּי מְפָרְסָם אֶחָד מִבְּאֲרֵי טָשׁוּב שֶׁרָצָה כָּל כּוֹף לְהִשְׁתַּדֵּף עִמּוֹ, עַד שֶׁאָמַר לוֹ: תּוּכַל אַחַר נְשׂוּאָיָה אַף לְהִמְשִׁיךְ לְדוֹר בְּאוֹמָאוֹ בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמָה חֲסִידֵי בְּרִסְלָב בְּרַצּוֹנָה, וְלֹא יֵצֵא הַדְּבָר לַפֶּעַל, בְּחֻשׁוֹ שֶׁיִּפְרִיעַ לוֹ הַדְּבָר לְעִבּוּדַת ה' בְּרַצּוֹנוֹ.

ה — רפב

אֵת רַבִּי יַעֲקֹב וַיְטַאֲמִיר וְלֹא הָיוּ מְכַנִּים בְּשֵׁם רַבִּי יַעֲקֹב שְׁרִייעֵר, רַבִּי יַעֲקֹב הַצֶּעֲקוֹן, כִּי הָיָה מִתְפַּלֵּל בְּהִתְלַהֲבוֹת וּצְעָקוֹת נוֹרָאוֹת, וְהָיָה יָכֹל לְצַעֵק בְּנִעְיָמָה וְלִהְתַּמְהֵמָה בְּצְעָקוֹתָיו בְּפֶרֶק צוֹר יִשְׂרָאֵל וְכוּ" בְּמִשְׁפָּךְ שְׁעָה וַיּוֹתֵר. וְכֵן בְּשִׁהְיָה קוֹרָא סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת הָיוּ הַיּוֹשְׁבִים לְצִדּוֹ מִתְלַהֲבִים מִכָּל תִּבְיָה שֶׁקוֹרָא עַד שֶׁהָיוּ קוֹרְאִים עִמּוֹ כָּל מְלָה בְּמְלָה בְּהִתְעוֹרְרוֹת עֲצוּמָה, וְלֹא הָיוּ נִצְרָכִים לְשׁוּם תּוֹסֶפֶת דְּבוּרִים.

ה — רפג

רַבִּי יַעֲקֹב בֶּן רַבִּי יִצְחָק בֶּן רַבִּי גִּתָּה בֶּן רַבִּי נַחֲמָן בֶּן רַבִּי מוֹהֲרַנְתַּת וְלֹא הָיָה בְּחוֹר חָכָם וְלִמְדוֹן וַיִּרְא שְׂמִים וְנִשְׁתַּדֵּף עִם בֵּת טוֹבִים אַחַת. פַּעַם בְּשִׁבְעָה הַכֶּלֶה לְבֵית הַחֲתָן וּבִקְשָׁה מִהוֹרֵי הַחֲתָן שֶׁבְּרַצּוֹנָה לְהַפְגִּישׁ עִם אַרוּסָה, אָמַר לָהּ אֲבִי הַחֲתָן: שְׂאִין הֵם נוֹהֲגִים לְתַת לְחֲתָן לְהַפְגִּישׁ עִם הַכֶּלֶה לְפָנֵי הַחֲתָנָה, אֲכַל כְּכֹל זֹאת מֵאַחַר שֶׁכָּבַר בָּאת אֲכִלִי אֲצִלְנוּ סְעֻדַת שִׁבְתָּ. אַף-עַל-פִּי-כֵן חוֹרָה וְדַרְשָׁה לְהַפְגִּישׁ עִם הַחֲתָן, וְהָיָה זֹאת אֲצִלּוֹ בְּחֻצָּפָה. חָרָה הַדְּבָר לְאֲבִי הַחֲתָן, וּכְשָׁבָא אֲבִיָּה לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְקַבּוּץ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ וּפְנָה וְאָמַר בְּשִׁמְחָה לְאֲבִי הַחֲתָן שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִחֲתָן, עָנָה לוֹ רַבִּי יִצְחָק: כָּבַר לֹא מִחֲתָן, "שׂוֹיִן נִישְׁט קִיִּין מִחֲתָן". וְאֵף שֶׁהָלְכוּ וּבָאוּ אֵלָיו כַּמָּה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ, בִּינִיָּהם גַּם רַבִּי לױ יִצְחָק, לְהַפְצִיר בּוֹ שֶׁיִּחְזֹר בּוֹ, כִּי הָיְתָה מִמִּשְׁפַּחָה מְכַבֶּדֶת וְאִין מִהָרְאוּי לְנַהֲג כָּהּ, אַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא הִסְכִּים בְּשׁוּם אִפְּן. הִיא עֲצָמָה יְרֵדָה אַחַר כָּהּ מִדְּרָף הַיְהוּדוֹת, וְהוּא, הַחֲתָן, נַהֲרַג עַל-יַדֵּי מַכַּת חֲשָׁמֶל

יחד עם רבי מרדכי באברניניצער ז"ל, וכמספר לעיל בחלק ד סימן
תנג.

[19.08.2018]

ה — רפד

כשפעם פאָבו שָׁנוּי שֶׁל רַבֵּי מֹשֶׁה שְׁמוּאֵל ז"ל, אָמַר בְּצַחוּת: נְהוּג
בְּעוֹלָם לֹאמַר עַל הָאָדָם הַעוֹמֵד וּמְתוֹכַח וְצוּעֵק וְזוּעֵק, וְכִשְׁשׂוֹאֲלִים אֶת
הַעוֹמְדִים סָבִיבוּ עַל מַה כָּל הַרְעַשׁ, אוֹמְרִים בְּכַדִּיחוּתָא צוּעֵק הוּא עַל
שְׁנוּי הַכּוֹאֲבוֹת, אִם כֵּן אֲקַיֵּם זֹאת בְּפִשְׁיטוּת. וְהִלֵּךְ לְצִיּוֹן רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ
וְזַעַק שֵׁם לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת, וְאָכֵן נִרְפָּא לֹא שׁוּם טְפוּל
תְּרוּפְתִי, וְהִיָּה לְגַס.

ה — רפד*

בְּאִיזָה הַזְדַּמְנוּת שֶׁל דְּבָרִים אָמַר פְּעַם רַבֵּי זָאב הַמְּכַנֶּה רַבֵּי
וְעַפְטָשֶׁע מְטַעֲפֵלִיק ז"ל לְאַחַד מְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַחֲשׂוּבִים שֶׁיִּדְעַ בּוֹ
שְׁנֹכְשֵׁל וְהִבִּיט מְעַט בְּסִפְרֵי חֻקִּירוֹת: לָךְ אֵין אָמוּנָה בְּרַבְּנוּ כְּמוֹנִי.
שְׂאֵלוּ הִלָּה מְדוּעַ? עֲנָה לוֹ: מִשׁוּם שְׂאֵתָה הַבְּטָתָּ בְּסִפְרֵים שְׂאָסַר רַבְּנוּ
לְהִבִּיט בָּהֶם וּלְקַרְאֵם (אָף שֶׁנַּעֲשׂוּ מְגִדוּלֵי יִשְׂרָאֵל). וְאַנִּי לֹא הַבְּטָתִי
בָּהֶם מִחֻמַּת אָמוּנָתִי בְּדַבְּרֵיו ז"ל, וְהַסְּכִים עִמוּ.

ה — רפה

רַבֵּי נְחוּם קָאָהוּ בֶּן רַבֵּי שְׁלֵמָה גִּתָּן (רַבֵּי שְׁלֵמָה גִּתָּן זֶה הָיָה
תַּלְמִיד מוֹהֲרֵנִית ז"ל, וְאָף הוּא הָיָה בֶּן לְאַחַד מִתַּלְמִידֵי רַבְּנוּ ז"ל).
הָיָה דָר בְּטַעֲפֵלִיק וְהִיָּתָה לוֹ שֵׁם חֲנוּת, וְהִיָּה קְבִיעוּת לְכַמָּה מְאַנְשֵׁי
שְׁלוֹמְנוּ לְהַפְגִּשׁ שֵׁם מְדֵי יוֹם בְּאַמְצַע הַיּוֹם בְּעַת שְׁשׂוּק הַקּוֹנִים חֲלָשׁ,
וְכַדִּי לְלַמֵּד וּלְדַבֵּר יַחַד בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וְהָיוּ סוֹגְרִים אֶת תְּרִיס
הַחֲנוּת מִבְּפָנָיִם, וְאָף רַבֵּי אֶלְטֵעַר טַעֲפֵלִיקֵעַר הָיָה מְזַדְמֵן לְשֵׁם, וְכַךְ
קָבְעוּ לְעֲצָמָם סֵדֵר לְשִׁיחַת חֲבָרִים. בְּצַעֲרֵירוֹתוֹ נִמְשָׁךְ מְאֹד לְהַשְׁכֵּלָה
כְּשָׂאָר צַעֲרֵי הָעִיר שְׂרַבִּים מֵהֶם יָרְדוּ מִדְּרָךְ הַתּוֹרָה עַל־יְדֵי מִשְׁכִּיל
אַחַד בְּעַל בֵּית מִרְקַחַת, וְהוּא מִחֻמַּת שְׁהִיָּה בְּעַל כְּשָׁרוֹן הַשְּׁקִיעַ בּוֹ

הרוקח הרבה עבודה כְּדֵי לְצַרְפוֹ אֵלָיו. וּבְעֶזְרַת ה' יִתְבַּרַךְ בְּדִיוק
בְּאוֹתוֹ זְמַן פְּגַשׁ בְּרַאבְרָנ, וְהוּא אֲשֶׁר הֶעֱלִיחַ לְהוֹצִיאֵנוּ מִדֶּרֶךְ קַלְקֻלַּת
זוֹ וְנַעֲשֶׂה לְחֶסֶד וְעוֹבֵד ה' גָּדוֹל. הוּא נִפְטָר בְּלֵיל א' שֶׁל סְכוּת לַפְּנוֹת
בְּקָר, וְכָל הַלְיָלָה עָמַד וְצָפָה בְּכִלְיוֹן עֵינָיִם שִׁיאִיר כְּבָר הַיּוֹם וַיּוֹכַל
לְקַיֵּם מִצְוֹת נְטִילַת אַרְבָּעָה מִיָּנַיִם, אוֹלָם לֹא זָכָה לָכֶּה. אֵינָה זְמַן קִדְּם
הַסְתַּלְקוֹתוֹ עָנָה וְאָמַר לְאַחַד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁהֲצִיץ לַפְעָמִים בְּסִפְרֵי
חִיצוֹנִיִּים: אִם לְמִדְתֵּי כְּפִי הִנְצַרְךָ בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל אֵינִי יוֹדֵעַ, אוֹלָם
הֵיכֵן שֶׁהִזְהִירָנוּ רַבְּנוּ לְכָלִי לְלַמֵּד וְלִהְבִּיט (דְּהֵינּוּ סִפְרֵי הַהִשְׁפָּלָה), אֶת
זֶה אָכֵן קִיַּמְתִּי. וְהַשְּׂאִיר אַחֲרָיו בְּנֵי פְּשָׁרִים שֶׁהֲלָכוּ בְּדַרְכּוֹ הַטּוֹבָה.

ה — רפו

רבי מאטיל פאליסקער ז"ל (מאנשי שלומנו היקרים הדבקים
ברבי שמשון בארסקי ז"ל) לרב שמחתו שהיה לו מארוח האורח היה
נוהג לרקד עם אורחיו אחר כל מאכל ומאכל שהגיש לשלחנם.

ה — רפז

ספר רבי הירץ ז"ל אביו של רבי אברהם שטרין הרץ ז"ל
שכשעלה לארץ ישראל לחוגן עפרה. הלך לפגוש את אנשי שלומנו
תושבי ארץ ישראל וכשהלך לבקר את רבי נתן בן רבי ליבל ראובן,
פגשו איך יושב בצל בגנתו באמצע הקיץ הלוחט מביט השמימה
בערגה ובכסופין ובישוב הדעת נפלא עד מאד, עד שנפלא הדבר כל
כך בעיני רבי הירץ ז"ל שלא יכל היה לשכחו והיה מספרה
בהתלהבות.

ה — רפח

רבי נחמן אלשיך ז"ל (בר דוד צבי נכד מוהרנ"ת ז"ל). היה
מפרש ומרמז בכתוב הנאמר באברהם זיטע אש"ל, ואמרו רבותינו
זכרונם לברכה שבמדת הכנסת אורחים של אברהם היה מקרבם תחת

בנפשי השכינה בעררם להודות לה' ה'זן ומפרנס. שנה מרמו בתבת א'שיל', שהוא ראשי תבות א'שפף ל'פניו שיחי, והינו שהיה אברהם מעוררם להודות ולהתפלל ולשפף שיח לפני מי שאמר והיה העולם והוא ה'ה הנה ויהיה, ובנטיעה זו של תפלה והודאה לה' ה'ה כבר בטוח בשלמות אמונתם לעד.

ה — רפט

החלק השני

ספר רבי אהרן יוסף ז"ל (בן אחיו או אחותו של רבי יחזקאל העשיל ז"ל) על רבי חיים מאיר ז"ל הוא אחד מאנשי שלומנו תושבי עיר טעפליק שהיה מתפרנס ממכירת דגים מלוחים, שהיה דרכו לנסע ליריד המזדמן ועומד כל היום בשוק למכור את הדגים. פעם באמצע ימות החרף הקשים החזירוהו לביתו כשהוא נקפא כמעט למות באמצע דרכו חזרה לביתו לרב הקר הגדול ששךר אז, ותכף השכיבוהו בני הבית וחממוהו כפי היכלת, והזדרזו לקרא לרופא עבורו כשהגיע הרופא ובדקו, אמר בצער לבני ביתו: לצערי הרב אחרתם את המועד ואין לי כבר מה לעשות. כששמע זאת רבי אהרן יוסף ז"ל שאף הוא טפל בו ונוכח במקום חזר והלך לביתו כמכין עצמו לבשורה המרה.

כשקם באמצע הלילה חשב אלף שוב לביתו של רבי חיים מאיר ז"ל, אולי אעזר שם מעט לבני ביתו. כשהתקרב לביתו הבחין באור הבוקע מביתו אמר לנפשו בצער, בודאי הדליקו כבר בני ביתו נרות נשמה עבורו, ומה יהיה עתה עם ילדיו היתומים הקטנים. כשהתקרב ונכנס לביתו מצא את רבי חיים מאיר יושב ליד השלחן עם שלחן ערוך הגדול ועוסק בתורה בהתמדה אחר שכבר ערך תקון חצות כהרגלו, וכאלו לא ארע דבר. ועמד משתומם וכמעט שלא האמין למראה עיניו. ונחקק דבר זה בלבו עד שהיה מספרו בהתלהבות כל מי חזיו. מפלגים וענקים כאלה היו "סוחר" אנשי שלומנו, אשרי להם.

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קבה

ה — רצ

כְּשֶׁהִתְחִילוּ הַבְּחוּרִים הַפּוֹלְגִים לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלַּה הַסְּדוּרָה בְּצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, גָּעַר בָּהֶם רַבִּי נַחֲמָן אֶלְשִׁיף ז"ל בְּאָמְרוֹ לְהִתְפַּלֵּל: בְּרִצּוֹנָה לְהִתְפַּלֵּל, לֵךְ וְהִתְפַּלֵּל בְּקִלּוּיֹ, שֶׁם הוּא הַמָּקוֹם לְתַפְלָה הַסְּדוּרָה וְלֹא בְּצִיּוֹן.

אוצר החכמה

19/08/2018

ה — רצא

ר' בְּנִימִין פֶּאֶרְבֵּעַר ז"ל הָיָה נוֹהֵג מְדִי לִלְלָה אַחַר קוּמוֹ לְעֶרֶף תַּקּוּן חֲצוֹת לְלֶכֶת לְהִתְבּוֹדֵד אֶצֶל בֵּית צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַרְבֵּ מִבְּאֲרֵיטְשׁוֹב, שֶׁהָיָה קוֹפֵץ בְּדַרְכּוֹ בְּנִרְיֹוֹת מֵעַל גְּדָר בֵּית הַקְּבָרוֹת וְהוֹלֵךְ לְהִשְׁתַּטַּח עַל הַצִּיּוֹן, וְהָיָה דֹרְכוֹ לְעַמֵּד בְּךָ אֶצֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ וְהִתְחִיל לִגְנַח גְּנִיחוֹת רַבּוֹת אַחַת אַחַר הַשְּׁנִיָּה, וְכֵן הָיָה מִתְּלַהֵב וּמִתְרַגֵּשׁ עַד שֶׁלִּפְתָּע הָיָה מִתְפָּרֵץ בְּכַי רַב וְשׁוֹפֵף דְּמָעוֹת כַּנְּחַל.

ה — רצב

בְּשֶׂרָאָה רַבִּי בְּנִימִין הַצִּבְעֵ (פֶּאֶרְבֵּעַר). ז"ל אִיךְ שְׂרַפִּי בְּרוּךְ בְּאֲרֵיטְשׁוֹבֵעַר ז"ל עוֹמֵד וּמִתְפַּלֵּל בְּכַחוֹת עֲצוּמוֹת בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ שְׂבַעִיר בְּאֲרֵיטְשׁוֹב וְרֵאָה אֶת גְּדָל רְצִינּוֹתוֹ וְכִסְפוֹ לְדַרְךָ הַקָּדוֹשׁ, אָמַר כְּאִלּוֹ לְעֵצְמוֹ בְּלִשׁוֹן הַמוּבָא בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹוֹת (מַעֲשֵׂה יִג): הֵלֵב הָיָה שִׁיף לְמַעַן הָיָה, "דָּאֵס הָאֲרִיץ גִּיהֵעֲרַט צוֹ דְּעַם קְנוּאֵל", כְּאוֹמֵר שֶׁלֵב כּוֹסֵף לֵה' כְּזֶה נִכּוֹן שִׁיתְקַרֵּב לְמִקְרוֹ, הוּא רַבְּנוֹ הַקָּדוֹשׁ נִחַל נוֹבֵעַ מִקְרוֹ חֲכָמָה, וְהַחֵל לְהִתְחַבֵּר אֵלָיו, וְכֵן מִיּוֹם לְיוֹם הִתְקַרֵּב.

גַּמַּר הִתְקַרְבּוֹתוֹ הָיָה עַל־יְדֵי רַאבְרַנִּי ז"ל, שֶׁבְּאוֹתוֹ עֵת הִגִּיעַ לְשֶׁם בְּדַרְכּוֹ מֵאֲרִיץ יִשְׂרָאֵל לְאוּמָן שֶׁהָיָה נוֹהֵג אֵן לְבַקֵּר אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוֹ הַדְּרִים בְּפוּרֵי הַעֲזִירוֹת. אָמַר אֵן רַבִּי בְּנִימִין לְרַבִּי בְּרוּךְ שִׁיבּוֹא לְסַעְדָּה שְׁלִישִׁית לְאָכַל עִמָּהֶם, וְכֹה הִתְלַהֵב וְנִמְשָׁף לְבוֹ, עַד שֶׁבְּרַקוּד שְׂרַקְדוֹ אֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוֹ אַחַר דְּבַר תּוֹרָתוֹ עָמַד בְּצִד וְכִבְּה לְרַב הַתְּרַגְּשׁוֹתוֹ. נִגַּשׁ אֵלָיו רַבִּי בְּנִימִין וְאָמַר לוֹ: רַבִּי בְּרוּךְ אַתָּה בְּנֹדָאֵי רְאוּיִ שְׂתֵאמַר אֲנִי

בְּנֵדָאֵי אֲשָׁאֵר כָּאֵן, אֲכַל אֵיךְ זֻכְרִין לְהֵבִיא לְכָאֵן אֶת כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם שְׂיִטְעֻמוּ גַם הֵם מִנְעֵם צוּף אִמְרֵי תוֹרָתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ. וְהוּא עַל-פִּי הַלְשׁוֹן הַמוֹבָא בְּסוֹף הַמַּעֲשֶׂה מְזֻבֵּב וְעִבְבִישׁ רָאָה שָׁם, "אֵיךְ וְעַל שׁוֹיִן בְּנֵדָאֵי זֵיִין אַ יוֹד, וְוִי גַעֲמֵט מְעַן דִּי גְאֻנְצֶע וְעֵלְט". וּמֵאֵן וְהִלָּאָה הַתְּקַרֵּב בְּתַכְלִית לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְעֵלָה וְנִתְעַלָּה כְּאֶחָד הַגְּדוֹלִים.

ה — רצג

עָנִי אֶחָד הָיָה כְּאוֹמָאֵן וְעָשָׂה בְּאֵיזָה שַׁבַּת 'שְׁלוֹם זָכָר' לְשִׁמְחַת לְדַת בְּנוֹ, וּכְמִזְלוֹ הָעָנִי נִתְוַסֵּף לוֹ מִזֶּל עַל מִזְלוֹ שְׁלֵא הִתְאַמֵּץ שׁוֹם אֶחָד לְבוֹא לְשִׁמְחַת הַשְּׁלוֹם זָכָר, כִּי בִימֵי הַחֲרָף הַקָּשִׁים הָיָה, אוֹלָם רַבִּי יִשְׂרָאֵל טְרַהוּיִצְעֵר וְ"ל כְּדַרְכּוֹ בַּקֶּדֶשׁ הַשְּׁתַדֵּל לְבוֹא אֵלָיו, כִּי הַקָּפִיד לְלָכֵת וּלְבוֹא לְכָל הַשְּׁמֵחוֹת שְׁבַעִיר. וְהִנֵּה בְּכָאוֹ לְבֵיתָם מֵאֶחָד בְּלִילָה אַחֵר גָּמַר סְעֻדָתוֹ וּכְשֶׁהִקִּישׁ עַל דְּלַת בֵּיתָם לֹא פָתְחוּ לוֹ אֶף כְּשֶׁהִקִּישׁ בְּחֻזְקָה. הִבִּין וְאָמַר הֲלֹא דָבָר הוּא, וְהִלָּךְ וְעוֹרֵר כְּמָה שְׂכָנִים עַד שֶׁפָּרְצוּ אֶת הַדְּלַת וּמָצְאוּ אֶת בְּנֵי הַבַּיִת שׁוֹכְכִים מְעֻלְפִים, כִּי כְּשָׂרְאוּ שָׂאֵף אֶחָד לֹא בָּא הֵלְכוּ לִישׁוֹן, וְכַךְ בְּיִשְׁנָם הַחֲלָה הָעֵשְׂשִׁית לְהַפִּיחַ עָשׂוֹן מִחֲנִיק עַד שֶׁנִּתְעַלְפוּ, וְלוֹלֵא שָׂבָא רַבִּי יִשְׂרָאֵל הָיוּ מֵתִים כָּלֵם חֲלִילָה, וְנַעֲשֶׂה מְזֵה רַעַשׁ גְּדוֹל בְּכָל הָעִיר, וְהִבִּינוּ כָּלֵם שְׁזֻכוֹת צִדְקָתוֹ שֶׁל רַבִּי יִשְׂרָאֵל הִיא שֶׁהִצִּילָתָם, שְׁזֻכָּה מִחֲמַת הַרְגָלוֹ הַטּוֹב הַנִּלְלָה לְהִצִּיל כְּמָה נִפְשׁוֹת מִמּוֹת בְּטוֹחַ.

ה — רצד

לְרַבִּי דוֹד צְבִי דְאֲשִׁיּוּסְקַע וְ"ל הָיָה אֵח קָטָן מִמֶּנּוּ בְּאַרְבַּע שָׁנִים אֶף הוּא זָקֵן מְאֹד בְּשֵׁם רַבִּי יוֹדֵל וְ"ל, עַל שֵׁם סָבוֹ רַבִּי יוֹדֵל תְּלָמִיד רַבֵּנוּ וְ"ל. מִטְּבַעוֹ קִפְדוֹן הָיָה וְהָיָה גּוֹעֵר מִפְּעַם לְפַעַם בְּאַבְרָכִים הַצְּעִירִים. פַּעַם שְׁמָעוּ אֵיךְ שֶׁמִּתְבוֹדֵד בְּצִיּוֹן רַבֵּנוּ וְאוֹמֵר בְּתַפְלָתוֹ: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מָה אֲנִי רוֹצֶה מֵהֵם, הֲלֹא אֲבָרְכִים כְּשֵׁרִים וְזָפִים הֵם.

ומדוע כועס אני עליהם. הוא נפטר בשנות התר"פ.

ה — רצה

התפלל פעם רבי יצחק באבריניצער ז"ל לפני הצבור תפלת המנחה של ערב ראש השנה והתפלל בכאלו בכיות נוראות עד ש'לרב בכיתו לא יכל היה לסים תפלתו. באותה שנה בימי הקיץ מת בנו היקר רבי יעקב ז"ל במיתה חטופה ממכת חשמל. ת.נ.צ.ב.ה.

ה — רצו

היה אומר רבי חיים קיבליטשער ז"ל: ענין רבנו ענין גדול הוא מאד מאד, אם אינה רוצה לקבל ממנו לא תקבל, אבל אם תאבה ותחפץ לנק ממנו תקבל הרבה מאד. והיו גם אנשי שלומנו אומרים על משקל זה: ענין רבנו הוא נחל נובע מקור חכמה הנובע ללא הרף, אבל חכמים לפחות להתאמץ לשאב ממנו, ואם לאו יפסידוהו אף כשהוא גואה על גדותיו.

ה — רצו

התבטא פעם רבי חיים קיבליטשער ז"ל ואמר: אם רוצה האדם באמת לטעם טעם אור רבנו הקדוש, צריף הוא לעזוב את העולם הזה לגמרי ולהתבטל אליו בתכלית, "דארת מען נאך אין גאנצין אנוועק לייגן".

ה — רצח

רבי חיים קיבליטשער ז"ל היה למדן גדול מאד הרבה יותר מחברו רבי אהרן קיבליטשער ז"ל, ואף-על-פי-כן היו מרבים לדבר יחד בעבודת השם יתברך, עד לכלי הכר לאדם העומד מהצד בגדלותו ועליונותו שיש לאחד על פני חברו.

ה — רצט

שָׁהָה פַּעַם רַבִּי חַיִּים קִיבְּלִיטְשֶׁער ז"ל אֶצֶל חוֹתְנֵנוּ בְּאִיזָה שַׁבָּת, וְאָז הִתְאַרַח שָׁם אָדָם אֶחָד שֶׁהָיָה מִתְנַגֵּד גְּדוֹל, וְהָיָה מְצִיק וּמְקַנְטֵר כָּל עֵת סְעֻדַת לַיִל שַׁבָּת אֶת רַבְּנוּ וְאֶנְשָׁיו, וְהַחֲרִישׁ לוֹ רַבִּי חַיִּים כָּל עֵת הַסְּעֻדָּה, וְלֹא עָנָהוּ דְבָר. לְמַחֲרַת בַּעַת סְעֻדַת שַׁחֲרִית שֶׁל שַׁבָּת שׁוּב הִצִּיקוּ וְקִנְטְרוּ בְּדַבּוּרִים בּוֹטִים מְאֹד עַל שְׁמִקְרָב אֶל דְּרָךְ רַבְּנוּ, וְשׁוּב הַחֲרִישׁ לוֹ רַבִּי חַיִּים. כְּשֶׁחֹזֵר הַדְּבָר שׁוּב בְּסְעֻדָּה שְׁלִישִׁית, שׁוּב לֹא יִכַל הָיָה לְהִתְאַפֵּק, עַד שֶׁהִתְפָּרַץ וְאָמַר לְהֵלָּה: גִּשְׁבַּע אֲנִי בְּקִדְשַׁת הַשַּׁבָּת שֶׁעֲבַרְתָּ עִבְרָה זוֹ וְזוֹ. וְתַכַּף הַחֹזֵר הֵלָּה וְשַׁתַּק שְׁתִּיקָה כְּזוֹ שְׁהִיתָה כְּהוֹדָאָה.

ה — ש

בְּיָמִים שְׁלִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה תר"פ הָיוּ הַבּוֹלְשֵׁבִיקִים רוֹצְחִים כָּל יְהוּדֵי שְׁפָגְשׁוּ בְּדִרְכָּם. וְרַבִּי לִוִּי יִצְחָק ז"ל וְעוֹד כַּמָּה מְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שְׁמֻטְעֵפְלִיק בִּינֵיהֶם גַּם רַבִּי יִצְחָק מְנַדֵּל רוֹטְנֵבֶרְג ז"ל יַחַד שִׁבְעָה אֲנָשִׁים נִסְעוּ בְּמִסִּירוֹת גִּפְשׁ מִמֶּשׁ וְהִצְלִיחוּ לָבֹא לְאוּמָן בְּעָרֵב רֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְסִפֵּר רַבִּי לִוִּי יִצְחָק: כְּבוֹאֵי פָגַשְׁתִּי אֶת כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שׁוֹכְבִים בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ חוֹלִים בְּטִיפּוֹס רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, וְלֹא יָדַע אִיךָ יַעֲבְרוּ אֶת הָרֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְלָקַחוּ תַכַּף רַבִּי מִתְתִּיחוּ ז"ל וְהִאֲכִילוּ וְהִשְׁקוּ וְהִלְבִּישׁוּ הֵיטֵב בְּכִגְדִים מְכֻבָּסִים וְלָקַח נְעֻלֵי בְּנוֹ שֶׁשְּׁלַחוּ אֵלָיו מֵאֵן דְּהוּ וְנִתְּנוּ לְרַבִּי לִוִּי וְכִף הַתְּחִזָּק רַבִּי לִוִּי יִצְחָק ז"ל, כִּי אִף הוּא גַחְלֵשׁ מְאֹד, וְהֵנָּה כְּבוֹאוֹ לּוֹמַר אֶת הַסְּלִיחוֹת רָאָה אִיךָ שְׁכָלְם כְּרִיאִים מְאֹד לֹא שׁוּם חֵלִי וּמְכָאוֹב. וְהָיָה זֹאת לְגַם מִפְּרָסָם.

ה — ש

מִחֲמַת רַב הַטְּרָדוֹת וְהַסְּפָנָה הַגְּדוֹלָה שֶׁבְּדִרְךָ לֹא הִגִּיעַ אֶז רַבִּי אַבְרָהָם שְׁטֵרִינְהַרְץ ז"ל לְאוּמָאן. רַבִּי יַעֲקֹב כְּהֵן בְּרוֹזְסְקֵי ז"ל הִגִּיעַ בְּאֶמְצַע רֹאשׁ הַשָּׁנָה. רַבִּי אִיזִיק אִיזִינְשְׁטֵיין שְׁכַר בְּשְׁלֹמֹנִים הַגּוֹנִים

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קכט

ובקשי רב בעל עגלה מיחד שיקחהו מהעיר אומן להקלויו, וכשהפצירו בו ואמרו לו הרי הרוצחים מסתובבים פרחוב, ענה להם: אף אם אמות לא אותר לבלי לשהות עם אנשי שלומנו שבקלויו, ונסע, ובנס לא קרה לו שום דבר. ואז החל רבי לוי יצחק ז"ל להתפלל לפני העמוד והתפלל מנחה וערבית של ליל א' ותפלת המוספין של שני הימים.

למרחשתי

ה — שב

רבי חיים קיבליטשער ה"ה מתפרנס ממלמדות ששמש בה בעיר טשערין פעם כשפגשוהו מתגלגל על השלג ברצותו לציר לעצמו היטב את יומו האחרון ושאלוהו על כך, ענה כבדרך אגב: הרי צריכים להתכונן לשכיבתנו בקבר שם הרי קר מאד.

ה — שג

בליל שבעות אחר גמר אמירת התקון כנהוג היו אנשי שלומנו מרבים בראקודין מאד. ה"ה פעם שרקד רבי ברוך חתן רבי געציל ז"ל עם בני חבורתו בהתלהבות משך כל הלילה עד שהגיע עת התפלה.

ה — שד

רבי ישראל טרהנויצער ז"ל ה"ה אדם מורם מעם, וספרו ממנו כמה מופתים גלויים שעשה. הוא העביר פעם סבין של מילה על אחד שנתאלם וחזר ההוא לדבורו (וכמובא סגלתו בספר המדות). ורבים שלא מאנשי שלומנו היו באים עם פדיונות שיתפלל עליהם.

ה — שה

אחד מהמקרים שבא מפולגיה לאומאן. שמו ה"ה איתמר. הוא נחלה משום מה ושכב באומאן בבית החולים של האדון פרענקל, ואחר כך שכב בקלויו ונפטר שם. לפני פטירתו אמר בנעם פיו לכמה

שָׁבָאוּ לְבַקְרוֹ וּלְעַדְרוֹ הוֹלֵךְ אֲנִי מִהָעוֹלָם בְּשִׁמְחָה אֵיךְ גָּעָה פְּרִיילֶאךְ" כִּי בְּאֵמֶת הָיָה אֲבִירָךְ מֵיַחַד עִם מַדּוֹת נְעֻלוֹת שְׁלֹא כְּרָגִיל. ת.נ.ת.ה.

אורי הירש

ה — שו

ר' פִּנְחָס בֶּן רֵבִי בֶן צִיּוֹן אֶפְטָעֶר הֵי"ד, לָמַד בְּיִנְיָא אֶצֶל הָרַבִּי מְבוּיָאן. וְסֵפֶר רַבִּי בֶּן צִיּוֹן, שֶׁפָּעַם כְּשֶׁבִקֵּר אֶצֶל בְּנוֹ בִּישִׁיבָה שָׁאָלוּ הָרַבִּי: שְׁמַעְתִּי שֶׁחֲסִיד בְּרֶסֶלֶב הִנֵּה. עָנָה לוֹ רַבִּי בֶּן-צִיּוֹן ז"ל: אֲכֹן כֶּה. שָׁאָלוּ הָרַבִּי: נוּ, אִם בֶּן תֹּאמַר לִי מָה מְרַמֵּז רַבֶּךָ בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ עַל חֵדֶשׁ תַּמּוּז? וְאָמַר לוֹ הַמּוֹבָא בְּדִבְרֵי רַבְּנוּ שֶׁהוּא רֵאשִׁי תְּבוּת זִכְרוֹ תּוֹרַת מִשָּׁה. שָׁאָלוּ הָרַבִּי וּמָה עוֹד, וְלֹא זָכַר רַבִּי בֶּן צִיּוֹן. הַזְכִּירוּ הָרַבִּי שֶׁהוּא גַם רֵאשִׁי תְּבוּת זִמּוֹן מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ. וְהִתְפַּלֵּא מֵאֵד רַבִּי בֶּן-צִיּוֹן. שָׁאָלוּ הָרַבִּי: מַדּוּעַ אַתָּה מִתְּפַעֵל כָּל כֶּה? עָנָה לוֹ רַבִּי בֶּן צִיּוֹן: כִּי יְדוּעַ בְּעוֹלָם שֶׁהֵנַכֶּם מִתְּנַגְּדִים עַל דְּרָךְ רַבְּנוּ ז"ל. לְקַחוּ לְחֻדְרוֹ וְהִרְאָה לוֹ שֵׁשׁ לוֹ לְקוּטֵי מוֹהֲרָיו, וַיֹּאמֶר לוֹ: גַּם בְּבֵית הוֹרֵי הַצְּדִיקִים הָיוּ מַעֲיָנִים בְּסִפְרֵי קְדוֹשׁ זֶה, וְכָל הַדְּבוּרִים וְהַשְּׁמוּעוֹת דְּבוּרֵי הֶבֶל וְסָרְקָה הֵם.

ה — שז

הָיוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ בְּקִיָּאִים כָּל כֶּה בְּלִשׁוֹנוֹת שֶׁבְּסִפְרֵי רַבְּנוּ, בְּפִרְט בְּסִפְרֵי הַמַּדּוֹת וּבְסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת וְכַדּוּמָה עַד שֶׁשְׁאֵלְתֶם וַתְּשׁוּבְתֶם, שִׁיחָם וְשִׁיגָם וְדִבְרֵי צַחוּתָם וְחֻכְמָתָם, הָיָה מְשֻׁלָּב וּמְתַבָּל בְּלִשׁוֹנוֹת אֵלוּ, וְלִדְגָמָא פָּעַם לָוָה אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ אֵיזָה סְכוּם מְרַבִּי מִשָּׁה יְרוּסְלָבְסְקֵי ז"ל עֲבוּר הוֹצָאוֹת שֶׁבֶת, אַחַר זִמּוֹן מָה לֹא זָכַר הֵלָה כַּמָּה פָּרַע לוֹ, וְנִגְשׁ לְשֵׁאל זֹאת אֶת רַבִּי מִשָּׁה בְּעַצְמוֹ, עָנָה לוֹ רַבִּי מִשָּׁה בְּנַעַם, בְּלִשׁוֹן הָעֵבֶרִי טֵיטֵשׁ הַמּוֹבָא בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת בְּמַעֲשֵׂה מַמְלָךְ וְקִיסָר, שֶׁמְסַפֵּר שֶׁם שְׁאֵל הַגְּזֻלָּנִים הַכֹּל רְשׁוּם כָּל גְּזֻלָּה וְגֻזְלָה וְאֵף תֹּאדִירָךְ הַגְּזֻלָּה, וּפְתַח תַּכְּף אֶת פְּנִקְסוֹ וְהֵבִיט לְרֵאוֹת אִם נִשְׁאָר חַיֵּב אִם

ה — שח

בְּשֵׁסֶפֶר פַּעַם הָרַב מַחֲאָרְקוּב וְז"ל בְּהַתְּפַעְלוֹת בְּשִׁבְחָ אֶחָד מִגְּדוּלֵי
הַחֲסִידִים וְהַרְבָּנִים שְׁמַעִיר אוֹסְטוֹדוּב, שֶׁפַּעַם בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה שָׁתָה
שְׁלֹשׁ כּוֹסוֹת יַיִן שֶׁכָּר שֶׁהָיָה בְּחֻזְקוֹ אֶלְכוּהוּל 96 וְאַחַר כֵּן הִקְיָא שְׁתִּיתוֹ
וְהִתְיָשַׁב וְאָמַר כַּמָּה שָׁעוֹת תּוֹרָה בְּהַלְכָּה וְאַגְדָּה וְחֲסִידוֹת וְכוּ' עַד
לְהַפְּלִיא, עָנּוּ לוֹ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּצַחוֹת בְּלִשׁוֹן הַמוֹבָא בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת
בְּמַעֲשֵׂה מַמְלָךְ וְקִיסָר "יִפָּה מְאֹד הָיָה, רַק אִם הָיוּ מִדְּבָרִים זֹאת בְּלִתִּי
פָּה שְׁתוּי", הִינּוּ שְׁלֹא בְּשַׁעַת שְׁכָרוֹת, עֵינֵי שָׁם, בְּשֶׁבְכּוֹנְנֵתָם לְהַדְגִּישׁ
שְׂאִינֵי זֶה לְשִׁבְחַת הַתּוֹרָה לֹאמַר תּוֹרָה בְּפָה שְׁתוּי, וְלֹא כֵּן מִגְּלִים
וְאוֹמְרִים תּוֹרָה.

ה — שט

סֵפֶר הָרַב מַחֲאָרְקוּב וְז"ל לְרַבֵּי לֵוִי יִצְחָק וְז"ל שֶׁפַּעַם דִּבֶּר עִם
תַּלְמִיד חָכָם אֶחָד בְּהַלְכוֹת טְמֵאָה הַשִּׁיף לְסִגִּית הַגְּמְרָא בְּמַסְכַּת חֵלִין
פָּרַק הַעוֹר וְהַרְטֹב, בֵּין דְּבוּרָם הַתְּעַרְב בְּחוּר צָעִיר אֶחָד וְרָאוּ שֶׁשׁוֹלֵט
הַיֵּטֵב בְּגְמְרָא עַד שֶׁלְּרַב הַתְּפַעְלוֹתָן שְׁאֵלוּהוּ מֵאִין יוֹדֵעַ כֵּן טוֹב אֶת
הַגְּמְרָא. עָנָה לָהֶם שֶׁהָיָה נוֹהֵג לְלַמֵּד עִם מַגִּיד שַׁעוֹר כָּל יוֹם דָּף גְּמְרָא
אֶחָד, וְהָיָה מְנַהֵגוֹ לְהַכִּין הַדָּף קִדְּם הַשַּׁעוֹר, וְהָיָה חוֹזֵר עָלָיו שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים, וְאַחַר הַשַּׁעוֹר הָיָה שׁוֹב חוֹזֵר עַל הַדָּף שֶׁלְּלַמֵּד עִם רַבּוֹ שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים, וְאַחַר כֵּן הָיָה חוֹזֵר עַל כָּל הַגְּלָמָד גַּם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, וְכֵן לְלַמֵּד
אֶת כָּל הַשָּׁם, וְנִמְצָא שֶׁלְּלַמֵּד בְּדֶרֶךְ זֶה תִּשְׁעָה פְּעָמִים כָּל הַשָּׁם,
וּמִשׁוּם כֵּן זוֹכֵר אֶת הַגְּלָמָד. וְהַשְׁתוּמָמוֹ אֵיךְ שֶׁבְּסִדְרָ נִכּוֹן בְּלַמּוּד
הַתּוֹרָה אֶפְשָׁר בְּקַל לְהִיּוֹת בְּקִי בַשָּׁם כָּלוּ, אִף בְּחוּר צָעִיר כְּמוֹהוּ.

ה — שי

ר' מַרְדְּכַי קִנְיָלְסְקִי הַמְּכַנֵּה 'מַעֲטִיעַ' יִצָּא בְּיוֹם הַפּוּרִים מִבֵּיתוֹ

קלב

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

שְׁפָעִיר טְשָׁעֲרִין לְסֹגֵר אֶת תְּרִיסֵי הַבַּיִת, וּמְשׁוּם מָה לֹא חֹזֵר, וְחִפְשׁוּהוּ
בְּגִי בֵיתוֹ וַיִּדְיָדְיוּ הַלּוֹף וְחִפֵּשׂ בְּכָל הָעִיר וְלֹא מְצָאוּהוּ עַד שֶׁנִּוְדַע לָהֶם
שֶׁנֹּסַע לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְחֹזֵר לְעִירוֹ בְּעָרֵב פֶּסַח וְסִפְרָ שֶׁכִּשְׂרָאָהוּ רֵאבֶרֶן
ז"ל אֵיךְ שֶׁהִגִּיעַ לְלֹא שׁוּם חִפְצִים וּמִשָּׂאוֹת שֶׁלֹּא בְּדֶרֶךְ הַנּוֹסְעִים שֶׁל
אֵז, וְלֹא בֵּא כִּי אִם עִם מְזוּדָה קְלָה בְּלֶבֶד, הָרִים רֵאבֶרֶן בְּאַצְבָּעוֹ אֶת
מְזוּדָתוֹ הַקְּלָה וְהִפְקִיג לְהַעֲוֹמְדִים סְבִיבוֹ בְּהַתְרַגְּשׁוֹת וְאָמַר: רְאוּ אֵיךְ
יְהוּדֵי נוֹסַע לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמִשָּׂא קַל כְּזֶה. כִּךָ צְרִיכִים לְפָרֵחַ וְלַעֲלוֹת
וְלִבֵּא לְאֶרֶץ חֲמֻדַת אָבוֹת. זְעַהט וּוִי אַ יוֹד פְּאָרְט קִיּוֹן אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל.

ה — שיא

כְּשֶׁשָּׂאֵל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ אֶת רַבִּי לְוִי יִצְחָק ז"ל מִדּוֹעַ
בְּדַבְּרוּרָיו בְּגִדְלֵת מַעֲלַת הַהֲתַבּוּדָדוֹת וְחִיּוּבָה מְדֵי יוֹם, כְּמִבְּאֵר בְּסִפְרֵי
רַבְּנוּ, אֵינּוּ מְדַגֵּישׁ אֶת זְמַן הַהֲתַבּוּדָדוֹת, דִּהְיִינוּ קְבִיעוֹת שֶׁל שְׁעָה אַחַת
מְדֵי יוֹם, כְּדִבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, רַק מִרְחִיב הַדְּבּוּר עַל עֶצֶם מַעֲלַתָּהּ
וְחִיּוּבָהּ, וְעָנְהוּ מְשׁוּם שְׁחֹשֵׁשׁ שְׂמָא כְּשִׁישְׂמַע הַשׁוֹמֵעַ שֶׁצְּרִיךְ לְקַיְמָהּ
בְּמִשָּׂא שְׁעָה יִחְלַשׁ דַּעְתּוֹ כְּלָל מִלְּקַיְמָהּ, וְאִם יִקְיָמָה יִחְלַשׁ דַּעְתּוֹ
שֶׁלֹּא קַיְמָה כַּהֲגוֹ, וְשְׂמָא מִתּוֹךְ כִּךָ יִנְיַחְנָה לְגַמְרֵי, עַל־כֵּן מִרְחִיב
הַדְּבּוּר רַק מְגִדְלֵת מַעֲלַת הַדְּבָר וְחִיּוּבָה לְפִי דַעַת רַבְּנוּ, וּבְמִשָּׂא הַזְּמַן
לְרַב הַתְּמִידוֹת בְּקִיּוּמָהּ יִקְיָמָה הַמְּקַיְמָה בְּשִׁלְמוֹת וּכְרָאוּי, וּכְרָצוֹן
רַבְּנוּ ז"ל.

ה — שיב

הִיָּה פַעַם עֲצִירוֹת גְּשָׁמִים חֲמוּרָה בְּרוֹסְיָא שְׁעַד אֲמָצַע הַקִּיץ עֲדִין
לֹא יִרְדוּ גְּשָׁמִים כְּרָאוּי (אֶף-עַל-פִּי שֶׁהִיָּה חֲרָף מְשֻׁלָּג וְקָר) וְהִלְכוּ כָּל
אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לֹאמַר תְּהִלִּים בְּצִיּוֹן רַבְּנוּ כְּאֲשֶׁר רָמַז בְּסִפְרֵי הַמִּדּוֹת,
לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתַּה מַּיִם - רְאֵשֵׁי תַבּוֹת תְּהִלִּים, וּכְכֹר בְּאֲמָצַע
אֲמִירָתָם הַחַל לְרַדַּת גְּשָׁם שׁוֹטֵף, וְהִיָּה הַדְּבָר לְגַם.

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קלג

ה — שיג

כְּשֶׁבוּ פַעַם מִתְנַגֵּד אֶחָד עַל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ כְּשֶׁרָאָהוּ פּוֹנֶה בְּתַפְלָתוֹ לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ וּמְשִׁיחַ לְבוֹ כְּדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְאוֹמֵר אֵלָיו: רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם רַחֵם עָלַי, אָמַר לוֹ: מַה מִּפְטַט אַתָּה בְּדַבּוּרִים. עָנָה לוֹ זֶה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: אָכוֹ, אָכוֹ, זֶה הָעֶשֶׂר וְהָאוֹצֵר הַגָּדוֹל שֶׁהִנְחִילָנוּ רַבְנוּ, שֶׁלְמַדְנוּ שָׂאָף אִם אָנוּ כְּמוֹ שְׂאֵנוּ, יֵשׁ בֵּיכֶלְתֵּנוּ לְפָנוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְלִהְפָצִיר בּוֹ תְמִיד כְּרִצּוֹנֵנוּ, בְּכֹל עֵת וּבְכֹל שְׁעָה בְּאִיזָה דְרָגָא וְאִפּוֹ שְׂאֵנוּ נִמְצָאִים.

ה — שיד

כְּשֶׁשָּׁמַע פַּעַם אֶחָד מִחֲשׁוּבֵי הָרַבָּנִים אֵיךְ שֶׁמְדַבְּרִים בְּמַה מֵהַמִּתְנַגְּדִים דְּבָרֵי בְזִיוֹן עַל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, נִעְנָה וְאָמַר בְּצַחוֹת לְשׁוֹנוֹ: עֲדִין לֹא רָאִינוּ וְלֹא שָׁמַעְנוּ וְלֹא מִצָּאנוּ שֶׁמְבַנֵּי בְּנֵיהֶם שֶׁל הָאֲפִיקוֹרְסִים וְהַלִּיצָנִים לְמַדוֹ תוֹרָה, וְהַתְּפַלְלוּ בְּהַתְּלַהֲבוֹת, וְעַסְקוּ בְּגַמְיֵלוֹת חֲסָדִים וְצַדִּיקָה, וְנַחֲבָאִים אֶל הַכְּלִים, וּמְדַקְדָּקִים בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה קָלָה כְּבַחֲמוּרָה, וְקָמִים לְתַקּוּן חֲצוֹת וּמִתְפַּלְלִים כְּוַתִּיקוֹן, מִי יִתֵּן וְהָיוּ כָּלָם כְּמוֹתֵם.

ה — שטו

בְּאוֹמָאן דֵּר אֶחָד בְּשֵׁם רַבֵּי דְדוּד ז"ל, הוּא הָיָה סוֹחֵר בְּדוּלָרִים בְּשׁוּק הַשְּׁחוֹר, וּבָא לְשֵׁם מַעִירוֹ הַיִּיסוֹן מִחֲמַת שְׂאֵחַר שְׁנַתְּפַס בִּידֵי הַשְּׁלִטוֹנוֹת נִקְנַס לְמֵאֶסֶר בֵּית לְמִשְׁפַּחַת שְׁלִשִׁים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים, וּבְחֵר לַעֲצֻמוֹ לְשָׁהוֹת בְּמֵאֶסֶר זֶה בְּעִיר אוֹמָאן. וְכֵן הִתְקַרַּב לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּתַמִּימוֹת וּבְאֵמֶת. וְסִפֵּר רַבֵּי לױ יִצְחָק ז"ל שֶׁפַּעַם בְּלְמַדָּם בֵּין מִנְחָה לַעֲרֵכֵית מִגְדָּל הָעֵנָן אֵיךְ שֶׁצָּרִיךְ לְהַזְדַּרֵּז וְלַחֲטֹף הַטוֹב הַנִּמְצָא כָּל יוֹם וְיוֹמוֹ, רָאָה אֵיךְ שֶׁהַזְדַּרְזוֹ עֲצָמוֹ רַבֵּי דְדוּד וְהַלָּךְ בְּזִרְיוֹת לְחַלֵּק צַדִּיקָה, בְּאִמְרוֹ וְהַדְּגִישׁוּ בְּשִׁמְחָה: הִבָּה וְנִזְכָּה לְחֲטֹף עוֹד וְעוֹד טוֹב וּבִיּוֹם זֶה דִּיקָא.

ה — שטו

הגיע פעם לאומן מקרב חֲדָשׁ שְׁהִיָּה בְּמִקְצוֹעוֹ שׁוֹחֵט בְּעִיר
הָאֲרִטְיוֹעַ, וְהִתְחַבֵּר עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ הָעוֹבְדִים הַגְּדוֹלִים, וְסִפֵּר
לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ שְׁעוֹב אֶת עִירוֹ מִחֶמֶת רַב מִחֲלָלֵי שְׁבִתוֹת הַדְּרִים שָׁם.
בְּאִזְנֵה יוֹם הַחֵל לְשַׁחֵט עֲבוּר צְרָכֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ. בְּשִׁמְעַ זֹאת רַבִּי
לְוִי יִצְחָק וְעוֹד כְּמָה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ הוֹדִיעוּ וְהִכְרִיזוּ בְּרַבִּים שֶׁהֵם לֹא
יֵאָכְלוּ מִשְׁחִיטָתוֹ עַד שִׁילָף לְקַבֵּל הַתֵּר לְשְׁחִיטָתוֹ מִחֲמֹשֶׁה רַבְּנֵי הָעִיר
שְׂתֵנּוּ הַסְּכָמָתָם לְשְׁחִיטָתוֹ כְּנֶהוֹג. וְהוּא בְּעַקְשָׁנוֹתוֹ לֹא הִסְפִּים
וְהִמְשִׁיךְ בְּשְׁחִיטָתוֹ לֹא רְשׁוֹת רַבְּנֵי הָעִיר.

וְהִנֵּה תִקְנָה הִיְתָה בְּעִיר אוֹמָאן שֶׁלֹּא יִשְׁחֲטוּ בַּהֲמוֹת בְּיוֹם טוֹב
מִחֲשֵׁשׁ שְׂמִימָכֵר בְּעֶצֶם הַיּוֹם. אִיךָ שֶׁהוּא נוֹדֵעַ לְרַבְּנֵי הָעִיר שְׁשׁוֹחֵט זֶה
שְׁחֲטָ חֲמֹשֶׁה בַּהֲמוֹת בְּעֶצֶם חַג הַשְּׁבֻעוֹת, וּבָאוּ כָּל חֲמֹשֶׁה הַרַבָּנִים
וְהַדְּיָנִים בְּיוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל שְׁבֻעוֹת אֶל הַקְּלוּזִי וּמָחוּ לְפָנָי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ
עַל חֲרִיגָתוֹ מִמְּנֵהַג הַמְּקוֹם וְגַם עַל זֶה שֶׁשְׁחֲטָ לֹא נְטִילַת רְשׁוֹת. וְרַבִּי
לְוִי יִצְחָק ז"ל וְעוֹד כְּמָה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ הִצְדִּיקוּם וְהִצְטָרְפוּ
לְמַחְאָתָם. בְּכַעֲסָם הָרַב דָּרְשׁוּ הַרַבָּנִים שְׁלִפְחוֹת כְּעַת יִרְאֶה לָהֶם אֶת
סַכִּין שְׁחִיטָתוֹ וְלֹא אָבָה בְּשׁוּם אִפְּו, עַד שֶׁהִכְרִיחוּהוּ לְכַף, וְהִלְכוּ
וְהִכִּיאוּ אֶת הַסַּכִּין מִבֵּיתוֹ שֶׁהָיָה תָּחוּב שָׁם בְּמִזְרָן וּמִצְאוּהָ פְּגוּמָה,
וְהִבְשֵׁר כְּבָר חֵלֵק בְּעִיר בְּיוֹם הָאֶתְמוֹל. סוֹפוֹ הָיָה שְׁעוֹב אֶת הָעִיר
בְּבִשְׁת פָּנִים. כְּשִׁחְזֹר פֵּעַם לָעִיר תִּפְסָה אוֹתוֹ הַמִּשְׁטָרָה וְנִשְׁלַח יַחַד עִם
הָעֹשְׂרִים וְשִׁבְעָה הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּשְׁלְחוּ לְהַבְלִיתִי יְדוּעַ, הִי"ד.

19.08.2018

ה — שיז

כָּל כֶּף הָיָה אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ בְּמַעְקֵב תַּחַת מִשְׁטָרָם שֶׁל הַקּוֹמוֹנִיסְטִים
שְׁפַעַם בְּלִיל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אָמַר בְּלַעַג קָרִין רָדִיו מוֹסְקָבָא. "כְּעַת נִכְנָס
נִשְׂיָא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְבֵית הַכְּנֶסֶת שְׁבָאוֹמֵן לְהַתְּפַלֵּל", בְּהַתְּפִּנּוֹ לַחֲזוֹן
הַהוֹלֵךְ לְהַתְּפַלֵּל.

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל קלה

ה — שיח

אמר אחד מאנשי שלומנו - בשכבו על ערש דוי לפני פטירתו - לחברו הקרוב אליו "בנדיאי אחר שאפטר מן העולם יספר בני בשבחי ויאמר "אבי היה רם מעלה בזה וכה", "אבי היה אומר כף וכף", האמת אמר לה: התנגעתי וטרחתי הרבה עם יצרי הרע ובקשי נצלת^{1708/2018}י.

ה — שיט

בשהתרכב וקנטר אחד מהלצים את אחד מאנשי שלומנו באמרו לו: "אצל הרבי שלנו התאספו וכאו כל כף הרבה אנשים ממש שהיה ספנת נפשות, ומה כבר היה לכל להיות אצלכם בחבורתכם? ענה לו זה מאנשי שלומנו: "אצלנו היה מחיה נפשות".

ה — שכ

היה רבי שמואל הורביץ ז"ל אומר בשם ספרים כמו שאמרו רז"ל שערי דמעות לא ננעלו, כמו כן שערי תורה והודאה לא ננעלו ומקבלים אותה בכל עת.

ה — שכא

חלם אחד מחשובי אנשי שלומנו שראה את חברו הטוב בחלום, ואמר לו: פאן בעולם הבא ענין רבנו חשוב הוא מאד אולם כשמתכוננים לזאת באמת.

ה — שכב

את בית הכנסת של אנשי שלומנו שבאומן אטמו השלטונות אחר אטימתם את כל בתי הכנסת שבעיר, ומשום כן הביאו גבאי בתי הכנסיות את ספרי הקדש שלהם לבית הכנסת שלנו ונאספו כף כ"800-700 ספרי תורה. ובלית בררה ומחסר מקום הניחום בשקעים

של חלונות הקלויז, וסגרום במדפי עץ. ואחר כך כשצאטמו אף את הקלויז, גזלום הרשעים ימח שמם ועשו מהם עורות לנעלים, ואת ספרי הקדש, כגמרות וחמשים, השתמשו בהם לגיר עטיפה ואריזה בחניות העיר.

אברהם הכהן

ה — שכג

בעת עלית הקומוניסטים לשלטון הייתה אז עת צרה גדולה מאד עד שחששו אנשי שלומנו שכל ענין רבנו עומד חלילה לפני כליון, כי עצרו ושלחו הרבה מאנשי שלומנו העובדי ה' למקום בלתי נודע, ורבים נמקו בכלא זמן ממשך. ובפרט אחר כך בעת מלחמת העולם השנייה שנתצחו ונעקדו רוב אנשי שלומנו על קדוש ה' הן בפולגנא והן ברוסיא, והיה אומר רבי לוי יצחק ז"ל שנתראה פיוס בחוש איך שרק בזכות הבטחתו של רבנו שאמר "האש שלי עוד תוקד עד ביאת הגואל", ממשיך אורו לזרח ועוד ביתר שאת וביתר עז.

ה — שכד

ראו בעליל שאלו העובדי ה' הגדולים שהיו קפדנים לא הצליחו בדרךכם, כי כשהגיעו הימים הקשים לא היה בכחם לסבל ולעבר ולדלג על כל הדברים הקשים ונפלו מהר, ולהפוך האנשים הסבלניים.

ה — שכה

לקבוצ אנשי שלומנו בראש השנה היו מגיעים ובאים ממרחקים אפלו מערי קווקאז הרחוקה מאד, עוד יותר מהמרחק שיש מארץ ישראל לשם, והיו נוסעים ובאים על אף גדל הטלטולים הקשים והנסיעה הארכה כל כך.

ה — שכו

אף באומן עצמו לא היה בנמצא ספרי רבנו בשפע כלל וכלל, בפרט ספרי לקוטי הלכות היה בצמצום גדול כל כך, שלא היה שם רק שלשה סדרי לקוטי הלכות שלמים ואף זאת אצל אנשים פרטיים, והיו מִכְרְחִים לשאל אותם על ידי משכן ולהחזירם לזמן קצוב, וכך שאלו ולמדו כך אחר כך, עד שידעום היטב.

אוצר החסידים

ה — שכו

2018/08/25

רבי לוי יצחק בנדר ז"ל השתדל בהיותו כאן בארץ ישראל בהדפסת לקוטי הלכות חלק יורה דעה. בעת שטרח בדבר והלך להשפיע על כמה אנשים שיתנדבו כל אחד בהדפסת גליון אחד, פנה גם לאשה אלמנה עשירה שבעלה היה ידידו ומפירו ועורר אותה שתתנדב אף היא לזה, ולא הסכימה עמו ונתנה לו אף סך מעט. אחר כמה ימים חזרה אליו ונתנה לו את כל סכום הוצאות הדפסת גליון אחד, כשִׁמְסַפֶּרֶת לו שזה מחמת שבא אליה בעלה בחלום ואמר לה "עבור דבר גדול בנה תני ופזרי ממונה מה שיותר".

ה — שכח

בא פעם בעל הבית ישראל מגור ז"ל לברכת "שבע ברכות" של אחד מאנשי שלומנו שהתקיים בליל שבת והיה כבר חשף ושמע את רבי אברהם סופר שטרינהרץ לומד תורה בלקוטי מוהר"ן בעל פה בדרךכו, נעמד בצד ושמע דבוריו. אחר כך כשהלך חזרה נענה למלניו: איני מבין מדוע קורים בני העולם לחסידי ברסלב "חסידים מתים", וכי מתים הם? חיים ומחיים הם!

ה — שכט

היה פעם בראש השנה שהחל רבי אברהם שטרינהרץ ז"ל את הקטע "מסוד חכמים ונבונים" בנסח אחר מהמרגל וכפי נסתתו של

קלה / שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

רבי אהרן הרב מברסלב ז"ל, ומחו על זה אנשי שלומנו עד שהכרח להתפלל במקביל.

ה — של

ספר רבי אברהם שטרין ז"ל מגדל הקדשה ששררה בביתו, שלמחרת נשואיו בשבע ברכות כשנדמה היה לאביו רבי הירץ שמביט על פלתו, תקף הוריד לו סטירה הגונה וגער בו: 'כבר מביט הנד', 'שיוין קוקסטו'.

19/08/2018 17:44

ה — שלא

רבי אברהם שטרין ז"ל ורבי מרדכי שוחט ז"ל ברצונם לקיים בפשיטות עצת רבנו לדבר אחד עם חברו בראת שמים, כמבאר בלקוטי מוהר"ן סימן לד, היו מקפידים להפגש מדי יום ביום בזמן ובמקום מיוחד, ושם היו מדברים יחדו בדרכי עבודת ה'. וספר רבי מרדכי, שביום כפיר כשהגיע זמן פגישתם הרהר לנפשו האם אלף למקום קביעותנו אף ביום זה, כי היה זה באמצע התפלה בסדר העבודה שבתפלת מוסף, והרהר האם קבלתם לקביעות הנהגה זו חל הדבר גם על יום זה, אף על-פי-כן התחזק והלה למקום ההוא כחשבו אני אעשה את שלי. כשהגיע למקום ההוא ראה איך שפכר עמד שם רבי אברהם וממתין ומחכה לו, ונהגו במנהגם הקבוע אף ביום זה, אשרי להם. הם היו מחתנים, שבו רבי אברהם רבי נתן ז"ל נשא את בתו של רבי מרדכי שוחט ז"ל.

תוספת חתונה

ה — שלב

ספר רבי אברהם שטרין ז"ל בשם חמותו (היא הייתה בתו של רבי יוסף יונה בן מוהרנ"ת ז"ל) שהייתה מספרת בשם אביה שפשהגיע חדש אלול היה אומר בצחות הנה עתה מגיעים הימים ימי אלול הקדושים ויפסיקו היראים והחסידים ללמד ולהתפלל, כי

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל קלט

לְרַב רְצוֹנָם לְחֹטֵף הַרְבֵּה טוֹב תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים מְזַנְיָחִים אֶת הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה הַפְּשׁוּטָה לְרַב הַתְּלַהְבוֹתָם. וְהָיָה מְסִים רַבִּי לְוִי יִצְחָק ז"ל בְּסִפְרוֹ זֹאת שֶׁכֵּן נוֹהֵג הַדְּבָר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׂשִׁי וְעַרְבֵי חַג כְּשֶׁמְכִינִים עֲצָמָם הִירָאִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה לְקַבֵּל קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת, וְשׁוֹכְחִים שְׂאִין טוֹב מְלַקְבֵּל קִדְשַׁת שַׁבָּת מְלַשְׁבֶּת וְלַעֲסֵק בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה בְּהַתְמַדָּה, וְעוֹד יוֹתֵר מְשַׁאֵר הַיָּמִים.

ה — שלג

אָמַר רַבִּי שְׁלֵמָה וְעַקְסֵלָר ז"ל בְּסוּף יָמָיו: מִתְחַרֵּט אָנִי עַל שְׂשִׂאֲלֹתַי אֶת רַאבְרָנִי ז"ל אִם אָסַע מְאָרְץ יִשְׂרָאֵל לְאוּמָן אִם לְאוֹ, וְחָבַל.

ה — שלד

רַבִּי שְׁלֵמָה וְעַקְסֵלָר ז"ל הָיָה אָדָם קְדוֹשׁ וּפְרוֹשׁ בְּזָה, שְׂכַשְׁהָיָה נוֹסֵעַ לְהַשְׁתַּטֵּחַ וּלְהַתְּפַלֵּל בְּקִבְרֵי רַחֵל אֲמֵנוּ, הֵיטָה זִוְגָתוֹ מְכִינָה לוֹ חֲבִילוֹת שֶׁל כֶּסֶף כְּשֶׁהִיא אוֹמֶרֶת לוֹ צְרוּר זֶה תִּתֵּן לְרִכָּב מְסַפֵּר זֶה, וְצְרוּר זֶה לְרִכָּב מְסַפֵּר זֶה. וְלֹא פָעַם קָרָה לוֹ שְׁעַל אֵף זֹאת הָיָה מִחֲלִיפָם. וַיֵּשֶׁב כָּל יָמָיו רַק עַל הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה, וְעַל־כֵּן כְּשֶׁשְׂשִׂאֵל פָּעַם אֶת רַאבְרָנִי ז"ל אִם יָסַע מְאָרְץ יִשְׂרָאֵל לְאוּמָן, עָנָה לוֹ רַאבְרָנִי שְׂאִין בְּזָה בְּרוּר הַלְכָה, כִּי חֲבִין רַאבְרָנִי ז"ל שְׂאָדָם פְּרוֹשׁ בְּזָה לֹא יוֹכֵל לְסַבֵּל אֶת יְסוּרֵי הַדְּרֹף, בְּפִרְט לְנִסְעַ מְשֻׁף זְמַן בַּתְּעֲרוּבוֹת עִם עַרְלִים עַל הָאֲנִיָּה, שֶׁהֵם בְּשִׁבְלֵוֹ כְּדֵי פְקוּחַ נַפְשׁוֹת מִמֶּשׁ.

ה — שלה

כְּשֶׁנִּפְטַר רַבִּי שְׁלֵמָה וְעַקְסֵלָר שָׂאֵל נִכְדוֹ אֶת רַבִּי אַבְרָהָם שְׂטְרִינְהָרֵץ ז"ל אֵיךְ יִנְסַח גִּסַח הַמוֹדְעָה עַל פְּטִירָתוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי אַבְרָהָם: אֵל תִּדְפִּיס מוֹדְעוֹת וְאֵל תִּכְתֵּב שְׁבָחִים עַל מִצְבֹּתָו, שֶׁכֵּן נִהְגוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ ז"ל.

ה — שלו

בְּשֶׁהָיָה צָרִיךְ הָרַב הַחֲסִיד רַבִּי שְׁלֹמֹה וְוַעֲקָסְלֵעַר ז"ל לְהַשִּׁיא אֶת בְּתוּ, וְלָרַב עֲנִיּוֹתוֹ לֹא הָיָה לוֹ כָּלֵל וְכָלֵל לְהוֹצִאות הַחֲתָנָה, שְׁאַלָה אוֹתוֹ זוּגָתוֹ: רַבִּי שְׁלֹמֹה, מַה יְהִיָּה וְאַיִךְ נִשְׁיֵא אֶת בְּתוּנוּ בַּעֲנִיּוֹת כָּזוֹ. נַחֲמָה רַבִּי שְׁלֹמֹה כָּל הַזְּמַן וְאָמַר לָהּ: ה' יַעֲזֹר, עוֹד יְהִיָּה טוֹב. וְאָכַן עֲזַר לוֹ הַשָּׁם יִתְבַּרֵּךְ בְּדַרְךְ פְּלֵא, וּמַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה כִּף הָיָה, בְּדִיוֹק בְּאוֹתָהּ עַת הַגִּיעַ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל יְהוּדֵי אָמִיד מִגְּרַמְנִיָּה, וְהַחֲלִיט בְּנַפְשׁוֹ לְהַפְרִישׁ סְכוּם הַגּוֹן לְצִדְקָה לְעַנִּי הָרֵאשׁוֹן שִׁיפְגֹשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. בְּהַכְּנָסוֹ לְעִיר הַעֲתִיקָה פָּגַשׁ בְּר' שְׁלֹמֹה, וְהַחֲלַל לְדַבֵּר עִמּוֹ וְהָבִין שֶׁנֶּצְרָךְ גְּדוֹל הוּא, אָבֵל מִשׁוּם מַה הַסְתַּפַּק בְּנַפְשׁוֹ אִם עֲנִי הַגּוֹן הוּא (כִּינְדוּעַ הַקְּפִיד רַבִּי שְׁלֹמֹה ז"ל לְבִלְי לְנִגְעַ בְּזַקְנוֹ כָּלֵל וְכָלֵל, וּמַחֲמַת כּוֹן נַעֲשֵׂה זָקְנוֹ קְשָׁרִים קְשָׁרִים קְלוּעִים, וּמַחֲמַת כּוֹן הָיָה נִרְאָה מְשֻׁנָּה קְצַת). עִם סִפְקַ זֶה עָלָה לְהַתְנַעֵץ עִם רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים זְאֲנֻנְפֵּלְד ז"ל. נַחֲמֵנו רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים וְאָמַר לוֹ: עֲזֹרָה ה' וְאָכַן מִצָּאתָ אֶת הָעֲנִי הַהַגּוֹן שֶׁבִירוּשָׁלַיִם. וְנָתַן לוֹ אֶת כָּל הַסְּכוּם, וְהָיָה בָּהּ דִּי כְּדִי לְהַשִּׁיא אֶת בְּתוּ.

ה — שלו

רָמַז פַּעַם רַבִּי נַפְתָּלִי כַּהֵן ז"ל לְעַנְיֵן הַמּוּבָא בְּשִׁיחוֹת הָרַ"ן מַה שְׁאָמַר רַבְּנֵנוּ לְמוֹהַרְרַנ"ת: הָרִי אַתָּה כּוֹן מְדַבֵּר עִם אַנְשִׁים, יֵשׁ לָךְ לְשִׁאָלָם "מַה" וְכוּ', עֵינַיִשׁ בְּסִימָן רַפּוֹ, שְׁנֵי שְׁאָמַר הַכָּתוּב "מַה ה' אֱלֹקֶיךָ שׂוֹאֵל מַעֲמֶךָ כִּי אִם לִירְאָה", שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׂוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ מִמֶּךָ שְׁתִּירָא מִמֶּנּוּ, כִּי אִם תִּבְטִיט וְתִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב הֵיטֵב תִּרְאָה שֶׁהַכֵּל מַה הוּא - הַכֵּל וְכֵלּוּם, וְכִּף תּוּכַל לְזַכּוֹת לִירְאָה שֶׁהִיא עֶקֶר הַחֲשִׁיבוּת, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנֵנוּ. (לִיקוּ"מ סִימָן ה').

ה — שלח

פַּעַם רָאָה רַבִּי נַפְתָּלִי כַּהֵן ז"ל בְּיוֹם הַשְּׁבִת לְפָנָי תִּפְלַת מוֹסַף אִיךְ שְׁמִתְבּוֹנֵן רַבִּי יַחִיאֵל גְּרִינּוֹוֹלְד ז"ל לְלַכֵּת מִבֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁל אַנְשֵׁי

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל קמא

שְׁלוֹמְנוּ שְׁבָעִיר הַעֲתִיקָה שֶׁהִתְפַּלֵּל בָּהּ תְּפִלַּת שְׁחִרִית לְהַשְׁלִים אֶת תְּפִלַּת הַמוֹסֵף בְּכֶתֶל הַמַּעֲרָבִי, גָּעַר בּוֹ וְאָמַר לוֹ: לְהִתְפַּלֵּל מוֹסֵף תְּתַפַּלֵּל כָּאֵן בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ יַחַד עִם כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, וְאַחַר הַתְּפִלָּה תֵּלֵךְ לְכֶתֶל לֹאמַר תְּהִלִּים וְלְהַתְּבוֹדֵד וְכִיּוֹצֵא, כִּי אֵין לְשַׁעַר גְּדֹל מַעְלַת הַתְּפִלָּה בְּצַבּוֹר יַחַד עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, וְשָׁמַע לוֹ.

אוצר החסידים

ה — שלט

רַבִּי נִפְתָּלִי כְּהֵן ז"ל הָיָה אוֹמֵר בְּצַחֲוֹת 'לָחֵם חֶקִי - הַטְּרִיפְנִי' (הַנֶּאֱמַר בְּזִמְרֵי שֶׁבַת עַל הַכְּתוּב הַטְּרִיפְנִי לָחֵם חֶקִי) 'לָחֵם חֶקִי, הֵינּוּ הַפְּרִנְסָה וְהִיגִיעָה אַחֲרֶיהָ הַטְּרִיפְנִי וְטִמְאֵנִי.

ה — שמ

ר' מִשֵּׁה טְשָׁנְסִטְחוּבֵּער ז"ל הָיָה מְשַׁךְ כַּמָּה שָׁנִים מַעֲוֹרֵר אֶת אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ לְחֻצוֹת, וְהַתְּנַדָּב לְזֶה אֶף-עַל-פִּי שְׁסָבַל מַחֲמַת כּוֹן בְּזִיוּנוֹת שׁוֹנִים. בְּשִׂרְאָה אֵי אֵלוּ מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַמַּאֲרִיכִים בְּדַבְרִים אַחַר מַעֲרִיב, הָיָה מַעִיר לָהֶם בְּצַחֲוֹת לְשׁוֹנוֹ: הַתְּכוֹנְנוּ נָא לְרַבִּי הַצַּדִּיק שְׁעוֹמֵד לְהַגִּיעַ. וְכִשְׁתְּמָהוּ וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ מִי הוּא הַרְבֵּי הַזֶּה, הָיָה עוֹנֶה לָהֶם: ר' חֻצוֹת, וְעוֹד מַעֲט יִגִּיעַ וְיִמְצָא אֶתְכֶם יְשָׁנִים חֲלִילָה. הוּא הָיָה נוֹהֵג בַּעַת אֶסְפוֹ מְעוֹת לְצַדָּקָה לְהַקְפִּיד לְבַלִּי לְהַבִּיט בְּסִכּוּם נְתִינְתּוֹ שֶׁל הָלָה אִם רַב אוֹ מַעֲט, כִּי לֹא רָצָה לְהַכְשֵׁל בְּשׁוּם חֲנֻפָּה וְחוֹן שֶׁל שָׁקָר וְהַתְּרַפְּסוֹת לְזוּלָתוֹ, וְכֵן לֹא הָיָה שָׁם לֵב אִם נוֹתְנִים לוֹ אִם לֹא וְהָיָה אֶצְלוֹ הַכֹּל שְׁוָה.

ה — שמא

פַּעַם הִגִּיעַ אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שֶׁהִתְפַּרְנַס מִמְכִּירַת סְפָרִים לְאִיזָה בֵּית מְדַרְשׁ בְּצַפַּת עִם מְזוּזָה מְלֵאָה סְפָרִים, וְכַדְרָכּוֹ הֵנִיחַ סְפָרִים עַל הַשְּׁלָחַן לְמִכִּירָה, וּבְתוֹכָם כַּמָּה מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ ז"ל. שָׁם בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ לְמַדּוֹ כַּמָּה אֲבָרְכִים יְקָרִים, אוּלָם מִתְּנַגְדִּים גְּדוֹלִים, וְתַכְּף חֶבֶר אֵלָיו

קמב שו"ת שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

אָחד וְאָמר לְמוֹכֵר: בְּמִטּוֹתָא מְמַד, אֲרוֹן חֲפְצֵיךָ וְהִסְתַּלַּק מִכָּאן. לֹא הִיְתָה לוֹ בְּרַרְהָ וְאָסַף אֶת סִפְרָיו וְהִחֵל לְלָכֶת. אוּלַם לֹא עֲזָבוּ זֶה הַלָּה וְזָרוּ עוֹד וְעוֹד שְׂיִסְתַּלַּק. בְּהִיּוֹתוֹ כְּכֹר בַּמְדְּרָגוֹת, פָּנָה אֵלָיו זֶה מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ וְאָמר לוֹ: וּבָכוּ, מְבָרַךְ אֲנִי אוֹתָךְ שֶׁתִּזְכֶּה לְבָנִים וּבָנֵי בָנִים חֲסִידֵי בְרִסְלָב. וְאָכוּ כֹּף הָיָה שְׂזִכָּה שְׁנַתְקַרֵּב בְּנוֹ לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וּמִכָּל צְאָצְאָיו לֹא נִשְׁאַרוּ דְבָקִים בְּתוֹרָה וְיִרְאָה אֵלָא אֵלּוּ הַדְּבוּקִים בְּדַרְךְ רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ, כִּי שָׁאַר בְּנָיו עֲזָבוּ אֶת דַּרְךְ הַיְיְהוּדוּת וְיִצְאוּ לְתַרְבוֹת רַעְיָה.

ה — שמב

סֵפֶר רַבִּי מֹשֶׁה בְּעַר רוֹזֶנְפֶּלְד ז"ל סִפּוֹר פְּלָאֵי, שְׁנִסֵּע סוֹחֵר אָחַד לְיִרִיד שֶׁהִתְקַיֵּם בְּיוֹם רֵאשׁוֹן וְיִצָּא מִבֵּיתוֹ תַּכְּף לְאַחַר הַשַּׁבָּת כְּשֶׁבִכְוֹנָתוֹ לְהִגִּיעַ מִקֵּדָם לְיִרִיד, וְכֹף בְּאַמְצַע הַנְּסִיעָה שָׂר לְעַצְמוֹ זְמִירוֹת שֶׁל מוֹצָאֵי שַׁבָּת וּכְשֶׁעָמַד בְּאַמְצַע הַדַּרְךְ לְפּוֹשׁ קִמְעָה שָׂר לְעַצְמוֹ הַזְּמִיר "אֲדִיר אֵים וְגוֹרָא" וְהִרְגִישׁ וְשָׁמַע כְּאִלּוֹ שׁוֹמַע מִרְחוֹק אָחַד עוֹנָה לוֹ: 'בְּצַר לִי לָךְ אֶקְרָא'. וְחִזַּר עַל זֶה שׁוֹב, וְשׁוֹב שָׁמַע כְּזֹאת וְכֹף הִמְשִׁיךְ עוֹד כַּמָּה קִטְעִים מֵהַזְּמִיר, וְשָׁמַע קוֹל הָעוֹנָה מִרְחוֹק בְּתַבּוֹת הַזְּמִיר וּנְפָלָא הַדְּבָר בְּעֵינָיו עַד שֶׁהִלֵּךְ אַחַר הַקוֹל הָעוֹנָה עַדִּי הִגִּיעוּ לְמָקוֹם וְרָאָה שֶׁשָּׁכַב שָׁם מֵת מִצְוָה, וְתַכְּף שָׁם אוֹתוֹ עַל הָעַגְלָה וְדָאָג וְהִבִּיאוּ לְקַבֵּר יִשְׂרָאֵל.

ה — שמג

רַבִּי הִירֶשׁ לֵיִב לִיפֶל ז"ל הִתְפַּרְנֵס מִשָּׂרָף כַּמָּה שָׁנִים עַל-יַדִּי הַצְּדָקָה שֶׁתָּרַמוּ לוֹ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וּמַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כֹּף הָיָה: בְּלִיל הַשַּׁבַּע בְּרִכּוֹת לְאַחַר חֲתָנָתוֹ שֶׁהִתְקַיְּמָה בְּעָרֵב שַׁבָּת, שֶׁרָקְדוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ עִמוֹ בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת רְקוּדִין נִלְהָבִים מִשָּׂרָף כַּמָּה וְכַמָּה שְׁעוֹת - קָם בְּאַמְצַע אִישׁ אָחַד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שָׁעַן בְּמִקְצוּעוֹ, וְקָרָא לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ וְאָמר לָהֶם: "אַתֶּם פְּעַת שְׂמֵחִים, אוּלַם לְמַחֵר מָה יַעֲשׂוּ וּמָה

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קמג

יאכלו זוג זה?". תבך התעוררו אנשי שלומנו מדבריו, וכראשם רבי לוי יצחק, לאסף מעות עבורם, ומה עוד ששען זה התחיל במצוה ותָרם סכום הגון, ולקחו מעות אלו והפקידום בשתפות בעסקו של רבי חיים בן רבי שבתי ז"ל והתפרנסו מהרוח הנכנס משך כמה שנים. ואף זו היתה עצתו של השען הנ"ל.

19/08/2018 10:11

ה — שמד

10:11

בשרצה רבי הירש לייב ליפל ז"ל לעודד את אנשי שלומנו בשבח ארץ ישראל כתב במכתבו לרבי לוי יצחק ז"ל בשנת התרצ"ה: "יש בארץ ישראל שפע כזה עד שמהשירים שנשארו לו מהסעדה שלישית של שבת, יספיק לו לרבי לוי יצחק להסתפק כל השבת". וסיים וכתב "אבל גם זאת אודה לה שאת הארבע האמות הקדושות של ציון רבנו שיש לכם שם באומאן, זאת אין לי בארץ ישראל".

ה — שמה

רבי אלחנן ספקטור ז"ל גדל בבית סבו כי התייתם מאביו בהיותו ילד קטן בהיות אביו רחוק מביתו ולא הכיר את אביו. פעם בשכבו על מטתו בא אליו אדם אחד ואמר לו: יודע אתה שאביך אני ובני אתה. וכשהתעורר לראותו מקרוב נעלם בלא ה'ה, ורץ לסבו וספר לו זאת, ושאלו סבו למראה האיש ותאם האיש למראה אביו. אשר לו סבו הדבר באמרו לו: כך באמת היתה דמות אביך ז"ל.

ה — שמו

היה מספר בצחות הרב החסיד רבי יחיאל גרינוולד ז"ל: נפגשתי פעם עם אנשי החברא קדישא בעת לותם נפטר אחד מחוץ לעיר, ושאלתים בין דברי כמה לויות יש לכם מדי יום? ענוהו: כתשעה לויות מדי יום. כשפנה ללכת מהם נגש אליו אחד מאנשי שלומנו שהיה מאנשי החברא קדישא, טפח לו על כתפו ואמר לו בצחות:

יחיאל, וכי חושב הנך שאכן תשעה מתים נפטרים מדי יום בלובלין?
לא ולא, מדי יום ביומו מתים כל אנשי עיר לובלין, אולם מחמת
שאין ביכלתנו להוציא את כלם ביחד קוברים אנו אותם לאט לאט,
כתשעה נפטרים ביום.

ה — שמז

היו בין אנשי שלומנו אנשים יקרים כאלה שהיה להם לב נשבר
ורגש פזה, כמו למשל רבי יוחנן גלנט ז"ל שהיה הולך מדי יום
להשתטח על ציון רבנו ז"ל למשך זמן, והיה מרטיב בדמעותיו כל כף
את ציון רבנו ז"ל, עד שהיו הבאים מבחינים על הציון אם כבר בקר
בה, לרב הלחלוחית מדמעותיו הרבים שהיו מרטיבים ממש את ציון
רבנו הקדוש.

אוצר החכמה

ה — שמח

ספר רבי ישראל נחמן אנשין ז"ל שנסע פעם באוטובוס ושמע
איך שני אנשים זקנים משיחים ביניהם לפי תמם, בין דבריהם ספר
אחד לחברו שפעם לערך בשנת תר"פ שהה במירון וישן שם בציון
רבי אלעזר, ובאמצע הלילה ראה איך שנכנס יהודי אחד והחל
להתפלל שם וטען כאלו טענות לפני השם ותברך, ודבר כאלו דבורים
של תפלה בהשתפכות הנפש כזו ובכביות כאלו, עד שהודעו כל כף
שכל היום שאחריו היה סהרורי לגמרי ולא היה יכול לאכל כלל לרב
הרגשו והתעוררותו, ורק לערב כשנסע לביתו לחיפה טעם משהו,
ובהיותו שוב במירון בפעם אחרת שאל על האיש הזה ועל מעשהו,
ונודע לו ששמו רבי דוד שטעפער ז"ל מאנשי שלומנו היקרים,
ומתפרנס בעירו תל-אביב מתפירת ומלוי שקים בצמר. וסיים ואמר
לחברו: האמת אמר לה, שמעתי כבר הרבה מגידים ודרשנים, אבל
מה שדבורי תפלות אלו שדבר גרמו לי, לא זכיתי להתעוררות כזו
מאף מגיד ודרשן.

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

קמה

ה — שמט

בְּשִׁבְקָשׁ פֶּעַם רַבִּי אֲבָרְהָם יַעֲקֹב גּוֹלְדֵרֵיךְ ז"ל אֶת רַבִּי נֶתָן בֵּיטְלֵמַאכְעֵר ז"ל שִׁילְמָדוּ לְנֶגֶן עַל כְּנוֹר אַחַר שְׁוֹרְזוּ רַבִּי לֹוִי יִצְחָק ז"ל בְּאָמְרוֹ לֹו: בַּעַל מְנִיגֹן כְּמוֹהַ מְהַרְאוִי שְׁיִשִּׁים לֵב לְנִגְוִינִים שְׁלָנוּ, כִּי יָדַע רַבִּי נֶתָן לְנִיגֹן הַיֵּטֵב עַל הַכְּנוֹר, עָנָהוּ רַבִּי נֶתָן בְּצַחוֹת: הֲרִי יָדַעְתָּ מַה שְּׂאָמַר כְּבָר רַבְּנוּ שְׁמִשִּׁית יִגְלָה בְּעוֹלָם דְּרָךְ חֲדָשׁ בְּנִיגְוִינָה, וְאִם כֵּן מַה לָּךְ לְלָמְדוֹ.

ה — שנ

רַבִּים הָיוּ מְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ עוֹבְדֵי ה' גְּדוֹלִים וּבְעֲלֵי מִדְרָגָה עַד שְׁכָל לֵילוּתָם וְרַב יְמֵיהֶם הָיוּ קֹדֶשׁ לְתוֹרָה וְעִבּוּדָה, אֶף-עַל-פִּי שְׁהָיוּ עֲנִיִּים מְרוּדִים מִמָּשׁ וְהִשְׁתַּדְּלוּ לְהַתְּפָרֵס מִיְגִיעַ כְּפָם אֶף שְׁלֹא לְפִי כְבוֹדָם, כְּמוֹ רַבִּי יַעֲקֹב בְּאַרְדֵּיטְשׁוֹבְעֵר ז"ל שְׁהָיָה מִתְּפָרֵס מִמְכִּירַת גְּרוֹת וְהָיָה עוֹמֵד אֶף בְּעֶרֶב יוֹם כְּפוֹר בְּאֲמִצַּע הָרְחוֹב וּמוֹכֵר גְּרוֹת לְכְבוֹד יוֹם הַקְּדוֹשׁ, עַל אֶף שְׁהָיָה אִישׁ מוֹרֵם מְאֹד, וְכְמוֹ שְׁסֵפֶר רַבִּי דָוִד שְׁעֵכְטֵעֵר ז"ל עַל אֶחָד מְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שְׁהִתְּפָרֵס מִמְכִּירַת שְׁתֵּי הָרָה בְּאֲמִצַּע הָרְחוֹב וְהִבְחִין בּוֹ אִיךְ שְׁעוֹמֵד דְּבוֹק בְּשִׁרְעָפִיו עַד כְּדֵי הַתְּפַעְלוּת, כִּי הִלָּה בְּרִצּוֹתוֹ לְהִנּוֹת דּוֹקָא מִיְגִיעַ כְּפוֹ, לֹא הִשְׁגִּיחַ עַל כְּבוֹדוֹ כָּלֵל וּכְלָל. וְכֵךְ הָיוּ רַבִּים מְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ.

ה — שנא

סֵפֶר רַבִּי מְרַדְכֵי יִגְלָנִיק ז"ל שְׁשָׁמַע בְּעֲצָמוֹ מֵאִישׁ אֶחָד שְׁשָׁאֵל פֶּעַם אֶת הַצְּדִיק הַרְבִּי רַבִּי מִשְׁלָם מְטָאשׁ וְצ"ל אִם יְכוֹל לְלַמֵּד בְּסֵפֶר מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, עָנָה לֹו: בּוֹדְאִי, הֲרִי הַרְבִּי מְצַאנֹו אֶף הָיָה אוֹמֵר לְקוּיֵי תַפְלוּת.

ה — שנב

וְכֵן סֵפֶר שְׁשָׁמַע פֶּעַם מֵאֶחָד שְׁפִעַם הַתְּאֲכָסוֹ בְּבֵית אָבִיו הַרְבִּי

מסאכטשוב זצ"ל, ובין דבורם בקש הרבי זצ"ל את אביו שינתן לו איזה ספר ללמד, ונתן לו את הספר 'לקוטי הלכות' ולמד והגה בה משך כל הלילה, אחר כך הבחין בנו של בעל הבית הנ"ל שהרבי מכבדו מאד, ושאלו: מה ראה הרבי לכבדני כל כך? ענה לו הרבי: משום שאביך נתן לי ללמד בספר גפלא כזה.

ה — שנג

הצדיק הרב מבארניב ז"ל, רבי אברהם שמחה הורביץ מחבר הספר חמרא טבא, היה עוסק הרבה בסוף ימיו בספרי רבנו והיה מפליג מאד בשבחם, והיה מזכיר הרבה בדרשותיו מתורות רבנו ז"ל.

ה — שנד

אחות זוגתו של רבי לוי יצחק ז"ל הייתה פעם אצל בעל החזון איש ז"ל לבקשו שינתפלל על איזה ישועה שנצרכה לה, בין דבריה שאלה היכן היא דרה, ואמרה לו שדרה בשכונת קטמון, ענה לה: וכי עבור מה נסעת ובאת אלי, הרי יש לך שם בקטמון שבירושלים את רבי שמואל שפירא ז"ל.

ה — שנה

פרש פעם בצחות רבי שמואל שפירא ז"ל את המשנה: 'הפסח, בגימטריא נחמו, אינו נאכל אלא פלילה', שאז עקר העבודה שבעבודת ה', כמוכא בספר שיחות הר"ן, ואינו נאכל אלא צלי מלשון צלותא ובעותא לשון תפלה, ואינו נאכל אלא עד חצות, שבו תלוי הכל, וממנו התחלת כל העבודה.

ה — שנו

הדגיש פעם רבי שמואל שפירא ז"ל לאחד האברכים: דע לך

שְׁשִׁמִירַת הַבְּרִית הוּא הַמִּפְתָּח לְכַנֵּס דְרָכוֹ לְכָל הַמְדַרְגּוֹת וּלְכָל הָעוֹלָמוֹת.

ה — שנו

פְּנֵה פַעַם אַבְרָהָ אֶחָד לְאַחַר חֲתֻנָּתוֹ אֶל הַחֲסִיד רַבִּי שְׁמוּאֵל שְׁפִירָא ז"ל בְּבִקְשׁוֹ שֶׁיִּדְבַר עִמּוֹ וַיַּחֲזִקוּ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הִיָּה זֹאת בְּעָרֵב שַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּעֵת שֶׁיָּשֵׁב רַבִּי שְׁמוּאֵל וְאָמַר לְעִצְמוֹ קִפִּיטֵל ק"ז הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב זְמַן הַרְבֵּה לְפָנַי בִּיאַת קָהֵל הַמִּתְפַּלְלִים, לֹא עָנָהוּ רַבִּי שְׁמוּאֵל שׁוֹם דָּבָר כְּדָרְכוֹ בְּחִסְכוֹ בְּדַבּוּרִים, רַק זֹאת שֶׁבִשְׁהֲגִיעַ לְתַבּוֹת זִיזְעָקוֹ, זִיזְעָקוֹ, הִדְגִישָׁם וּכְפָלָם חִזּוֹר וְהִדְגִישׁ, וְהִכִּין הָאֲבְרָהָ תְרוּץ מְעִצְמוֹ לְשִׂאֲלָתוֹ.

ה — שנח

רַבִּי פִישָׁל דִּין ז"ל, אֶת-עַל-פִּי שְׁהִיָּה נִכְדָּם שֶׁל הַחוֹלְקִים עַל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו, נִמְשָׁךְ מְאֹד בְּסוֹף יָמָיו לְדַעַת רַבְּנוֹ וּלְלַמּוּד סִפְרֵי רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְאָמַר פַּעַם בְּכָאֵב לְרַבִּי דּוֹד שֶׁכְּטַעַר ז"ל שְׁהִיָּה יוֹצֵא וְנִכְנָס אֶצְלוֹ לְשִׁמְשׁוֹ: מִתְחַרֵּט אָנִי עַל שְׁלֹא זְכִיתִי בְּצַעֲרֵירוֹתַי לְרֹאוֹת וּלְהַרְגִישׁ גְּדֻלַּת סִפְרֵי רַבְּנוֹ.

ה — שנט

פַּעַם הִגִּיעַ נִכְדָּו שֶׁל רַבִּי גְּדַלְיָה בֶן רַבִּי יִשְׂרָאֵל בֶּן שָׂרָה בֵּת רַבְּנוֹ ז"ל (אִמּוֹ שֶׁל רַבִּי גְּדַלְיָה הִיָּתָה בְּתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי אֶהְרֹן בֶּנּוּ הַגְּדוֹל שֶׁל רַבִּי מְרֻדְכֵי מִטְשָׁרְנוּבִיל זצ"ל) לְאוֹמָאן לְהַתְּפַלֵּל עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּיָמֵם הַנּוֹרָאִים וְהִלָּךְ בְּכַגְדֵי מְשִׁי כְּמִפְרָסָם, כִּי נִהְגוּ בְּבֵית אָבִיו בְּאֲדַמּוּרוֹת כְּמִסְפָּר כָּבֵד, וְצִוָּה רַבִּי שְׁמִשׁוֹן לְקַרְבוֹ מִטַּעַם הֵיּוֹתוֹ נִכְדָּ רַבְּנוֹ ז"ל.

ה — שס

בוארשא הָיָה דָּר אַחַד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שֶׁהָיָה עוֹבֵד ה' גְּדוֹל וְהָיָה
 קָם מֵדֵי לִילָה בַּחֲצוֹת לִילָה וְעוֹסֵק אַחַר כֶּף בַּתּוֹרָה, אוּלָּם הָיָה עָנִי
 מְרוֹד כָּל כֶּף עַד שֶׁשָּׂאָלוּ אוֹתוֹ בְּנֵיו: הֲרֵי אָמְרוּ רַז"ל: כָּל הַלּוֹמֵד תּוֹרָה
 בַּלֵּילָה נִמְשָׁךְ עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד בַּיּוֹם, וְאִם בֶּן הֵיכֵן הַחוּט שֶׁל חֶסֶד
 שֶׁנִּמְשָׁךְ לָהּ? עָנָה לָהֶם: זֶה שֶׁאֲנִי זוֹכֵה לְקוּם שׁוֹב בַּחֲצוֹת לִילָה בַּלֵּילָה
 הַשְּׁנֵיָה זֶהוּ הַתּוֹצְאָה וְהַשְּׂכָר הַנִּמְשָׁךְ לִי מִהַחוּט שֶׁל חֶסֶד מִחֲמַת
 קִימָתִי בַּחֲצוֹת בַּלֵּילָה הַקּוֹדֵם. כִּי מֵה שֶׁיֵּךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד גְּדוֹל יוֹתֵר
 מְלוֹכּוֹת לְקוּם עוֹד לִילָה בַּחֲצוֹת?

ה — שסא

הַיְהוּדִים תּוֹשְׁבֵי אוּקְרַאֲיָנָה בְּכָלֵל וְתוֹשְׁבֵי אוּמָן בְּפֶרֶט לְרַב
 פְּשִׁיטוֹתָם וְעִנּוּתָנוּתָם שֶׁמִּטְבְּעָם, רַחוּקִים מְאֹד הָיוּ מִלְּתֵת תְּאַרֵי כְבוֹד
 אַחַד לַחֲבֵרוֹ. וְסֵפֶר רַבִּי לִוִי יִצְחָק ז"ל שֶׁכָּשָׁבָא לְאוּמָן וַיְכַבֵּר קֳדָם
 לְבִיאָתוֹ שָׁמַע הַרְבֵּה בְּשִׁבְחוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְטָעֵר טַעֲפְלִיקֵר ז"ל (בְּעַל
 הַמַּחֲבֵר וְהַמְּלַקֵּט הַסְּפָרִים הַחֲשׂוּבִים הַשְּׂתַפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ, מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ,
 מִי הַנַּחַל וְעוֹד). אִיךְ שֶׁפּוֹנִים אֵלָיו כָּל מְכִירָיו גְּדוֹלִים וְקִטְנִים בְּשֵׁם
 'אֶלְטָעֵר' לְבַד, וְכִשְׁהַעִיר לְכַמָּה עַל כֶּף עָנּוּ לוֹ: נוּ, אַתָּה רוֹצֵה כְּבֹר
 לְעִשׂוֹת כָּאֵן רַבִּיִּים? לְכַנּוֹתוֹ בְּשֵׁם רַבִּי וְכַדּוּמָה, אִין דָּבָר זֶה נוֹהֵג
 בְּמַקּוּמָנוּ.

ה — שסב

אַחַד מֵהַגְּרִים שֶׁנִּתְגַּיְרוּ וְהַתְּקַרְב לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ נִתְּנּוּ לוֹ
 הַשְּׁלִטּוֹנוֹת אֵיזָה עֲבוֹדַת פְּקִידוֹת בְּמִשְׁרָד וְלֹא קָבְלוּ מִחֲמַת הַכְּרַחֲיוֹת
 שֶׁבַעֲבוּדָה לְחַלֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת, וְנִתְּנּוּ לוֹ לְעַבֵּד בַּעֲבוּדָה קָשָׁה שֶׁל חֲתוּף
 עֲצִים שֶׁנִּשְׁרָו קֳדָם בְּמִים, וְנִחְלָה מְזֵה מְאֹד, וְכָל צוּרְתוֹ הַשְּׂתַנְּתָה
 מִחֲמַת כּוֹ. כִּשְׁשָׂאָלָה אוֹתוֹ זוּגְתוֹ הֲרֵי זֶה פְּקוּחַ נֶפֶשׁ? עָנָה לָהּ: וְכִי
 נַעֲשִׂיתִי יְהוּדִי כְּדֵי לְחַלֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת? וְלֹא עָבְרוּ יָמִים מוֹעֲטִים וּמֵת.
 הַי"ד

ה — שסג

הגיע פעם מקרב חֲדָשׁ בעל הַדְרַת פְּנִים אֶל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו שְׂבֹאוֹמָאן וְכִנָּה עֲצָמוּ בְּשֵׁם רַבִּי יַעֲנֹקֵל וְאַף אֶחָד לֹא הִכִּירוּ וְלֹא יָדַע מֵאִיּוֹן מְקוֹמוֹ. לֹאט לֹאט כְּבֶשׂ מְקוֹם בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו וְהַחֵל אֶף לְדַרְשׁ בְּרַבִּים וְהָיָה מְדַבֵּר בְּדֶרֶךְ גְּדֻלוֹת כְּרַב גְּדוֹל, וְאַף הִתְנַהֵג בְּמִנְהַגִּים מְשֻׁנָּים, וְלִמְשָׁל כְּשֶׁקְרָאוּ לוֹ לְעֻלוֹת לְתוֹרָה וְרָצָה הַחֲזוֹן לוֹמַר עֲבוּרוֹ מִי שֶׁבְּרַךְ לֹא אָבָה וְלֹא מָסַר בְּשׁוֹם פְּעַם שֵׁם אָמוֹ. הוּא הָיָה יוֹדֵעַ לְרַקֵּד רְקוּדִים מִיַּחַדִּים כְּשֶׁחֲקוּן קֶרֶקֶס. פְּעַם אָמַר בְּהִלְצָה עַל הַכְּתוּב וַיֵּרָא בָּלֶק - הַיּוֹם רְאִיתִי אֶת בָּלֶק. פְּעַם עָלָה לְכַיִּמָּה וְאָמַר עַל עֲצָמוֹ: אֲנִי סֵתֵם שֶׁקְרָנוּ וְאֲשַׁמְדָּאִי אֲנִי וְכוּ'. מֵצַד שְׁנֵי הָיָה עוֹסֵק הַרְבֵּה בְּצִדְקָה וְהָיָה הוֹלֵךְ לְהִתְרִים אֲנָשִׁים וְלֶאֱסֹף לָחֵם לְחֵלְקֵם אַחַר כֶּף לְעַנְיִים. וְהִנֵּה רַב אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַתְּמִימִים לֹא הִכִּירוּ וְהִבְחִינוּ בְּחֶסְרוֹנוֹ שְׂאִינוּ אֶלָּא כְּלֵי רִיקוֹן וְלֵץ גָּמוּר. וְרַק כְּמָה בּוֹדְדִים מִמֶּשׁ וְכִרְאָשׁם רַבִּי לִוִי יִצְחָק ז"ל עָמְדוּ לוֹ בְּדַרְכּוֹ וְלֹא חָגְגוּ עִמּוֹ בְּחִיגוּתָיו. וְגַם רַבִּי שְׁמִשׁוֹן בְּאַרְסְקֵי ז"ל הִבִּיט עָלָיו בְּעֵין לֹא טוֹבָה. וְהָיוּ גּוֹעְרִים אֵלָיו מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו בְּרַבִּי לִוִי יִצְחָק ז"ל בְּהַקְשׁוֹתָם עָלָיו מִדּוֹעַ נִטְפֵּל הוּא לְבַעַל צִדְקָה כְּמוֹהוּ וּמְדַקְדֵּק בְּחֶסְרוֹנוֹת.

פְּעַם הִחֵל לְרַקֵּד רְקוּדִים עֲלִיזִים וְנִפְלְאִים עַל סִפְסָל צַר מְאֹד, וְכִבְּאוּ רַבִּים מִתּוֹשְׁבֵי הָעִיר, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים, לְרֵאוֹת פְּעֻלוֹתָיו, עַד שֶׁהִחֵל לְהִיּוֹת תַּעֲרוּבוֹת סְבִיבוֹ הֵלֶךְ רַבִּי לִוִי יִצְחָק וְדַחַף בְּרַגְלָו אֶת הַסִּפְסָל בְּכַדֵּי שִׁיפֹל, תִּכְּף הִתְרַגְּזוּ עָלָיו אֵיזָה אֲנָשִׁים מִתּוֹשְׁבֵי הָעִיר וְהַעִיפוּ לוֹ אֶת כּוֹבְעוֹ וְאַף רָצוּ לְהַכּוֹתוֹ מִמֶּשׁ וְכִדּוּמָה. וְנִמְשָׁף כֶּף הַדְּבָר עוֹד זְמַן רַב עַד שֶׁקָּם אֶחָד הַמֵּיחַד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו רַבִּי אֶהֱרָן יוֹסֵף גְּעַרְשִׁינָאוּ ז"ל וְהָרַעִים בְּקוֹלוֹ לְפָנָי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו עַד כְּדֵי דְמַעוֹת בְּטַעְנוֹ לְפָנֵיהֶם אֵיךְ נוֹתְנִים לְלֵץ כְּמוֹהוּ לְהַשְׁאֵר בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו. וְהָיָה בְּעוֹרָם שְׂבֹאֵיזָה יוֹם אֶחָד נִכְנַס לְקְלוּזוֹ אָדָם אֶחָד מֵעִיר פְּרֶאֶסְקָאוּ, וְתִכְּף כְּשֶׁרָאָהּ יַעֲנֹקֵל זָה בְּרַח כְּנִשׁוּף נָחַשׁ וְלֹא רָאוּהוּ יוֹתֵר. וְסִפֵּר זָה הָאָדָם

שְׁהַמְשִׁטָּה מִחֲפֹשֶׁת אַחֲרָיו אַחַר עֲשׂוֹתוֹ בְּעִירוֹ כְּמָה וְכְמָה מַעֲשִׂים רְעִים וּמְכַעְרִים. לְבִסּוֹף מֵת יַעֲקֹב זֶה בְּעִיר גְּזִילְרֹדֵעַ הַסְּמוּךְ לְטִשְׁקֵנְט עַל-יַדֵּי שְׁנֵי שְׁנֵי בְּמִטָּתוֹ שְׁנֵי דִלְקָה מִתְנַוֵּר דּוּלְקָה. גַּם אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ שְׁנֵי חֲבֵר עִמּוֹ מְאֹד בְּשֵׁם הַרְשֵׁל תִּפְסָה אוֹתוֹ הַמְשִׁטָּה בְּקִיּוֹב עַל עֲבֵרוֹת מְשֻׁמְעוֹת, כְּאִסִּיפֵת כְּסָפִים וְכִדּוּמָה, וְנִשְׁלַח לְמִקּוֹם לֹא יָדוּעַ וְלֹא חֲזָר מִשָּׁם יוֹתֵר.

ה — שסד

מִסְפָּר רַבֵּי יִשְׂרָאֵל בְּעִיר אוֹדֵעֶסֶר שְׁפַעַם שָׁהָה עִם רַבֵּי יִשְׂרָאֵל מְקַאֲרֵדָאן ז"ל בְּמִירוֹן, וְהַתְּפִלָּל אוֹ רַבֵּי יִשְׂרָאֵל בְּכִנּוּהַ הַתְּלֵהְבוֹת וּבְכִנּוּהַ חֲמִימוֹת, וְאָמַר אוֹ אֵת הַתְּקוּן הַכְּלָלִי מְלָה בְּמְלָה מַעַת קִדְם הַצְּהָרִים עַד סְמוּךְ לְמִנְחָה, וְאַף-עַל-פִּי שְׁהִיָּה אוֹ יוֹם קָר מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכֹל רַבֵּי יִשְׂרָאֵל לַעֲמֹד וְלִשְׁהוֹת מְחוּץ לְצִיּוֹן, אַף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה דוּמָה שְׁסָבִיב רַבֵּי יִשְׂרָאֵל מְקַאֲרֵדָאן דּוּלְקָה תְּנוּרָה אֵשׁ לְרֹב הַחֲמִימוֹת שְׁשֻׁפַע מִמֶּנּוּ.

ה — שסה

סֵפֶר רַבֵּי יִשְׂרָאֵל קַאֲרְדוֹנֶעֶר ז"ל: כְּשֶׁשְׁהִיָּתִי בְּגַאֲלִי צִיָּה (בְּהַשְׁתַּדְּלוּתוֹ אוֹ לְהַדְּפִסֵּת סֵפֶר סְפוּרֵי מַעֲשִׂוִּיּוֹת) נִגַּשׁ אֵלַי יְהוּדֵי אֶחָד בְּאֲמֻצֵּעַ הַרְחֹב שֶׁלֹּא הַכְּרַתִּיו כָּלֵל, וְאָמַר לִי "אִם הָאָדָם מֵאֲמִין בְּאֲמַת בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְיֵשׁ לוֹ פֶּחַד מִמֶּנּוּ אִיךָ שִׁיךָ שִׁיעֵלָה עַל לְבוֹ מְחֻשְׁבוֹת גְּאוֹת וְהַתְּנַשְׂאוֹת?"

ה — שסו

רַבֵּי יִשְׂרָאֵל קַאֲרְדוֹנֶעֶר ז"ל לְרֹב הַתְּקִשְׁרוֹתוֹ לְרַבֵּי מִשָּׁה בְּרֶסֶלְבֵּר ז"ל הָיָה מְכַנְהוּ בְּשֵׁם "אַבָּא". וְהוּא עַל-פִּי מַה שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזְכוּנוֹם לְבְּרָכָה: כָּל הַמְּלַמֵּד בֶּן חֲבֵרוֹ תוֹרָה כְּאִלּוֹ יְלָדוֹ. כִּי הוּא קָרְבוֹ וְלִמְדוֹ דְרָךְ רַבְּנוֹ בְּיוֹתֵר.

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

אוצר החסידים

קנא

ה — שסז

שמע פעם אחד את רבי יונה לבל ז"ל עומד משך זמן רב במירון בציון הרשב"י בוכה וצועק פעם אחר פעם מעמק לבו: "רבנו של עולם! מה יהיה עם הימים והשנים שלי שעוברים וחולפים בחשך" - וואס וועט זיין מיט מיינע טעג און יארן וואס זיי גייען אין דער פינצטערנישט". חדרו הדברים ללבו של זה השומע כל כך עד שמאז שנה את דרך חייו כשאלו הדברים מצלצלים באזניו ומחיים לו כאבוקה בחשך הסובב אותו.

19/08/2018nnn

ה — שסח

היה רבי אפרים ז"ל בעל מחבר הספר "ענג שבת" אדם עדין ורגיש כל כך, שפעם כשנשלח איזה חבילת בגדים לאחד מעניי אנשי שלומנו ובתוכם זוג געליים עבור ילדם הקטן, ושמוח מאד בני הבית על זה הדבר, השתתף רבי אפרים בשמחתו של הילד כל כך, עד שהילד עצמו התפלא על השתתפותו בשמחתו כל כך, ונשאר חקוק בזכרונו תדיר.

ה — שסט

אמר פעם רבי אפרים ז"ל בעל המחבר ספר "ענג שבת": כל מי שאומר את היתקון הכללי נחשב בזה לבד כבר במקרב לרבנו ז"ל.

ה — שע

כשהיה רבי אפרים ז"ל בעל המחבר ספר "ענג שבת" מזכיר את חוץ לארץ היה אומר להבדיל. וכל זה מחמת רב חבתו לארץ ישראל. כשאמרה לו פעם זוגתו שמשום מה מבחינה היא שבחוץ לארץ היה מרגיש טוב יותר, הקפיד על דברים אלו ואמר: "חס ושלום", "חס ושלום". שחשש פן חלילה יהיו נחשבים דבריה כהוצאת דבה על ארץ ישראל.

קנב

שיח שרפי קודש / כלל אנ"ש ז"ל

ה — שׂא

שׂאל פֿעם אַחד מִגְדוּלֵי הַרְבָּנִים אֶת רַבֵּי אֲפָרַיִם ז"ל בְּעַל סֵפֶר עֲנָג
שָׁבַת, בְּפִרוּשׁ הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים בְּסִפְרֵי רַבְּנֵנוּ מִגְדָּל מַעְלוֹתָיו וּשְׁבָחָיו
שׂשְׁבַח רַבְּנֵנוּ אֶת עֲצֻמוֹ כָּל כָּךְ. עָנָה לוֹ בְּצָחוֹת: הָרִי גִפְסֵק בְּהִלְכָּה
שְׁתַּלְמִיד חָכֵם הֵבֵא לְמָקוֹם שְׂאִין מִכִּירִין אוֹתוֹ צָרִיךְ לְפָרְסֵם אֶת
עֲצֻמוֹ, כֵּן הַדְּבָר לְעֲנִין רַבְּנֵנוּ ז"ל, שְׂפָאן בְּעוֹלָם הִזָּה שְׂאִין מִכִּירִים
אַמְתִּיּוֹת מַעְלָתוֹ שֶׁל רַבְּנֵנוּ, מִשׁוּם כֵּן נִהְגַּ בְּהִלְכָּה וּפְרָסֵם אֶת עֲצֻמוֹ,
וּמִי שְׂיִוְדַע מַעְלַת אַמוּנַת חֲכָמִים וְחַיּוּבָה שְׂמַחֲיָבִים אָנוּ לְהֶאֱמִין בָּהֶם
יֵאֱמִין בּוֹ.

19/08/2018

שיח שרפי קוו ש

מסמך מסומן

ר' לוי יצחק בנדר ז"ל

ה — שעב

ספר רבי לוי יצחק ז"ל שזוכר שבְעִירו גְרָאדוֹזִיסק שָׁדְרוּ שָׁם כְּמָה אֲלֵכִים מְשֻׁחָוֹת לֹא הָיָה שָׁם כִּי אִם שְׁנֵי רוֹפְאִים וְחוֹבֵשׁ אֶחָד, וְאֵינּוּ זוֹכְרֵי שׁוֹם פְּעַם שֶׁהָיוּ עוֹמְדִים וּמְחַכִּים בַּתּוֹר כְּדֵי לְהַכְנִס אֲלֵיהֶם, וְרַב הַזְמַן הָיוּ אֵף בְּטָלִים מִמְּלֹאכְתָּם. עַד שֶׁמוּכַח הַדְּבָר שֶׁכָּל מָה שֶׁנִּתְרַבֵּים הַרוֹפְאִים מִתְרַבֵּים הַמַּחְלוֹת.

ה — שעג

וְסֵפֶר: אֶף-עַל-פִּי שֶׁהָיוּ רַבִּים מְאֻנְשֵׁי שְׁלוֹמְנו עֲנִיִּים הַגּוֹנִים וְחֹסְרֵי כָל, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הַשְׁמַחָה וְהַחֲיוּת שֶׁאֶפֶף אוֹתָם בְּהַרְגִּישָׁם בְּאֵמֶת אֶת נַחַת אוֹר תּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְתִלְמִידוֹ עָלָה בְּהַרְבֵּה הַרְבֵּה עַל חֶסְרוֹנָם הַמְּשׁוּעַ, וְהָיוּ שְׂמֵחִים בְּעֲנִיּוֹתָם הַרְבֵּה יוֹתֵר מִהַעֲשִׂירִים בְּעֶשְׂרָם, וְהָיָה הַדְּבָר בּוֹלֵט וְנִכְפָּר לְכָל מַכִּירֵיהֶם.

ה — שעד

פְּעַם סֵפֶר בְּשִׁבְחַ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנו וְאָמַר: כְּמַעַט וְלֹא רָאִיתִי מְשֻׁף כָּל זְמַן הָיוֹתִי בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנו הַיְקָרִים שֶׁיִּכְנַס אֶחָד לְתַחוּם חִבְרוּ לְחַקֵּר אַחֲרָיו וּלְפַשְׁפֵּשׁ בְּמַעֲשָׂיו שֶׁל הַזּוֹלָת כָּלֵל וְכָלֵל, מָה גַם לְדוֹן בָּהֶם וּלְהַרְהֵר אַחֲרֵיהֶם, וְכָל שָׁבוּ לְדַבֵּר מְזֵה עִם אַחֵר וְכַדוּמָה. כִּי כָל אֶחָד שֶׁהִתְקַרַּב מַעַט לְדַרְךְ רַבְּנוּ בְּאֵמֶת יָדַע וְהִבִּין תַּכְף וּמִיד שֶׁהִלּוֹאִי וְיִסְפִּיק מָה שֶׁצָּרִיךְ לְהִסְפִּיק וּלְתַקֵּן הוּא בְּעֲצָמוֹ לְנַפְשׁוֹ, וּמָה לוֹ לְהַרְהֵר וּלְחַקֵּר וּלְחַשֵּׁב עַל חֶסְרוֹנוֹת חִבְרוּ, וּמַהִיכּוּ יִקַּח זְמַן לְחַשֵּׁב עַל זוּלָתוֹ וּמָה גַם לְדַבֵּר מְזֵה עִם אַחֵר.

ה — שעז

כְּשֶׁשָּׁהָה רַבִּי לְוֵי יִצְחָק ז"ל בְּגַרְמַנְיָה פָּגַשׁ שָׁם בְּכַחוּר אֶחָד שֶׁהָיָה

מילידי עיר ליוענסק, וספר לרבי לוי יצחק ז"ל שלפני שנכנסו הגרמנים לעיר הלכו רבים רבים מתושבי העיר להשתטח על ציון הקדוש של הרב רבי אלימלך וצ"ל ובכו שם בדמעות שלישי. אחר כך כשנכנסו הגרמנים ספרו להם הגוים שכני היהודים שהיהודים שהו הרבה בבית החיים על קברו של הצדיק ביום האתמול ובודאי החביאו שם גם את ממונם והלכו הגרמנים ופתחו את הקבר. כשנודע לו הדבר הלך זה הבחור לרב העיר שהיה מתבא באיזה מקום וספר לו מה שעשו הגרמנים. אמר לו הרב מבטיח אני לה שתנצל ולא יאנה לה כל רע אם תשוב ותכסה את הקבר ותסדרו פראוי. ואכן הלך וסבן עצמו עבור זה עד שהחזיר את הקבר לקדמותו וספר לרבי לוי יצחק נסי נסים שארעו לו עד שנצל בבטחה למעלה מדרך הטבע, וכברכתו והבטחתו של הרב.

ה — שעו

בא פעם רבי לוי יצחק ז"ל אל רבי הירש ליב בנו של רבי איזיק קראסינשטיין ז"ל, למקום עבודתו שעבד כפקיד בבנק לבקש ממנו איזה טובה, ומצא את הדלפק שלו נעול, כששאל עליו אצל שאר הפקידים ענו לו: אם הדלפק שלו נעולה בודאי מברך הוא כעת ברכת המזון, כי היה מברך בכונה ובמתינות ואינו רוצה שיפריעו מאן דהוא ומשום כן נועל את הדלפק.

ה — שעו

אנשים תמימים להפליא היו בין אנשי שלומנו כמו למשל שספר רבי לוי יצחק ז"ל: נכנסתי פעם לבקר את רבי משה שוסטר ז"ל שהיה רצון במקצועו, שאלני רבי משה בתמימותו האם אני שידי ממשמשות תדיר בנעלים לתקנם האם מתר לי אז להתפלל לקדוש ברוך הוא ולשיח לפניו את אשר בלבבי?

ה — שעח

וכן כשנכנס פעם אליו לבקשו שיתקן לו את מנעלו, ולא הבחין רבי משה בכניסתו, ראה רבי לוי יצחק ז"ל איך שיושב בדבקות נפלאה באמצע עבודתו עד שנפלא בעיניו כל כך שגהרס הדבר בזכרונו כל ימי חייו.

ה — שעט

כשבקש פעם רבי לוי יצחק ז"ל מרבי נחמן נעמירובער החזן שילמדהו גסח התפלה של ימים הנוראים, אחר שבקש ממנו רבי נחמן עצמו שייסיע לו בסדר העבודה של יום כפור, ענה לו בצחות: גסח? בציון רבנו לומדים גסח, כי לא היה נכון לפני אנשי שלומנו לשבת וללמד גסח, כי אמרו מי שמכשר לזה ידע זאת מעצמו לפי חושו, וספר רבי לוי יצחק שבשעמד אצלו לסייע לו, לא היה יכול לסייע לו כלל וכלל לרב הדבקות וההתאמצות הגדולה שבתפלתו.

ה — שפ

ספר רבי לוי יצחק ז"ל שבבואו לראשונה לאומאן (בחדש אלול תרע"ד) השתומם ממחנה הנורא שראה איך שבקלוזו צועקים ושואגים אנשי שלומנו בתפלתם, בפרט רבי געציל ורחברת העובדים, ושמע שם את הצעקות והשאגות מהמשתטחים על ציון רבנו הקדוש, וכששטה על הציון שמע הצעקות מהקלוזו עד שכל המקום שמסביב רעש וגעש מקולות תפלות אנשי שלומנו, וכל זה היה נדמה כמרחקה לזהטת שאי אפשר לספרו ואי אפשר לשכחו כלל וכלל.

ה — שפא

ספר, שבתקירות שחקרוהו המשטרה הרוסית על פעלותיו בעת יושובו בפלא, שאלוהו שאלות על כמה שנים קדם לכו, והוא לא ידע

כָּלֵל שֶׁהוּא נִמְצָא בְּמַעַקֵּב עֵקְבֵי כָּל כֶּהֱ, כִּי הָיוּ שׂוֹלְחִים אֶל אֲנָשֵׁי שְׁלֹמֹנו אֲנָשִׁים מְחַפְּשִׁים בְּזִקְוֹן וּפְאוֹת לְחַקֵּר וּלְכַלֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם, וְהִרְבֵּה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלֹמֹנו בְּתַמִּימוֹתֵם דִּבְרוּ מֵה שְׁלֵא צָרִיךְ, וּמִשׁוּם כֵּן נִשְׁלְחוּ לְהַבְלִיתִי יְדוּעַ, וְרַבִּי לִוִי יִצְחָק וְרַבִּי אֱלִיהוּ חַיִּים רוֹזִין ז"ל שֶׁנִּזְהָרוּ וְלֹא דִבְרוּ עִמָּהֶם כָּלֵל, הוֹעִיל לָהֶם שְׁתִּיקָתָם.

ה — שפב

סֵפֶר פְּעַם, כְּשֶׁהִתְפַּלֵּלְתִּי פְּעַם רִאשׁוֹנָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה תְּפִלַּת שַׁחֲרִית כְּשֶׁלִּיחַ צְבוּר וְצַעֲקוֹתֵי אֶת "הַמְּלֶךְ" שֶׁבְּתְּפִלַּת שַׁחֲרִית כְּנֶהוּג, נִפְל עָלַי פַּחַד וּמוֹרָא כְּזֶה שְׁלֵא יִדְעֵתִי אִיךְ הִגַּעְתִּי מִמְּקוֹם הַבֵּימָה (שְׁשׁוּם אוֹמֵר הַחֲזוֹן אֶת "הַמְּלֶךְ") לְעַמּוּד הַתְּפִלָּה, עַד שֶׁהָיָה זֶה עֲבוּרוֹ כְּנֶס מִמֶּשׁ.

ה — שפג

פְּעַם אַחַת אַחַר שֶׁהִתְפַּלֵּל רַבִּי לִוִי יִצְחָק ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כְּשֶׁלִּיחַ צְבוּר, נִגַּשׁ אֵלָיו רַבִּי הִירֶשׁ לִוְבֶאֱרֶסְקִי בֶּן רַבִּי זְלָמֹ ז"ל גִּכְדוֹ שֶׁל רַבִּנוּ ז"ל וְאָמַר לוֹ: כְּשֶׁהִתְפַּלַּלְתָּ חֲשַׁבְתִּי שֶׁרַבִּי נַחֲמָן מִטוֹלְטָשׁוֹן מִתְּפַלֵּל, כִּי קוֹלְךָ דוֹמֵה הָיָה מְאֹד לְקוֹלוֹ, שֶׁהִתְפַּלֵּל מְלֵא הַרְגֵשׁ כְּמוֹהוּ.

ה — שפד

סֵפֶר רַבִּי לִוִי יִצְחָק ז"ל שֶׁכְּשֶׁהָיָה בְּטַשְׁקֵנְט שָׁהָה שָׁם גַּם הָרַב קוֹפְלֵמָאן (מְכֹהֵן כִּיּוֹם בְּרַבְּנוֹת בְּשׁוּיִין), וְעָשָׂה שָׁם סִיוֹם, וּכְשֶׁסִּיּוֹם לְמוּד הַגְּמְרָא אָמַר: עַד כָּאן לְמַדְנוּ תוֹרַת אֲמַת, עֵתָה נִרְחִיב וְנִדְבֵר מֵהַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁלָּנוּ, וְהִחַל לְדַבֵּר פְּלִפּוּל אַרְף. וְסֵפֶר זֹאת רַבִּי לִוִי יִצְחָק כְּשֶׁבַח עָלָיו שֶׁנִּהְיָה מִמַּדַּת הָאֲמַת שָׁבוּ, שֶׁכְּנָה אֶת פְּלִפּוּלָיו כְּנִגְדַּ הַגְּמְרָא הַקְּדוּשָׁה בְּשֵׁם דְּמִיוֹנוֹת.

ה — שפה

סֵפֶר פְּעַם אִיךְ זָכָה לְהִיּוֹת בְּקִי כָּל כֶּהֱ בְּמִשְׁנֵיּוֹת, כִּי בָּעַת הַרְדִּיפּוֹת

שְׁהִיּוּ אַחֲרָיו הֵיךְ אֲסוּר לוֹ לְדוֹר בְּמוֹסְקָבָא, וְדַר בְּרַחוּק מְמוֹסְקָבָא
בְּאִיזָה כְּפֶר, וְהֵיךְ צְרִיךְ מִפְּאֵת עֲבוּדְתוֹ לְנִסְעַ מְדֵי יוֹם הַלּוֹךְ וְחֲזוֹר
שְׁלֶקַח לוֹ מִשֶּׁךְ שִׁשָּׁה שָׁעוֹת, וְכֹל הַזְּמַן עֶסֶק בְּלִמּוּד מִשְׁנִיּוֹת, כִּי אֵת
לִמּוּד הַמִּשְׁנִיּוֹת לֹא אָסְרוּ הַשְּׁלִטוֹנוֹת, וְגַמְר כִּךְ עֲשׂוֹת עֲשׂוֹת פְּעָמִים
אֵת הַמִּשְׁנִיּוֹת עַד שֶׁזָּכְרָם בְּעַל פֶּה עִם לְשׁוֹן הָרַע"ב מִמֶּשׁ, כִּי־דוּע
וּכְמִפְרָסָם.

ה — שפו

בְּשַׁנַּת תַּרע"ט בַּעַת פְּרָעוֹת הַבוֹלְשֵׁבִיקִים נִכְנְסוּ בְּלִיל שַׁבַּת אַחַת
בְּמָה מְהֻרָצָחִים לְבֵית רַבִּי אֶהֱרֹן מְקוֹיבְלִיטְשׁ וְשִׂאֲגוּ כִּנְגִדוֹ כְּשִׁפְלֵי קָרֵב
שְׁלוֹפוֹת בִּידֵיהֶם: תָּנוּ כֶּסֶף אִם לֹא נִהַרְגְּ אֶתְכֶם. רָצָה בְּתוֹ וְתִפְסָה בִּידֵי
הָרוֹצֵחַ וְצַעֲקָה לוֹ: אַל תַּעֲשֶׂה זֹאת. נַעֲנָה לָהּ חֲבֵרוֹ הָרוֹצֵחַ וְאָמַר לָהּ:
הִנְהַרִי מִמֶּנּוּ, הוּא יִרְצֵחַ אוֹתָךְ. רַבִּי לױי יִצְחָק ז"ל עֲצָמוּ הַתַּחֲבָא אֲזוֹ
תַּחַת הַמָּטָה וּכְשֶׁרָאָה שֶׁאֲכוּ הוֹלְכִים הֵם לְבַצֵּעַ זְמָמָם בְּחֻתְנֹו, יָצָא
מִתַּחַת הַמָּטָה, וְתַכֵּף בְּרֹאשׁוֹ אוֹתוֹ רָצוּ אֵלָיו וְצַעֲקוּ לוֹ כִּמוֹ כֵּן תָּנוּ
כֶּסֶף. אָמַר לָהֶם: הִנֵּה כָּבֵר אָבִיָא לָכֶם. וְהִנֵּה הֵיךְ אֲזוֹ לְרַבִּי לױי יִצְחָק
סָךְ מַעוֹת מִהַנְּדוֹן שְׁלוֹ וְשִׁמְר אוֹתָם חֲצִי מִהַמַּעוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר אֶחָד וְחֲצִי
בְּסֵפֶר אַחֵר, וְהֵיךְ אֲזוֹ חֲשׂוֹךְ בְּחֹדֶר וְלֹא רָאָה הֵיכֵן בְּדִיוּק בְּאִיזָה סֵפֶר
הַתַּחֲבָאָם, וּבְחֹדֶר הַלּוֹכוֹ לְחֹדֶר הַפְּצִיר בְּתַפְלָה וְנַעֲשֶׂה לוֹ גַּם שֶׁהַסֵּפֶר
הָרִאשׁוֹן שֶׁפִּתַּח מִצָּא בּוֹ הַמָּמוֹן וְנָתַן לָהֶם תַּכֵּף. שֶׁאֵלוֹהוּ מֵהֵיכֵן
לְקַחַת זֹאת, כִּי חֲשָׁדוֹ שֶׁמָּא הַתַּחֲבָא לַעֲצָמוּ עוֹד מַעוֹת, וְהָרָאָה לָהֶם אֵת
הַסֵּפֶר. וְהֵם בְּרֹאוֹתָם אֵת הַעֲנִיּוֹת הָאֵימָה הַשׁוֹרְרֶת בְּבֵיתָם הָאֵמִינוּ בּוֹ
שֶׁאִין לָהֶם יוֹתֵר וְהִלְכוּ לָהֶם, וּבִזְכוּת יָשׁוּב דַּעַתוֹ לְפִזּוֹר אֵת הַמָּמוֹן
בְּשְׁנֵי סֵפֶרִים נִשְׂאָר לָהֶם מָמוֹן לְזְמַן מַעֲט לְפִרְנָסָתָם.

ה — שפז

שְׁמַע פַּעַם רַבִּי לױי יִצְחָק ז"ל אֵת אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמִינוּ הַמוֹכִיחַ אֵת
חֲבֵרוֹ בַּעַת שְׁכָרוֹתוֹ בְּיוֹם הַפּוֹרִים הַקָּדוֹשׁ: אָמַר נָא לִי חֲבֵרֵי הַיְקָר, אֵיךְ

זאת שְנִשְׂאֵת אִשָּׁה זֶה כִּמָּה זְמַן, וְעֵדֵינוּ טְלִיתָהּ חֲדָשׁ וְנִקְיָה? אִיךָ זֹאת
שָׂאוּ טְלִיתָהּ מְלַכְלַכֶּת עֵדֵינוּ בְּזוּעָה לְרֹב יִגְיעָתָהּ בְּתַפְלָהּ? אִיךָ?

ה — שפח

19/08/2018

דבור תשובה

בְּעֵינֵינוּ הַסֵּפֶר 'יְמֵי מוֹהַרְנ"ת' שִׁכְנָהּ מוֹהַרְנ"ת 'יְמֵי' וְלֹא 'חַיֵּי',
כִּהֶסְפֶּר 'חַיֵּי מוֹהַרְנ"ו', כְּמִבְאָר בְּסֵפֶר אֲמוּנַת עֵתִידָהּ, עֵינֵינוּ שָׁם, הִיא אוֹמֵר
שָׂאנוּ בְּדוֹרֵנוּ אֵינָנוּ כְּכֹר יְכוּלִים לְקַרֵּא לְסִפּוֹר חַיֵּינוּ לֹא "חַיֵּי" וְלֹא
'יְמֵי', כִּי הִלּוּאֵי וְנִזְכָּה לְחֻטָּף אֶף כִּמָּה רְגָעִים טוֹבִים עָלֵי אֲדָמוֹת, וְאִם
נִזְכָּה נוֹכַח לְקָרוֹת לְסִפּוֹר חַיֵּינוּ "רְגָעֵי" כֹּל אֶחָד כִּפִּי שְׁמוֹ, כִּי עָלֵינוּ
מִמָּשׁ אָמַר הַכְּתוּב "לְרְגָעִים תִּבְחָנֵנוּ", שְׂאוֹתָנוּ בּוֹחֲנִים וּמְנַסִּים בְּרְגָעִים
מִמָּשׁ, וְלִמְשָׁל: כֹּן לְדַבֵּר, לֹא לְדַבֵּר, לְהַבִּיט חֲלִילָה בַּדְּבָרִים הָאֲסוּרִים
אוֹ לֹא, וְכֹן בְּשִׂאָר הַמִּצְוֹת. וְכֹל נִסְיוֹנוֹת אֵלֵינוּ הֵם מִבְּחָנִים וְנִסְיוֹנוֹת שֶׁל
רְגָעִים וּשְׂנִיּוֹת.

ה — שפט

אָמַר פֶּעַם רַבִּי לְוִי יִצְחָק ז"ל: מְסִפְרִים בְּעוֹלָם שֶׁפֶעַם נִכְנָסָה אִם
הִגְרָא אֵלָיו וְאָמְרָה לוֹ: בְּנֵי הַיָּקָר, מָה אָמַר וְאָטַעַן בְּעוֹלָם הַבַּא
לְזִכּוֹתַי? עֲנָה וְאָמַר לָהּ: תֹּאמְרֵי שִׁישְׁבֶּת אֶלְמָנָה מְשֻׁף שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
וַיֵּשׁ בָּזֶה דֵּי וְהוֹתֵר לְהִגּוֹ עֲלֶיךָ וְלַעֲמֹד לְזִכּוֹתֶךָ. וְסִיִּם רַבִּי לְוִי יִצְחָק
ז"ל וְאָמַר: בְּשִׁישְׁאָלוֹ אוֹתָנוּ דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְמַעֲלָה, נֹאמַר שְׁחִינּוּ
כִּיהוּדִים וְהִקְפְּדוּנוּ עַל דֵּינֵי הַתּוֹרָה מְשֻׁף שְׁלֹשִׁים שָׁנָה תַּחַת שְׁלֹטוֹן
הַקּוֹמוֹנִיסְטִים הָעֲרִיצִים.

ה — שצ

כְּשִׁשְׂאֵל פֶּעַם אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ אֶת רַבִּי לְוִי יִצְחָק ז"ל הֵיכֵן הֵם
בְּדוֹרֵנוּ אָנוּ הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁמְדַבֵּר מֵהֶם רַבְּנוּ כָּל כָּךְ, עֲנָה לוֹ:
לְכָל מִלָּךְ יֵשׁ שָׂרִים וּמְמַנִּים, מֵהֶם גְּלוּיִים מֵהֶם נִסְתָּרִים, וְלֹאמַת
הַמְּמַנִּים וְהַיּוֹעֲצִים הַנִּסְתָּרִים הֵם אֵלֵינוּ שֶׁמִּנְהִיגִים אֶת הַמְּדִינָה,

וּכְמוֹ כֵּן בְּנֵדָאֵי נִמְצְאִים צְדִיקִים גְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה בְּכָל דּוֹר, אוּלָּם נִסְתָּרִים הֵם וּבוֹרְחִים מִכְבוֹד וּמִפְּרָסוּם, וְעוֹבְדוֹתָנוּ הִיא לְחַפְשׁ הַרְבֵּה אַחֲרֵיהֶם, וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֵה לְמִצְאָם וּלְהִתְחַבֵּר עִמָּהֶם.

19/08/2018

ה — שצא

רבי לוי יצחק ז"ל ורבי אליהו חיים ז"ל היו אסורים בבית הסהר משך חמשה עשר שבועות ויצאו לחפשי לשבת פרשת שקלים שנת תרצ"ו והיה בזה מעשה פלא שתכף אחר שנאסרו אמר רבי נתן בר שכנא (בר גפתי הירץ אבי רבי אברהם סופר. רבי שכנא ורבי אברהם היו אחים מאב אחד ולא מאם אחת, אמו של רבי שכנא היתה בתו של רבי שמשון מהיער כידוע): אתה תראה שלשבת פרשת שקלים הם יצאו לחפשי. והיה הדבר לצחוק לאביו מאין לוקח הוא לומר דברים אלו בבטחה כזו עד כדי נקיבת זמן. כשהגיע ליל שבת לפני השבת פרשת שקלים הקניטו אביו ואמר לו: ראה איך שדברת הבלים שעדין לא יצאו לחפשי בהבטחתך. אמר לו הבן: אתה תראה שלשבת ישחררו. אחר כך בבקר הלך רבי נתן לעבד במנהגו וכשחזר הקניטו שוב כנ"ל. ואמר לו רבי נתן שוב כנ"ל. וממש לפני בין השמשות שחררום לחפשי כמאמרו, ולא נודע מאין היה לו ענין זה, והיה הדבר לפלא.

אבן חסד

ה — שצב

בעת מעצרו של רבי לוי יצחק ז"ל עקבו השלטונות על כל אדם שרק נגש לביתו אף רק להסתכל. ומשום כן חששו מאד אנשי שלומנו מללכת לביתו אף כדי לדאג לזוגתו עם ילדיה. ורק רבי יעקב זיטאמיר הי"ד הוא אשר השליך נפשו מנגד והלך ודאג לכל מחסורה ולא הסתכל על עצמו כלל. ולולא השתדלותו היו גוועים מרעב ללא שום גזמא.

ה — שצג

אנשי שלומנו בעת שכרותם בפורים היו פועלים בברכתם ישועות רבות, וידוע בזה הרבה ספורים. וספר רבי לוי יצחק ז"ל, שפעם עוד בהיותו באומאן בא אליו אחד שלא הכירו להזמינו על סנדקאות, ורבי לוי יצחק ז"ל לא הכירו, ושאלו: מי אתה ומדוע אתה מכבדני בזה, ענה לו הלה: בעת שכרותכם ביום הפורים בקשתי מכם ברכה לבן זכר שלא זכיתי לזה כבר כמה שנים, ואכן תבך אחר פורים נפקדנו לטובה ובטוח אני שברכתכם היא היא שהועילה לי.

ה — שצד

ספר רבי לוי יצחק ז"ל איך שזכה ונתקרב על ידו יהודי חלוני אחד שבעת שהותו במוסקבא ערך את הסדר בליל הפסח עם עוד כמה אנשים, ביניהם ישב חלוני אחד שבקש שרוצה להצטרף עמם לסדר, והנה הצטרפותו להם היה קשה לרבי לוי יצחק, כי הוא היה מחלל שבת בפרהסיא והרי יינו יין גסוף, בפרט בעת בליל הסדר עם הד' כוסות יין וכו', ולא רצה לפגוע בו לבלי לתת לו להצטרף עמם, על-כן הכריז ואמר שנהוג בליל הסדר שאחד מוזג את הכוס עבור כלם, על-כן הוא ימוג את היין לכלם, והכיון זה החלוני סבת אומרו כך, ואף-על-פי-כן בגלל האוירה הטובה והחמימות והחביבות שהעניק לו בשלחן שנה את דרכו לאט לאט, ועזב את מלאכתו שחלל בה שבת עד שנעשה לבעל תשובה.

ה — שצה

בשבת פרשת ויצא שנת תרע"ה התארח רבי לוי יצחק ז"ל אצל רבי מאטיל שוחט ז"ל שהיה שוחט במקצועו, וכן אביו כמוהו, ואחר עריכתם ואמירתם תקון חצות התחברו יחדו ללמד בספר לקוטי הלכות הלכות מתנה הלכה ד, אחר כך בסעדה שלישית דרשו רבי מאטיל לפני הצבור עם תוספת מרבה בהתעוררות ובהתלהבות

נפלאה. וְכַל כֵּן הַתְּלֵהב רַבִּי לִוֵי יִצְחָק וְ"ל מְלֻמּוּדוֹ עִמּוֹ עַד שֶׁלֹּא שָׁכַחַם כָּל יְמֵי חַיָּיו. הוּא נִרְצַח עַל־יְדֵי הַפּוֹרְעִים הַבּוֹלְשֵׁבִיקִים, הֵי־ד. ת.נ.צ.ב.ה.

הַיְיָ שֶׁכָּתוּב

ה — שצו

כְּשֶׁהִגִּיעַ רַבִּי לִוֵי יִצְחָק וְ"ל לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַפְּגִישׁוֹ רַבִּי יִצְחָק מֵאִיר קוֹרְמָן וְ"ל עִם הָרַב הָרְצוּג וְ"ל. בֵּין דְּבוּרָם שָׁאֵל הָרַב הָרְצוּג אִם יֵשׁ בְּרְצוּנּוֹ שְׂיִמְנָהוּ לָרַב בְּעִיר בְּאֵר שָׁבַע, שְׁעָדִין הִיתָה פְּנוּיָה שָׁם מִשְׁרַת הָרַבְנוֹת, עָנָה לוֹ רַבִּי לִוֵי יִצְחָק וְ"ל: הָרִי אָמְרוּ רַז"ל אֲוִירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְחֻפִּים, וּבְכֹן נַעֲשִׂיתִי מְבִין, וּמְבִין אֲנִי עֵתָה שְׂאִין זֶה בְּשִׁבְלֵי לְהַתְּמַנּוֹת לָרַב, מָה גַם שְׁחֻפְצֵי מֵאֵז לְדוֹר דְּוָקָא בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם.

ה — שצו

כְּשֶׁפָּנָה פַּעַם אֶחָד מֵהָאֲבָרְכִים לְרַבִּי לִוֵי יִצְחָק וְ"ל בְּשִׂאֵלָה מָה יְהִיָּה עִם מְשִׁיחַ, כְּאוֹמֵר מְתִי יָבוֹא כְּבָר הַמְּשִׁיחַ, עָנָה לוֹ בְּצַחוֹת: דּוֹאָג אַתָּה לְמְשִׁיחַ? לְמְשִׁיחַ טוֹב, וְאִין לָךְ מָה לְדָאָג עֲבוּרוֹ, אִם לְדָאָג צָרִיכִים אָנוּ לְדָאָג מָה יְהִיָּה עִמָּנוּ, וּמָה אָנוּ עוֹשִׂים כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְעַכֵּב בִּיאָתוֹ עַל יְדִינוּ אָנוּ.

ה — שצח

אָהוּב מְאֹד הָיָה רַבִּי לִוֵי יִצְחָק וְ"ל עַל כָּל מְפִירָיו אָף עַל הַמְּתַנַּגְדִּים. בְּעֵת שְׁהוּתוֹ בְּסַאמְרָקָאנְד בְּחַג הַפֶּסַח בְּיַחַד, הִזְמִינוּהוּ הַמְּתַנַּגְדִּים שְׂכִיבֹא וְיִסְפֵּר לְפָנֵיהֶם הַמַּעֲשָׂה מְנֻסֵיעַת הַבְּעַל שֶׁם טוֹב לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵהוּג אֶצֶל הַחֲסִידִים לְסַפְרוֹ בְּיוֹם שְׁבִיעֵי שְׁל פֶּסַח, וּכְשֶׁלֹּא אָבָה הַפְּצִירוֹ בּוֹ וְאָמְרוּ לוֹ: סַפְרוּ נָא אֶתֶם אֶת הַמַּעֲשָׂה, כִּי אַתֶּם תְּסַפְרוּ אוֹתוֹ נְכוּן יוֹתֵר, וְסַפְרוּ לָהֶם.

ה — שצט

בהיות רבי לוי יצחק ז"ל בעיר טעפליק יסד לאנשי שלומנו מגן מיחד לתפלה, כי בין אנשי העיר היו הרבה משפילים וליצינים, והפריע הדבר לאנשי שלומנו שהתפללו עמם, והיתה התפלה בכזה התעוררות, עד שפעם כשבקר שם רבי ברוך חתן רבי געציל ז"ל אמר בהתפעלות לאנשי טעפליק: התפלה אצלכם עולה בהתלהבותה על התפלה שאצלנו באומאן.

אוצר החיים

19/08/2018nbn

ה — ת

ספר רבי לוי יצחק ז"ל מנסיעתו בפעם הראשונה אל אנשי שלומנו שבבארדיטשוב, היה זה בערב שבת, וכשחפש את אנשי שלומנו, אמר לו אחד מהתושבים: בודאי מחפש הנך את החסידים המתים די טויטע חסידים, לך לסוף העיר שם נמצא הבית המדרש שלהם. הלך לשם ומצא בית כנסת השקוע חציו באדמה, כשצורתו החיצונית היא לכלי הכר שכאן נמצא בית כנסת. לפנות ערב באו אנשי שלומנו תושבי העיר לתפלה והחלו להתפלל בחיות ובהתלהבות כדרךם בקדש. אחר התפלה הזמינו אחד מאנשי שלומנו לאכול אצלם. למחרת התחננו לפניו רבי ברוך בארדיטשובער ז"ל שיבוא לאכול אצלם סעדת שבת, וספר רבי לוי יצחק שאינו יכול לשכח את סדר הזמירות שלו ששר אותם בהתלהבות וחיות שאין לשער. רבי ברוך נפטר ביום י"ד אדר תרפ"א.

ה — תא

אמר פעם רבי לוי יצחק ז"ל: עוד זכיתי ראיתי והפרתי את אנשי שלומנו היקרים הזקנים שמדור הקודם ואין לשער את הישוב הדעת הנכון שהיה להם, ואת מדת השפלות והדרך ארץ והכבוד שנהגו זה בזה, שלא לומר לפגע ולזלזל בזולת חס ושלום, עד שקשה עלי לתארו ולבארו בימינו אנו.

ה — תב

בשנתפס רבי לוי יצחק ז"ל לבית הסהר בשנת תרצ"א חלם לו איך שראה את אביו שנפטר בשנת תרע"ח, וככה לפני אביו על צרתו וכו' אמר לו אביו: 'אויבן חלאפטשט מען זאך פאר אייך מען זאל אייך באפרייען, דיר איז גרינגער דעם אנדערין איז שווערער'. 'למעלה מתנגעים וטורחים עבורכם שישחררו אתכם. עבורך קל יותר עם השני קשה יותר'. השני היה רבי אליהו חיים רוזין ז"ל שאחת מהאשמות שהיה עליו היה על שעסק בדולארים שהיה נגד חק הממשלה, מה שאין כן רבי לוי יצחק שכל האשמות שלו היו רק מיחסות לעניו רבנו, כך הבין רבי לוי יצחק את דברי אביו. את אביו לא ראה רבי לוי יצחק ז"ל משך כל השנים מאז הסתלקותו. עד אותו לילה ולמחרת אכן שחררו שניהם. גם זוגתו חלמה שראתה את אמא שלה שנפטרה בשנת תקפ"א ובכתה זוגתו לפנייה על צרת בעלה שפמעט שידונוהו למיתה וכו' ואמרה לה בחלומה: כל הצדיקים השוכנים בטבריה פועלים לטובת שחרורו. גם את רבי שמעון בארסקי ראה אז רבי לוי יצחק בחלום וכשפרש צערו לפניו אמר לו רבי שמעון: צריכים הרבה להתפלל מען דארף אסאך גאט ביטן, מען דארף אסאך גאט בייטן, והיה לפלא.

1976/2018/11

ה — תג

בשנסע רבי לוי יצחק לאומן בתחלת התקרבותו ששה בלובלין בסוף חדש אב בשמונה ימים, ואז ראה את רבי יצחק ברייטער ז"ל. לאנשי שלומנו היה בית פנסת ליד הבית הקברות שהיו קבורים שם החוזה מלובלין ועוד צדיקים וצ"ל. ושם ראה את רבי יצחק ברייטער איך שמתפלל כותיקין והתפלל ביחידות כי לא היה מנין מיחד לותיקין ורבי יצחק היה מתפלל מלה במלה עם מורה באצבע "טיטיל" בידו, והיה מתפלל שם במקום כזה כדי להיות מסתר מבני אדם.

ה — תד

19/08/2018

רבי לוי יצחק ז"ל העתיק לעצמו פעם מכתב ידו של רבי אלטער טעפליקער את הקונטרס "אנשי מוהר"ן" שכתבם עבור ראב"ר ז"ל והיו בו הרבה שנויים ממה שנמצא לנו כיום.

ה — תה

פגש פעם רבי לוי יצחק ז"ל בקיוב איזה רב שהיה מתנגד גדול על אנשי שלומנו, וקנטרו הלה מאד שאמר לו בין דבריו: מכיר אני אתכם היטב, בהתכוננו על כלל אנשי שלומנו. ענה לו רבי לוי יצחק ז"ל: ואת עצמך גם מכיר אתה? וסתם פיו.

ה — תו

כששאל פעם מאן דהוא את רבי לוי יצחק ז"ל אם ללמד איזה ספר מסים, שחשש הלה לא ללמדו מחמת שהולך קצת בדרך החקירות וכו'. ענה לו רבי לוי יצחק ז"ל: איני יודע מה לומר לך לא ללמד, אולם אוכל לומר לך בודאות אי אלו ספרים שיש בן ללמדם ובודאות, והלא הם תנ"ך, גמרא, משניות, טור, שלחן ערוך וזוהר, מדרשים, ספרי מוסר וספרי הבעל שם טוב ותלמידיו, ספרי רבנו ומוהר"ת ז"ל ועוד ועוד, שיש בהם די והותר כדי לקיים מצות תלמוד תורה.

ה — תז

התבטא פעם רבי לוי יצחק ז"ל בסוף ימיו ואמר: כשעליתי לארץ הרהרתי בעצמי במי אקים כאן בארץ ישראל (צווי התורה) ואת יראי ה' יכבד, עד שקבלתי על עצמי לקיים זאת ברבי שמואל שפירא, ותודה לאל שמרתי על כך משך כל שנות הפרותי יהודי יקר זה.

ה — תח

בשכתב פעם אחד מאנשי שלומנו בשכחו של ראבר"ג וכנה אותו בתאר 'הענו האמתי' לא הסכים לזה רבי לוי יצחק ז"ל ואמר: איך אפשר לכתב תבת 'אמתי' וזאת לאחר שעקר שכחו של ראבר"ג בפיו של רבי לוי יצחק ז"ל היה תדיר במדה זו.

ה — תט

בעת שהותו של רבי לוי יצחק ז"ל בקיבליטש, היה זה ביום ט"ו בשבט באמצע החורף הקשה בעת חצות לילה, רצה ללכת לטבל במקוה, אולם המקוה היתה קרה ביותר כי נשבר אז תקרת המקוה ושלג רב היה בפנים והיה צריך לעמל הרבה לפנות את השלג הרב כדי שיוכל לטבל בו, ולרוב העבודה הקשה שראה שיש לו בגין כך, הסתפק כבר לגמרי אם ילך לטבל אם לאו, והלך משם ונכנס בדרךכו לבית אבי חמותו רבי יעקב ישעיה ז"ל שלא היה מאנשי שלומנו והיה זהיר מאוד אף הוא באמירת התקון מדי לילה בעת חצות, הוא היה אדם גדול במעלה בצדקות וחסידות, והצטינו במיוחד במדת הנכנסת אורחים, וכך בין דבוריו פתח רבי ישעיה בדבריו ממצמו, וספר לו שפעם באיזה שנה אחת בחדש אלול שעה בעיר יהודי אחד והבחין בו רבי יעקב ישעיה שזהיר הוא מאוד בטבילת מקוה ומצא חן בעיניו עד שהומינו להתאכסן בביתו, וספר לו האורח בין דבריו ספור זה: הייתי פעם חולה ברגלי מאד מאד, עד שהחלה רגלי לרקב ממש, והיה חשש שכל גופי תרעל ממנה, ונסעתי כל עוד נפשי בי לוינה לאיזה רופא גדול, אמר לי הרופא: אין שום בררה אלא תכף ומיד לכת את הרגל, שאלתי את הרופא אולי אפשר להתמהמה עם גתוח זה עד למחרת, ענה לי הרופא למחרת כבר לא יהיה למי לנתח.

אף על פי התעקשתי ואמרתי לעצמי הנה בעת כשהולכים כבר לכרות לה את הרגל ותשאר כל ימי חייך ללא רגל, לפחות לך וטבל

קסח

שיח שרפוי קודש / רל"ו ז"ל

19/08/2018
בְּמִקְוֵה עִם הַרְגֵל לְפָנַי כְּרִיתָתָהּ, וּבִכְוֵן הַתְּגַבְרִיתִי כְּכֹל כַּחֲזִי וְהִלְכֵתִי
לְמִקְוֵה וְטָבַלְתִּי כּוּ מִתּוֹךְ יְסוּרִים קָשִׁים וְנוֹרָאִים, תִּיכַף בְּיַצְאָתִי
מִהַמִּקְוֵה הַרְגֵשְׁתִּי הַקָּלָה וְשִׁנּוּי בְּרָגֶל הַהֲרַגְשָׁה הַיְתֵה חֲזָקָה כָּל כֶּף עַד
שָׂאֲמֵרְתִי לְעֲצָמַי אֲנִי לֹא הוֹלֵךְ יוֹתֵר לְרוּפֵא, לְמַחֲרַת הִלְכֵתִי שׁוֹב
בְּיְסוּרִים קָשִׁים וְנוֹרָאִים לְטָבוֹל בְּמִקְוֵה וְאַחֵר הַטְּבִילָה שׁוֹב הַרְגֵשְׁתִּי
שִׁנּוּי מִמָּשׁ וְכֹף הִלְכֵתִי כַּמָּה יָמִים לְמִקְוֵה וּבְכֹל יוֹם הַרְגֵשְׁתִּי טוֹב יוֹתֵר
עַד שֶׁנִּרְפְּאֵתִי לְגַמְרִי. וּמִשׁוֹם כֶּף זְהִיר אֲנִי כָּל כֶּף בְּמִקְוֵה. וְסִיִּם כִּיּוֹם
אֲנִי עָנִי כִּי בָעֵת חוֹלָיִי כְּשֶׁכָּל הָרוּפְאִים הִתִּיאֲשׁוּ מִרְפוּאָתִי וְחֻשְׁבֵּתִי
שֶׁהוֹלֵךְ אֲנִי לָמוֹת חִילְקֵתִי אֵת כָּל הוֹנֵי וּרְכוּשֵׁי בֵּין יוֹרְשֵׁי וְלֹא נִשְׂאָר
לִי כְּלוּם. וְאֲנִי נִדְּד כְּעֵת מַעִיר לְעִיר וּכְשֶׁשָּׁמַע ר' לִוִי יִצְחָק ז"ל אֵת
הַסְּפּוֹר מִיַּד רַץ לְטָבוֹל בְּשִׁמְחָה לְלֹא כָּל שְׁהִיּוֹת.

תאריך: 19/08/2018

שיח שרפי קוזש

מימרות הברקות

ה — תי

פֶּרֶשׁ פֶּעַם בְּצַחוֹת רַבִּי מְרֻדְכֵי מוֹרֵה צֶדֶק בְּעִיר סְקָאֵלֹב ז"ל
הַפְּסוּק "וְהִשְׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לֵה' וַעֲשֵׂהוּ חֲטָאת", שְׂכֹן
הַדָּבָר נוֹהֵג שְׁנֵה הָאִישׁ הַכָּשֶׁר שְׁגוּרְלוֹ לֵה' חוֹשֵׁשׁ תְּמִיד בְּעֲצָמוֹ שְׂאִינוֹ
יוֹצֵא כְּלָפֵי שְׂמֵיָא כְּדַבְעֵי, וְאֲדַרְבָּא רוּחָה תְּמִיד רַק אִיף שְׁהוּא מְלֵא
חֲטָאִים וְחֲסְרוֹנוֹת וּמֵאֲשִׁים עֲצָמוֹ תְּדִיר עַל כָּל חֲסְרוֹן וְחֲטָא, לֹא כֵן
"הִשְׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לַעֲזָאוֹל יַעֲמַד חֵי", הוּא תְּמִיד שְׂמַח
בְּהוֹלְלוֹת וְאִינוֹ דוֹאֵג עַל תְּכֻלִּיתוֹ, וְנִרְאָה כְּאֵלוֹ עוֹמֵד חֵי, וְכֵל זֶה הוּא
רַק עַד שְׂמִינֵי יוֹמוֹ שְׂאֵז נוֹפֵל לְלֹא תְּקוּמָה כְּשֶׁהִשְׁעִיר חֵי הַנְּשֻׁלַח
לְאַרְץ גּוֹרָה.

ה — תיא

בְּדַבְרָם בְּגִדְל מַעֲלַת הַלְמוּד זְכוֹת שֵׁישׁ עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
וְשִׁכְף צָרִיף לְהַסְתַּכֵּל וּלְהַבִּיט כָּל אֶחָד עַל חֲבֵרוֹ, הַבִּיאוּ רְאִיָּה לְזֶה
שְׁהֵנָה אַף-עַל-פִּי שְׁבַתוֹרָה עֲצָמָה נִכְתְּבוּ עֲנָשֵׁי מִיְתָה בְּפִרְטוּיֹת עַל
עֲבֵרוֹת הַחֲמוּרוֹת, אַף-עַל-פִּי-כֵן בֵּית דִּין שְׁהַרְגָה פֶּעַם לְשִׁבְעִים שְׁנָה
נִקְרְאת בֵּית דִּין קְטָלְנִית, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַז"ל (מִכּוֹת ז.), הָרִי שְׂנַמְצָנוּ
לְמַדִּים שְׁכַשְׁבָּאִים לְדוֹן אֶת הָאָדָם לְמַעֲשֵׂה צָרִיף לְזֶה שְׁבַע בְּדִיקוֹת
וְשִׁבַע חֲקִירוֹת הֵיטֵב הֵיטֵב.

ה — תיב

אוֹמְרִים בְּעוֹלָם בְּצַחוֹת: מַה בֵּין הַקַּפִּיטִיל 'אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתָךְ'
לְבֵין הַקַּאפִּיטִיל 'אַשְׁרֵי תְּמִימֵי דְרָךְ', שְׁקַאפִּיטִל 'אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתָךְ'
מְסִים בְּפִסּוּק 'תְּהִלַּת ה' יִדְבַר פִּי וְכוּ', וְקַאפִּיטִל 'אַשְׁרֵי תְּמִימֵי דְרָךְ'
מְסִים בְּפִסּוּק תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבֵד. כִּי זֶה הַחֲלוּק בֵּין זֶה הַשְּׂרוּי בְּבֵיתוֹ
לְבֵין זֶה הַמְטָלְטֵל בְּדַרְכִּים.

ה — תיג

פֿרשו אַנשי שְׁלוֹמְנו בְּדֶרֶךְ צְחוּת אֶת הַפְּסוּק שֶׁבַתְהֵלִים (פֿרַק ב) "יֹושֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק", הֵינּוּ דוֹקֵא זֶה הָאָדָם הַיּוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם שְׂאִינוּ חוֹשֵׁב כָּלֵל בְּעֵינֵי עוֹלָם הֵזֶה כִּי אִם עַל הַתְּכֵלִית הַנִּצְחִי שֶׁבְּעוֹלָם הַבָּא הַקָּרֵב וּבָא, זֶה הָאָדָם שׁוֹחֵק מִכָּל יְסוּרֵי עוֹלָם הֵזֶה וְאִינוּ מִתְּפַעֵל וּמִתְרַגֵּשׁ מִכָּל הַתְּאַוּוֹת הַמְדַמּוֹת וְהַחֹלְפוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הֵזֶה. וְזֶהוּ יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם - יִשְׁחַק, שְׂאֵף־עַל־פִּי שְׁנַמְצָא הוּא כָּאֵן בְּעוֹלָם הֵזֶה כֹּל זֶה אִינוּ כִּי אִם לְכַאוֹרָה, וְלֵאמֹת יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם הוּא וְשׁוֹחֵק עַל כָּל הַצְּחוּק הַגָּדוֹל שֶׁבְּעוֹלָם הֵזֶה, וְרַק לְבִנֵי הָאָדָם שֶׁמְסַבִּיבוּ נְדָמָה הוּא פְּנַמְצָא כָּאֵן בְּעוֹלָם הֵזֶה.

ה — תיד

דִּיקוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ בְּפְסוּק (תְּהֵלִים קכח, ב) יִגִּיעַ כְּפִידָה כִּי תֹאכֵל אֲשֶׁרִידָה וְטוֹב לָךְ, וְהֵינּוּ שְׂאֵם הָאָדָם עוֹבֵד לְפִרְנִסְתּוֹ רַק בִּיגִיעַ כְּפִיו וְאִינוּ מְשַׁקִּיעַ בְּרִדִּיפַת פִּרְנִסְתּוֹ גַּם אֶת מַחוּ וְדַעְתּוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ וְרִצּוֹנוֹתָיו אֲלֵא עוֹבֵד רַק בְּכַפְּיוֹ לְפִרְנִסְתּוֹ, אֲזִי נֶאֱמַר עָלָיו אֲשֶׁרִידָה וְטוֹב לָךְ. מַה שְׂאִיו כּוֹן כְּשֶׁשְׁקוּעַ בְּתַאֲוֹת הַמָּמוֹן וּמְשַׁקִּיעַ בָּהּ אֶת כָּל דַּעְתּוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ וְרִצּוֹנוֹתָיו הֵרִי זֶה מִקְלָלַת חֲטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן שְׁנֶאֱמַר לוֹ (בְּרֵאשִׁית ג, יט): "בְּזַעַת אַפֶּךָ תֹּאכֵל לֶחֶם".

ה — תטו

הֵיזָה מְפָרֵשׁ רַבִּי שְׁמִשׁוֹן בְּאַרְסְקִי ז"ל בְּכּוֹנֵת מֵאַמְרֵם ז"ל (פְּסַחִים פח) אֲבָרְהָם קָרָאוּ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵר, יִצְחָק קָרָאוּ שְׂדָה, יַעֲקֹב קָרָאוּ בֵּית וְכוּ' (כְּמִבְאָר בְּאוּרוֹ בְּתוֹרַה י' ח"א), שֵׁשׁ בְּכּוֹנֵת הַדְּבָרִים שְׂאֲבָרְהָם גָּלָה אֱלֻקוֹתוֹ וְהֶאֱמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּבַחֲיַנַת הֵר שֶׁהוּא מְפָשֵׁט יוֹתֵר וְכוּ', וְהֵינּוּ שְׁמַעְלַת יַעֲקֹב אֲבִינוּ הֵיזָה שְׁגָלָה אֱלֻקוֹתוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם שְׂיִדְעוּ שְׁגָם בְּבַחֲיַנַת בֵּית, דְּהֵינּוּ הַדְּבָרִים הַסְּמוּכִים לְאָדָם וְכָל מַה שְׁנֻעְשָׂה עִמּוֹ לְטוֹב וְלָרַע הַכֹּל הוּא מַעֲשָׂה ה', וְזֶהוּ שְׂאֲמָרוֹ

שיח שרפי קודש / מימרות והברקות קעג

שׁיַעֲקֹב קָרָא בֵּית שְׁהַכְּנִים גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ אֶף לְתוֹךְ בֵּיתוֹ וּפְנִימִיּוֹתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד שׁיִדְעוּ שְׁכָל פֶּרֶט וּפְרֵט הַנַּעֲשֶׂה עִם הָאָדָם הוּא בְּהִנְהַגְתּוֹ יִתְבָּרֵךְ לְבַד.

ה — תטז

דִּיקוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּמָה שְׁאָמְרוּ רַז"ל (פסחים קיט): קָשִׁים מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם פְּקָרִיעַת יָם סוּף וְקָשָׁה זְוִיגוֹ פְּקָרִיעַת יָם סוּף, שְׁפִתְבַּת "מְזוֹנוֹתָיו" וְ"זְוִיגוֹ" שְׁנִקְטוּ רַז"ל רָצוּ לְהַדְגִּישׁ שְׁדִיקָא מְזוֹנוֹתָיו שֶׁלוֹ וְזְוִיגוֹ שֶׁלוֹ הוּא הַקָּשָׁה לְהַמְצִיא וְזֹאת לְסִבַּת רַב פְּגָמָיו וְחֶסְרוֹנוֹתָיו שְׁמַחֲמַת זֶה קָשָׁה לוֹ לְאָדָם לְמַצֵּא נַחַת וְהִרְחֵבָה בְּפִרְנֶסְתּוֹ וְזְוִיגוֹ. וְזֶהוּ מְזוֹנוֹתָיו וְ"זְוִיגוֹ" שֶׁלוֹ דִּיקָא, כָּל אֶחָד לְפִי קִדְשָׁתוֹ. וְעַל-כֵּן לֹא אָמְרוּ בְּסֵתָם 'קָשִׁים מְזוֹנוֹת' וְ'קָשִׁים זְוִיגִים', וְנִקְטוּ בְּדוּקָא מְזוֹנוֹתָיו, וְזְוִיגוֹ, וְכַמְבָּאָר.

ה — תיז

בְּמֵאֵמֶר חַז"ל שְׁאָמְרוּ: כָּל הַדָּר בְּחוּץ לְאֶרֶץ דּוּמָה כְּמִי שְׁאִין לוֹ אֵלּוּק, דִּיקוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׁלִכְאוּרָה קָשָׁה הָרִי רַב צְדִיקֵי הָעוֹלָם שְׁהוּ בְּחוּץ לְאֶרֶץ וְאִיךָ נֹאמֵר עֲלֵיהֶם כְּמִי שְׁאִין לָהֶם אֵלּוּק חַס וְשְׁלוֹם? וְאָמְרוּ שְׁבִאָמַת הַצְּדִיקִים אֶף-עַל-פִּי שְׁנַמְצָאִים בְּחוּץ לְאֶרֶץ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵינָם דָּרִים בְּחוּץ לְאֶרֶץ, כִּי כָּל יוֹשִׁיבְתָם שֵׁם הוּא רַק בְּבִדְרָךְ אֶרֶעִי, כִּי מַצְפִּים הֵם בְּכָל עֵת עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה וְלְצֵאת מְחוּץ לְאֶרֶץ, וְכָל מַחְשַׁבְתָּם וְדַעְתָּם קְבוּעָה תְּדִיר רַק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה. וְזֶהוּ שְׁאָמְרָה הַגְּמָרָא: כָּל הַדָּר בְּחוּץ לְאֶרֶץ, הֵינּוּ שְׂדֵדֵי וְקוֹבַע שֵׁם מְקוֹם יוֹשִׁיבְתוֹ הָרִי זֶה כְּמִי שְׁאִין לוֹ אֵלּוּק, מַה שְׁאִין כֵּן הַצְּדִיקִים וְהַיְרָאִים הַנִּל, וְכַעֲשֵׂן מַה שְׁאָמֵר רַבְּנוּ וַל (חַי מוֹהֲרָן קְנו) הֵיכֵן שְׁאֵנִי הוֹלֵךְ וְנוֹסֵעַ הַכֹּל הוּא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלְפִי שְׁעָה אֲנִי רוֹעֶה בְּכַרְסְלִי וְכִיּוֹצֵא.

ה — תיח

על זה שאמרו רז"ל (סוטה לו) כשנכנס יוסף לעשות מלאכתו - דמות של אביו ראה וכו', ושואלים אם כן מהו הנסיון שהיה לו, ומתרצים כמה תרוצים, וראה לקוטי מוהר"ן סימן קנ. והיו אנשי שלומנו אומרים שמוה נלמד להבין שכל אחד כפי קדשותו ופרישותו ועבודתו כן זוכה לראות דמות דיוקנו של אביו, ויש שזוכה לראותו אחר שחטא ואז נשבר לבו בקרבו יותר ויותר ונפיל לגמרי, אבל יוסף לגדל קדשותו וזכה לראותו בעת הנכון עד שנצל ממנה לגמרי. וזה שבחו שאף שהיה בארץ מצרים הטמאה שנקראת ערות כל הארץ, שמר על קדשותו עד שזכה אף שם לראות דמות דיוקנו של אביו, ועוד אף קדם להתגברות היצר עליו. וזה שנצל מחמת ראותו דמות דיוקנו של אביו היה לרב יגיעתו וקדשותו שקדם לה.

29/08/2018 09:00:00

ה — תיט

פרשו אנשי שלומנו בכונת מאמרם ז"ל שאמרו באבות התקן עצמה בפרוודור כדי שתכנס לטרקליו, שבכונתו גם על ימי הבחירות והנערות, שצריך להשיג האדם היטב בשנות בחירותו ושנות נערוותו על כל מעשיו, מנהגיו ודרכיו, כדי שבעת שיזקין ויתבגר יהיה מתקן ולא יפל ויתבלבל מימי הזקנה הקשים. והנסיון הוכיח שאלו שהתמידו בצעירותו ועסקו בעבודת השם יתברך החזיקו מעמד ונתעלו אף בזקנותם.

ה — תכ

במאמרם ז"ל שאמרו (בשלקו ערוה): טוב מעט בכונה מהרבה שלא בכונה, אמרו אנשי שלומנו שזה המעט בכונה היא תוצאה מזה שאמרו הרבה שלא בכונה, וזהו טוב מעט בכונה - מהרבה שלא בכונה. כי כשירגיל עצמו לעסק בתפלה הרבה, אף שיהיה בהם הרבה שלא בכונה הראויה, יזכה שיתפלל מעט בכונה הרצויה, אבל אם

יאמר רק מעט, אפשר שלא ישאר אף מעט בכונה, על-כן צריך לעסק הרבה בתפלה וכדי שיזכה למעט בכונה מבררת.

ה — תכא

פרש רבי שמשון בארסקי ו"ל את מאמר החז"ל שאמרו: איזהו יסורין של אהבה? כל שאין בהם בטול תורה ותפלה. והינו מתי היסורין הם יסורין של אהבה, הינו מחמת אהבת השם יתברך את האדם? דוקא בעת שאין האדם עושה למנעם שום מעשה גשמי ודרך הטבע כי אם רק על-ידי תורה ותפלה לבד. וזהו: איזהו יסורין של אהבה? כל שאין בהם בטול תורה ותפלה, כי משתמש נגדם רק ברבוי יותר של עבודת ה' הן בתורה והן בתפלה.

ה — תכב

דיקו אנשי שלומנו בזה שמצינו המוכא כמה פעמים בספר הזהר שקדם התגלות התורה והסודות שגלה רשב"י לתלמידיו פנה אליהם בלשון אהבה וחכיבות כמו חביבא דנפשאי וכו', רחימא דנפשאי וכו', שבא הדבר גם לרמוז שדיקא מחמת מדת אהבה שהיה ביניהם וכו' שיתגלה להם פאלו סודות תורה גבוהים וכמו שאמר רשב"י אנו בחכיבותא תליא, ועוררו אנשי שלומנו ואמרו שפמו-כן גם החברים המקרבים לרבנו כפי מדת האהבה שיהיה ביניהם פן יוכלו לזכות יותר ויותר לקבל ולנק מאור תורתו של רבנו חדושים נפלאים ונוראים יותר ויותר מהראוי לו.

ה — תכג

הרחיבו אנשי שלומנו בנאמר בתפלת ימים הנוראים כי זוכר כל הנשכחות אתה הוא מעולם ודיקו ואמרו: אלו הדברים והמצוות שמשתדל האדם לעשותן בהסתתר ובהצנע וחפיץ בעלומם וכדי שלא יתפרסם ויפל לגאות חלילה, אותן הדברים הקדוש ברוך הוא זוכר

ביותר. מחמת שאלו הדברים הם הדברים שאף אחד לא יודע אותן מלבדו יתברך, והם הם הנקראים באמת נשכחות, כי אין יודעין ממנה בני אדם ועל זה אנו משבחים אותו שאותן הדברים הנשכחים זוכר הוא אותם לבדו. וכיום הדין מצרפם ללמוד זכות, ואף שאלו הדברים נשכחו כבר מהאדם עצמו ואינו מלקטם ומצרפם אולם הקדוש ברוך הוא זוכר כל הנשכחות ועל זאת אנו משבחים אותו יתברך.

ה — תכד

על המובא בסוף תורה כ"א בלקוטי מוהר"ן חלק א' לבושה ותשחק ליום אחרון ראשי תבות אלול, אמרו אנשי שלומנו שעל בן אם יזכה האדם להתעורר בחדש זה פראוי וכנכון אכן יתלבש בלבוש חדש ולא יפירוהו המקטרגים ביום הדין במעשיו הרעים, כי סגלת חדש זה לקבל ולהחליף מלבושים ובגדים חדשים אם יטיב מעשיו פראוי בחדש זה.

ה — תכה

לענין מה שכתב רבנו ז"ל על הפתוב בשמעו את רנתם, בלקוטי מוהר"ן סימן כז בסופו, עין שם, הקפידו אנשי שלומנו שלא לשיר את גגון והמנון מלכות רוסיא, וזאת לטעם כי הנגונים הישנים התיסדו בימי הצאר שהיה איש מאמין, אולם כיום שנגוניהם נתיסדו נגד כלל מדת האמונה, אין נכון לזמרם.

ה — תכו

על המובא בלקוטי מוהר"ן סימן סו מענין שצריך להמשיך האמת מבחינת עלמא דאתי וכו', כמבאר שם, שאלו אנשי שלומנו: וכי איך אפשר לזכות לכה אמת?! ואמרו: רבנו הקדוש בתורתו ועצותיו כבר המשיך לנו אמת ברור וצח כזה, שאף כיום, אף שאנו כמו שאנו, יכולים אנו בכח זכותו שהשאייר אחריו להמשיך זאת, אם

רק נחפץ באמת במדת האמת.

ה — תכו

אמרו, שבחינת השבעים פנים שיש בתורה (המבאר ממנו בלקוטי מוהרן סימן לו) השיך לאנשים כערבנו למעשה, הוא בזה שנתחדש בתורה יותר ויותר בפרט על-פי דרכי עצותיו של רבנו הקדוש, כי בחינת השבעים פנים שבתורה הוא ענין החדוש החדש שיש בפרושי התורה, ולנו שיך הדבר כפי מדת ההתחדשות בפשוטם בקיומם של הדברים למעשה, ומיום ליום נתעלה עד שנשיג ונבין לאמת סודות השבעים פנים שיש בתורה.

ה — תכח

בהמבאר בלקוטי מוהרן סימן לח על הכתוב כל הנחלים הולכים אל הים שהוא הדבור וכו', אמרו אנשי שלומנו שמזה נבין ונלמד שכל העבודות והמעשים טובים של האדם הכל תלוי ועומד כפי דבורו, שכפי תקונו בשמירת פיו ולשונו בן יש להם שלמות ולהפך להפך, חלילה. שאף אם עוסק בתורה ועבודה אם אינו שומר וחסם פיו ולשונו פראוי אין להם חשיבות.

ה — תכט

אמרו בצחות על המובא במעשה מהבערגיר ועני (בספורי מעשיות מעשה י'), במה שמספר שם שהחביא עצמו הבערגער עם אשת העני בשבעה מימות, ואחר כך מספר שגם הרוצח גזלן החביא עצמו עמה בשבעה מימות, שמזה נלמד שאף-על-פי שעשה כמעשה הבערגער הכשר, אף-על-פייכו הרי לאמת הוא גזלן ורוצח, הפך הבערגער הצדיק והחסיד, כי הכל הולך אחר הכוונה, וזה לעמת זה עשה אלקים, וכמובא בדברי רבנו ז"ל שיכולים להיות חלילה למדון ורשע גמור, היי.

ה — תל

אָמְרוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ: אֵלֹו הָעֲשָׂרָה הַמְזֻמְרִים הַנִּקְרָאִים תִּקּוּן הַכְּלָלִי שֶׁגָּלָה אוֹתָן רַבְּנוּ הֵם הֵם בְּחִינַת הָעֲשָׂרָה כַּחוֹת שֶׁהָיָה לְהַבְעֵט־לִיר שׁוֹבֵלָא הַיְדִים שְׁמוּצִיאִים הָעֲשָׂרָה חֲצִים שֶׁפָּגְעוּ בְּהַבַּת מְלָכָה הַמְסַפֵּר בְּהַמְעֵשָׂה מִשְׁבָּעָה בַּעֲטֻלִירִס.

ה — תלא

עַל הַמּוֹבָא בְּסוּף הַמְעֵשָׂה מִהַשְׁבָּעָה בַּעֲטֻלִירִס שֶׁלֹא סִיְמוּ רַבְּנוּ וְלֵל, וְאָמַר שְׁמֵיחַ יְסִיְמוּ, אָמְרוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שֶׁעַל כֵּן כְּשִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ יִבְקָשׁוּהוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שֶׁיְסִיְמוּ לְפָנָיִהֶם אֶת סִפּוֹר הַמְעֵשָׂה, מֵה שְׁאִיו כֵּן אַחֲרָיִם שֶׁיְהִיָּה לָהֶם חֲדָשׁוֹת וּלְתַעֲנוּג עוֹלָם הַבָּא עִצִּים יְדִיעַת הַסִּפּוּרֵי הַמְעֵשִׁיּוֹת.

ה — תלב

עַל מֵאָמְרוּ וְלֵל שְׁאָמַר עַל עֲצֻמוֹ אֲנִי נִהַר הַמְטָהָר מִכָּל הַכְּתָמִים, אָמְרוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ בְּצַחוֹת: אֲבָל כִּדִּי לְהַטָּהָר בְּנִהָר קְדוֹשׁ זֶה צְרִיף אָדָם לְהַתְפַּשֵּׁט מִהַרְגָּלִיו וּלְהַכְנִס וּלְטַבֵּל בְּנִהָר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כָּל כָּלוּ.

ה — תלג

אָמְרוּ בְּצַחוֹת לְעִנְיֵן תִּקּוּן הַכְּלָלִי וְהַתְּפִלָּה שְׁלֵאֲחֲרֵיהָ, שְׁכֻמוֹ שְׁכָשְׁעוּשִׁים נְתוּחַ לְחוּלָה צְרִיף אַחֲרֵיהָ לְהַשְׁגִּיחַ הֵיטֵב עַל הַשְּׁטִיפָה וְהַנְּקִיוֹן, כֵּן הוּא הַתִּקּוּן הַכְּלָלִי שֶׁהוּא עִצִּים הַנְּתוּחַ, אֲבָל צְרִיף אַחַר כֵּף הָאָדָם לְנִקּוֹת אֶת עֲצֻמוֹ הֵיטֵב מְסַבִּיב, וְהוּא הַתְּפִלָּה וְהַתְּשׁוּבָה וְהַחֲרָטָה וְהַקְּבִלָה לְעֵתִיד שֶׁל הַמְתַּפְּלָל.

ה — תלד

אָמְרוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ בְּצַחוֹת: זֶה מֵאֲנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ כְּשִׁיגִיעַ יוֹמוֹ לְאַחַר מֵאָה וְעֶשְׂרִים שְׁנוֹת חֵייו כְּשֶׁתַּעֲלֶה נִשְׁמָתוֹ לְעוֹלָם הָאֵמֶת, אֲזִי

שיח שרפי קודש / מימרות והברקות

קעט

17/08/2018

אם לא הָיָה מְקַשֵּׁר הַיֵּטֵב לְרַבְּנוּ וְעֲצוּתָיו וְלַמּוֹד סִפְרָיו וְכוּ' וְהָיָה רַק חֲסִיד בְּשֵׁם הַמְּשַׁאֵל, אֲזַי יִטְעוּ אוֹתוֹ כְּמִדְתּוֹ וַיֵּרְאוּ לוֹ אָדָם שֶׁנִּקְרָא גַם הוּא בְּשֵׁם הַמְּשַׁאֵל רַבִּי נַחֲמָן, וַיַּחֲשֹׁב שֶׁאֲכֹן בָּא לְרַבְּנוּ, אוּלַם אִם בְּקִי הוּא בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ לֹא יוּכְלוּ לְהַטְעוֹת אוֹתוֹ, כִּי כְּשִׂידְבֵּר מִתּוֹרוֹתָיו שֶׁל רַבְּנוּ יוּכַל לִידַע לְנִכּוֹן אִם נִכּוֹן וְאִמְתִּי הוּא.

ה — תלה

אָמְרוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: הַפְּרָסוּם שֶׁל שְׁקָר הַמְּלִוָּה אֶת הָאָדָם חָמוּר הוּא מְאֹד מְאֹד, כִּי כָל דְּבָר שֶׁעוֹשֶׂה בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה וּבְדוּמָה הַכֹּל מְלַבֵּשׁ עִם חוֹ שֶׁל שְׁקָר וְאִין הָאָדָם אָדָם עֲצָמִי כָּלֵל, וְכַמְעַט שְׂאִין שְׂיָף לֹא תִקּוֹן אִם לֹא שִׂישְׁפִּיל דַּעְתּוֹ בְּאִמְתּוֹ וַיִּתְחִיל בְּכָל פַּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּאִמְתּוֹ וַיִּכְסֶּף לְאִמְתּוֹ בְּכָלוֹת נַפְשׁוֹ.

איגור החכמה

ה — תלו

אָמְרוּ: מִחֲמַת שֶׁבִּפְעַל מִמֶּשׁ אִין לָנוּ רַבִּי וּמְנַהִיג אֲזַי הַסִּבְנָה בְּעֵינֵי הַפְּרָסוּם קָשָׁה וְכָבֵד יוֹתֵר כִּי בְּקַל מְקַבֵּל תִּקְוָה וְעוֹ לְחֵלֶק עַל חֲבָרוֹ שְׂאִינוּ מִתְנַהֵג כְּשׁוֹרָה לְפִי דַּעְתּוֹ. וְכַתּוּצָאָה מְבָרַךְ בְּאִים הַמְּחִלּוֹקוֹת וְהַדַּעוֹת שְׂאִין בֵּינָם לְבִין דַּעַת רַבְּנוּ הַזֶּה וְהַנְּקִי הַשְּׁלָם וְהַטְּהוֹר וְלֹא כְּלוּם.

ה — תלו

אָמְרוּ בְּשַׁעַה שֶׁהָאָדָם מִתְּפַלֵּל עַל אֵיזָה דְּבָר אֶף־עַל־פִּי שֶׁעֲדִין לֹא נִתְמַלֵּא בְּקִשְׁתּוֹ וְלֹא נוֹשַׁע הָרִי שֶׁכָּבֵר נִמְשָׁכִים אַחֲרָיו הַתְּקוּנִים וְהַהֲכָנוֹת שֶׁל הַדְּבָר, וְאֲכֹן פֶּעַל כָּבֵר בְּתַפְלָתוֹ בְּשֵׁרֵשׁ הַדְּבָר. אֶף־עַל־פִּי שְׂאִינוּ נִרְאָה לְעֵינַיִם וְחִזּוֹן לְמוֹעֵד, אִם יִזְכֶּה וַיִּרְבֶּה בְּתַפְלָה עוֹד וְעוֹד יִרְאָה בְּעֵינָיו תּוֹחֲלָתוֹ וַיִּשׁוּעָתוֹ. וַיֵּשׁ דַּעָה שֶׁעֲנִין זֶה אִמְרָה רַבְּנוּ ז"ל בַּעֲצוּמוֹ.

ה — תלח

היו אומרים: הסימן הראשון להבחין באדם אם מתכוון הוא להתקרב לה' יתברך באמת הוא בזה שאינו מחפש שום חסרון על שום אדם מישראל ואינו מדבר על שום בר ישראל חלילה, ואף כשרואה שום חסרון בחברו לא ישתעשע בו אף בינו לבין עצמו וכל שכן לפני אחרים, להפחית בכבודו כדי שיתעלה הוא בזה חלילה, כי אם מתכוון באמת להתקרב לה' יתברך יודע באמת היכן מקומו הוא, ומבין לנכון מאמרם ו"ל קשט עצמה תחלה".

ה — תלט

היו אומרים: כמו שפדרכו של רבנו בתניי שיהיה מסתתר מאד במעשיו מבני העולם כמו בן אף היום נסתר הוא מאד. ואף מאתנו המקרבים כבר אם לא נשתדל לרוץ ולחפש אחריו נפסידו. כי כבר אמר רבנו ז"ל אותי צריכים לחפש. מיר דארף מען זוכן. ואמר הרי אני אוצר של יראת שמים מדוע אינכם מחפשים אחרי? ועקר החפוש הנכון הוא רבוי הלמוד בספריו הקדושים וקיומם למעשה יותר ויותר.

ה — תמ

אמרו אנשי שלומנו: המעלה החותמת כל מעלותיו הטובות של האדם היא מעלת התפלה, דהינו מה שמרבה מאד בתפלה ובשיחה בינו לבין קונו ומפרש שיחתו לפני ה' על כל דבר, כי בלא זה הרי אמר רבנו שנקרא האדם פזיו ומבהל, שאינו עוסק בעבודת ה' בישוב הדעת השלם, ודומה הוא כעגול הפתוח סביבו מעלות רבות, ולכל מעלותיו מחבר לו תבת מבלבל' משגע' הנמצא באמצע העגול, נמצא שהוא למדו-מבלבל, צדיק-מבלבל, חסיד-מבלבל, כי כפי למוד התורה שלומד, כן צריכה להיות כנגדה התפלה שלא יהיה בבחינת "חכמתו מרבה ממעשיו", שהוא עבודת התפלה, וכדברי ראבר"ג

שיח שרפי קודש / מימרות והברקות קפא

בְּזֶה, אֲשֶׁר עָלֶיכוֹן הַמַּעֲלָה הַמְשַׁלְמָה אֶת כָּל מַדּוּתֵינוּ הַטּוֹבוֹת הִיא מִדַּת הַתַּפְּלָה.

ה — תמא

אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּדַבָּרָם בְּעֵינֵינוּ הַתְּכֵלִית הַקָּרֵב וּבֵא הָיוּ מְרַבִּים בְּדַבּוּרִים פְּשוּטִים אֱלוֹ אֵף לִפְנֵי הַרְבִּים וְהַקְּטָנִים בְּשָׁנִים, בְּהַדְּגִישָׁם שָׂאָף הֵם צְרִיכִים לְדַעַת מְצִיאוֹת הָאֵמֶת וְשִׁינְדְרוּ לְהַתְּעֵלוֹת כְּדַבְּעֵי. וּכְמוֹ שְׂרָאֵינוּ בְּרַבְּנוּ בְּעֵצְמוֹ שֶׁדָּבַר עִם יֶלֶד קָטָן וְהִרְחִיב לוֹ הַדַּבּוּרִים בְּעֵינֵינוּ זֶה, כְּמוֹכָא בְּסֵפֶר חַי מוֹהֲרָ"ן.

ה — תמב

אָמְרוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּשִׁבְחַ מַּעֲלַת הַהַתְּבוּדוֹת וְהַיְשׁוּב הַדַּעַת שֶׁחִיבְנוּ רַבְּנוּ לְקַיְמוֹ מְדֵי יוֹם, שֵׁישׁ בְּזֶה שְׁנֵי כַחוֹת וּמַעֲלוֹת נִשְׁגָּבוֹת, הֵן לְהִרְאוֹת וְלְהוֹדִיעַ לְאָדָם עַל מַחְלוֹת הַנֶּפֶשׁ הַקְּשׁוֹת שֶׁסּוֹבֵל מֵהֶם, כָּל אֶחָד וּמַחְלוֹתוֹ, וְהֵן לְדַעַת אֶת הַרְפוּאוֹת הַנְּכוֹנוֹת עֲבוּרוֹ וְהֵיכֵן לְמַצָּאָם וְאִיךָ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם, כִּי בְּרַבּוּי הַתַּפְּלוֹת וְהַשִּׁיחָה בֵּינוּ לְבִין קוֹנוֹ בְּפֶרוּטְרוֹט עַל כָּל דָּבָר וְעַל כָּל אֲשֶׁר עַל לְבוֹ יִמְצָא מִפַּעַם לְפַעַם בְּבִדְיָקָה אַחַר בְּדִיָקָה עוֹד וְעוֹד דְּבָרִים הַצְּרִיכִים תְּקוּן וּבְרַבּוּי בְּקִשׁוֹתָיו וְהַפְּצָרוֹתָיו בְּתַפְּלָה יַעֲזֶרְהוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַצָּא רְפוּאוֹת אֲמִתִּיּוֹת לְנַפְשׁוֹ.

ה — תמג

חֲלוּקוֹת הָיוּ הַדַּעוֹת בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ עַל עֵינֵינוּ זֶה שְׁזָכָה מוֹהֲרָנִ"ת ז"ל לְקַבֵּל מִרַבְּנוּ יוֹתֵר מִשָּׂאָר כָּל הַתְּלַמִּידִים, שֶׁחָלַק אָמְרוּ מִשׁוּם שֶׁרַבְּנוּ עֲצָמוֹ בְּהַכִּירוֹ גְּדֻלַּת נַפְשׁוֹ הַתְּגַלָּה לִפְנֵינוּ יוֹתֵר מִשָּׂאָר הַתְּלַמִּידִים, וְאַחֲרֵים אָמְרוּ שֶׁהַכֵּל הִיָּה בְּזָכוֹת יִגִּיעַתוֹ וְטָרַחְתּוֹ שֶׁל מוֹהֲרָנִ"ת ז"ל עֲצָמוֹ שֶׁיִּגַּע וְטָרַח יוֹתֵר מִכָּלֶם בְּהַתְּבַטְּלוֹתוֹ לְרַבְּנוּ ז"ל וּלְצוּוּיָיו, וְרַק מִשׁוּם כֵּן זָכָה לְמָה שְׁזָכָה, כִּי הֶעָקַר תְּלוּי רַק בִּיגִיעוֹת

וּטְרָחוֹת, יְהִי מִי שְׂיֵהֶיָה אִיךָ שְׂיֵהֶיָה, וְכַמוּבָא בְּסֵפֶר שִׁיחוֹת הַרְ"ן.

ה — תמד

אָמְרוּ מִשָּׁל עַל עֲנִין מַעֲלַת הַהִתְבּוֹדָדוֹת, שְׁכֵמוֹ אֶחָד שְׂיֵישׁ לוֹ
בְּבֵיתוֹ קָמַח, שְׁמֹן וּבִיצִים וְעוֹד מְטַעֲמִים, אוֹלָם דְּבַר אֶחָד חָסֵר לוֹ -
אֵשׁ, שְׁנַמְצָא שְׂאֵף-עַל-פִּי שְׂיֵישׁ לוֹ הַכֹּל, לְמַעֲשֵׂה אֵין לוֹ מַה לְּאָכַל
אֲכִילָה הַגּוֹנֶה. כְּמוֹ בֵן הוּא עֲנִין הַהִתְבּוֹדָדוֹת שְׂדוּמָה הוּא לְאֵשׁ
הַמְבַשֵּׁל וְהַמְטַגֵּן וְהַמְשָׁלִים וְהַמְחַבְּרִים בְּשִׁלְמוֹת אֶת כָּל הַמְאֻכְלִים
הַטּוֹכִים הֵם הַמְצוֹת וּמַעֲשֵׂיו הַטּוֹכִים שֶׁל הָאָדָם.

19/08/2018 17:08

ה — תמה

הַבְּהִירוֹ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ לְעֲנִין הַמְחַלְקֵת שְׂהִיָה עַל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב
וְכֵן עַל רַבְּנוֹ וּמוֹהַרְנֵי ז"ל שְׂהִירֵי הֵם מְצַדֵּם לֹא עָשׂוּ שׁוּם מְחַלְקֵת,
אֵלָא נְהָגוּ וְעָשׂוּ כְּפִי הַבְּנֵתָן בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּתַעֲנִיּוֹת וְסְגוּפִים
וְהַתְּבּוֹדָדוֹת, וְעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה בְּכַחוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת, וְהַשְׁתַּדְּלוֹ בְּחִיּוֹב
הַשְׁמִיחָה וְהַרְקוּדִין חוּץ מֵהִיגִיעוֹת הָעֲצוּמוֹת בְּתוֹרָה כְּמִלְאָכִים מְמַשׁ,
וְאֶת הַמְחַלְקֵת עֲלֵיהֶם יִצְרוּ וְעָשׂוּ הַחוֹלְקִים, כִּי הֵם בְּדַמְיוֹנָם בָּנוּ
עֲלֵיהֶם גְּבוּבֵי דְבָרִים מַה שְׁלֹא עָלָה עַל דַּעְתָּם כָּלֵל וְכָלֵל, וְכַאֲשֶׁר
הוֹכִיחַ סוּפָם עַל תְּחַלְתָּם.

ה — תמו

הָיוּ אוֹמְרִים: הָרִי בְּעֵינֵי הָעוֹלָם מְמִילָא אָנוּ לְשַׁחֵק, לְשִׁלְיָה
וְלִלְצָנוֹת, אִם כֵּן לְכָל הַפְּחוֹת שְׂאָנוּ עֲצַמְנוּ לֹא נַעֲשֶׂה צַחוֹק מְכָל
הַתְּקַרְבוֹתָנוּ לְרַבְּנוּ, וְנִשְׁתַּדֵּל שְׂתִהְיֶה הַתְּקַרְבוֹתָנוּ לְדַרְךָ רַבְּנוּ בְּאֶמֶת
וְלַתּוֹעֵלַת.

ה — תמו

אָמְרוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ: כְּמָה שְׂגָבָה עֲנִין רַבְּנוּ בְּעֵינֵי קִדְשָׁה וְטַהֲרָה

וכו' עד שְׁפַל יְסוּד עֲנִינוּ רַבְּנוּ בְּנוֹי וּמִשְׁתַּת עַל קֹטֵב זֶה, כְּמוֹ כּוֹן חָמוֹר וְנוֹרָא עוֹן הַנְּגִיעָה וְנִצּוּל כָּל שֶׁהוּא שֶׁל מָמוֹן חָבְרוּ שְׁלֵא לְדַבֵּר מִגְּנֻבָּה וּגְזֻלָּה מִמֶּשׁ חֲלִילָה. וְאָכֵן הָיוּ נִזְהָרִים וּמְחַמְרִים מְאֹד מְאֹד בְּכָל שֶׁהוּא בְּמָמוֹן חָבְרוּ, אִף כְּשֶׁהָיוּ יְכוּלִים לְגַבֵּב הַתְּרִים שׁוֹנִים.

ה — תמח

אָמְרוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ מִשָּׁל לְעֲנִינוּ מִדַּת הָאֱמֶת הַנִּצְרָךְ לְכָל אָדָם, שְׁכָמוּ שְׁכָאוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה אֶפְשָׁר לְזַיֵּף אֶת הַזֹּהָב וּלְצַפּוֹת דְּבַר בְּזוּהָב רַק מִלְמַעְלָה, מַה שְּׂאִין כֹּן בְּתוֹכוֹ עָשׂוּי הַדְּבַר כְּבָרִיתוֹ מֵעֵץ וְעוֹפֶרֶת וּכְדוּמָה, כֹּן הַדְּבַר לְעֲנִינוּ עֲבוּדַת ה', שְׂיִכּוֹל אֶחָד לְהַגִּיעַ לְעוֹלָם הַבָּא עִם שְׂקִים מְלֵאִים בְּתוֹרָה וְעֲבוּדָה, וּכְשֶׁפּוֹתְחִים וּבוֹדְקִים אֶת סְחוּרוֹתָיו יִצְעֲקוּ עָלָיו וַיֹּאמְרוּ: הֲרֵי אֵינָם מַעֲבֵר אֶל עֵבֶר, "דּוֹרְךָ אוֹן דּוֹרְךָ", וְהַכֵּל רַק צְפוּי וְתוֹ לֹא, וְאִין זֶה סְחוּרָה הַעוֹבְרַת לְסוּחַר, עֲדִיף הִיָּה אֵלּוּ הַבָּאָת אִף מֵעַט, אֲבָל סְחוּרָה טוֹבָה כְּלָה מְקַשָּׁה אַחַת. אֲשֶׁר עַל כֹּן צָרִיךְ לְכַסֵּף לְמִדַּת הָאֱמֶת לְלֹא גְבוּל וּלְלֹא פְשָׁרוֹת וּלְעֲשׂוֹת בְּתוֹרָה וְעֲבוּדָה עִם אֱמֶת וּבְעֲנֻה וּכְשֶׁפְלוֹת וּכְבוֹרִיוֹת וּכְשֶׁמְחָה כְּדָבְעֵי לְלֹא פְנִיּוֹת אֵלָּא לְשֵׁם שְׁמַיִם בְּאֱמֶת.

ה — תמט

הָיוּ אוֹמְרִים מֵהוּ קְדוּשָׁה וְטְהָרָה? לְלַמֵּד הַרְבֵּה מִשְׁנֵיּוֹת שְׁבַסְדֵּר קְדוּשִׁים וְטְהָרוֹת.

ה — תנ

הָיוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ מְחַבְּבִים וּמוֹקִירִים כָּל כֶּךָ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁפַעַם כְּשֶׁקִּבְּלוּ מִכְּתָב מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שְׁבַאֲרִץ יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ הֵיכֵן נִשְׁמַר וְנִחְבֵּיא מִכְּתָב זֶה, וְלֹא מִצְאוּ הֵיכֵן לְשִׁמְרוֹ כִּי אִם בְּשִׁקִּית הַטְּלִית וְהַתְּפִלִּין.

ה — תנא

היו אנשי שלומנו בקיאים בדברי תורתו של רבנו עד שהיו חקוקים בזכרונם ובנפשותם כל כך עד שאפלו כשאבדו את הכרתם לא עזבם נעם דברי תורתו, כמו למשל ¹⁹⁷⁶⁸²¹⁸⁰⁰⁰שספר זה שהיה משמש את אחד מאנשי שלומנו שבסוף ימיו כשהיה חולה מאד, והיה צועק צעקות משנות ללא הרף מחסרון דעתו, אף-על-פי-כן כשהיה מתחיל לקרא לפניו בספר לקוטי מוהר"ן, תכף שקט והחריש, וכך בכל פעם אף שלא היה בדעתו כלל וכלל. והיה הדבר כסם מרגיע למנוחת אנשי הבית.

ה — תנב

היו כמה וכמה זמנים שחשבו אנשי שלומנו שענין רבנו עומד להפסק חלילה, כמו בעת המחלקת הגדולה שבזמן מוהרנ"ת ז"ל, וכן בזמנו של רבי נחמן מטולטשין, וכו' כשעלו הקומוניסטים לשלטון ואמרו שכל מי שיתפס כחסיד ברסלב יהרג, וכן אחר מלחמת העולם השנייה שנכחדו רב רבם של אנשי שלומנו, הו ברוסיה והו בפולניא, ואף-על-פי-כן דבורו של רבנו שהבטיח ואמר האש שלי תוקד עד ביאת המשיח קים ועומד ומתחדש בכל פעם יותר ויותר, מבלי הבן.

אוצר החכמה

שיח שרפי קודש

מנהגים

מנהגים והדרכות

ה — תנג

רבים רבים מאנשי שלומנו היו שנהגו לטעם בבקר אחר התפלה בין תפלין דרש"י לתפלין דרבנו תם מעט מזונות וכדומה, ואחר כך נשארו כמה שעות ארפות בבית המדרש לעסק בתורה ועבודה, מעטרים עם התפלין דרבנו תם, אשרי להם.

ה — תנד

הקפידו אנשי שלומנו לבלי ללכת לציון רבנו הקדוש ביום ראש השנה מטעם הדיו הנפסק שאין הולכים אז לבית הקברות. פעם כשהלכו כמה אברכים לציון רבנו אחר תפלת שחרית של ראש השנה וחזרו באחור אחר סדר התקיעות כשכבר עמד החזן בתפלת הנגי העני ממש. גערו בהם זקני אנשי שלומנו מאד, ובראשם רבי אברהם שטרינהרץ ז"ל.

ה — תנה

הקפידו זקני אנשי שלומנו על אלו הבחורים שהיו מתפללים תפלה קבועה כשחרית וכו' בציון רבנו ז"ל, והיו גוערים בהם שילכו להתפלל בקלויז, כי ציון רבנו שוכן בבית הקברות ואינו כדיו לכתחלה להתפלל שם.

ה — תנו

נסח התפלה שבסדר העבודה שבמוסף יום הכפורים הוא מרבי נחמן מטולטשין ז"ל, כי החזן רבי ליב קאנסטאנטיןער ז"ל לא היה נשאר בין אנשי שלומנו אחר ראש השנה אלא היה חוזר לעירו.

ה — תנו

מקבל הִיָּה באומאן לומר לחש זה לחולה, וזו לשונה: איוב הִלֵּךְ בְּדֶרֶךְ וּפָגַע בּוֹ אֱלֹהֵיו, אָמַר לוֹ: מִפְּנֵי מָה אַתָּה חוֹלֵה? אָמַר לוֹ: מִשׁוּם רֵאשִׁי וּמִשׁוּם כָּל גּוֹפִי. אָמַר לוֹ: לֵךְ אֶל נְהַר דִּינּוּר וּטְבַל בּוֹ וְתִתְרַפָּא, הִלֵּךְ אִיּוֹב אֶל נְהַר דִּינּוּר וּטְבַל בּוֹ וְנִתְרַפָּא, וּכְשֶׁם שֶׁנִּתְרַפָּא אִיּוֹב כִּךָ יִתְרַפְּאוּ כָּל חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל. (בְּסֻפְרִים מוֹבָא שְׁהִיא מִיַּחֲסֵת לְצַדִּיק רַבִּי פְּנַחֵס מְקַאֲרִיץ וְצ"ל וּבְשֵׁנוֹי לְשׁוֹן מַעַט רָאָה בְּסֻפְרֵי סְגֻלוֹת יִשְׂרָאֵל).

ה — תנח

הַקְּפִידוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מֵאֵד לְבָלִי לְשִׁנוֹת מְנַסַּח הַמְּקַבֵּל וְהַנּוֹפֵץ שְׁהִיָּה בְּאוֹקְרַאֲיָנָה מְדוּר דוּר, וְלֹא חֲדָשׁוּ מְנַהֲגִים חֲדָשִׁים בְּפֶרֶט בְּנֻסַּח הַתְּפִלָּה ז"ל.

מאתר החכמה
אתר 08.2018

ה — תנט

בְּעֵינֵינוּ מַחִיאַת כַּף שֶׁבְּתַפְלָה הַמְּבַאֵר מְמַנּוּ כְּמָה פְּעָמִים בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ, הִיוּ מְאֲנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׁאָמְרוּ שְׁעֲנִינוּ זֶה נוֹהֵג בְּעַקְרוֹ עַל חֵלֶק הַתְּפִלָּה שֶׁקֵּדֶם הַשְּׁמוּנָה עֲשֶׂרָה, וְרַאבְּרֵנּוּ ז"ל סִבַּר שְׁקֵאֵי אֶף-עַל עֵצִים הַתְּפִלָּה, הֵינּוּ תַפְלַת שְׁמוּנָה עֲשֶׂרָה.

ה — תס

הַנְּגוֹן הַמְּפָרֶסֶם עַל הַזְּמַר 'צִוָּה צוּר חֲסִדוֹ' לֹא הִיָּה מוֹשָׁר בְּפִי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׁבְּאוּמָאן וְלֹא יָדְעוּ מְמַנּוּ, וְרַבִּי אַבְרָהָם סוֹפֵר ז"ל הוּא אֲשֶׁר הִבִּיאוֹ וּפְרָסְמוֹ בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּאוּמָאן, וְאָמַר שֶׁמְקַבֵּל בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁבְּעִיר טְשְׁעָרִין שֶׁבַעַת בְּקוּרוֹ שֶׁל רַבְּנוּ בְּטְשְׁעָרִין מִפְּעַם לְפַעַם, הִיוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מְזַמְרִים נְגוֹן הַתְּעוּרְרוֹת זֶה לְפָנֵי אַמִּירַת הַתּוֹרָה. וְרַבִּי לױי יִצְחָק ז"ל הוּא אֲשֶׁר הִלְבִּישׁ נְגוֹן נִפְלֵא זֶה עַל פִּיּוֹט 'צִוָּה צוּר חֲסִדוֹ'.

ה — תסא

נהגו באומאן להעביר את כל הנפטרים דרך בית הכנסת הגדול, מחמת ששם העמיד הרשע גאנטע ימח שמו בשנת תקכ"ו חפה גדולה שהעמדה שם שתי וערב, והכריז לכל היהודים שנשבו ונתפסו שכל מי מהם החפץ להשאיר בחיים שייעבר תחת החפה וינצל, והיה קדוש ה' נורא כי לא הסכים לזה שום יהודי פידוע ונהרגו כלם, ומחמת קדוש ה' הגדול שהיה במקום נהגו בו.

ה — תסב

נהגו לבלי לטעם בערב שבת מהדגים של שבת לבד אם חל ראש חודש בערב שבת, ומשום כבוד ראש חודש. וכן נהג רבי מיכל בן רפי יצחק בן מוהרנ"ת ז"ל.

ה — תסג

באומאן וכן בכל אוקראינא לא נהגו לומר 'יוצרות' ביום ראשון של שבועות ורק ביום שני שהוא יום טוב שני של גליות אמרוהו. בימים הנוראים אמרו בכל אוקראינה 'יוצרות' גם בסדר 'יוצר המאורות'.

ה — תסד

נהגו אנשי שלומנו בסדרם בשבת את השלחן לאחר הסעודה להשאיר עליה את החלות הנשארות הן השלימות והן הפרוסות ולכסותם במפה

19.08/2018
שיח שרפי קודש

טובת חסד

סיפורי צדיקים

ה — תסה

שאל פעם האר"י ז"ל את תלמידיו: במה יכפרו עוונתיכם, אולי תאבו להעגש בעניות? אמרו לו: לא, קשה עלינו הדבר. אולי ביסורין? אמרו לו שוב: קשה עלינו הדבר. והפטיר ואמר: ובזיונות גם אינכם רוצים לקבל? אם כן במה יכפר לכם.

19/08/2018mrx

ה — תסו

פעם כבדו את אחד מתלמידי האר"י ז"ל בעליה לתורה, ולדעתו לא היתה העליה לפי כבודו והקפיד במחשבתו על כך. אחר הסתלקותו פשהגיע לבית דין של מעלה ודנוהו מצאוהו נקי מכל רבב שלא היה נגדו שום דין ודברים, עד שבא מקטרג אחד וטען לפני הבית דין שמגיע לו עגש על עלבון התורה, ופסקו דינו כמדה כנגד מדה שיקבל חצי רגע של בושה, ובעת בשתו כסתה השכינה עליו בכנפיה, וכדי שלא יתביש ביותר, ואף-על-פי-כן בשבא לחברו וספר לו המעשה בחלום אמר לו: כל כך קשה עגש הבושה שם למעלה עד שולוא כסתה עליו השכינה בכנפיה היתה עדיף לו לחזור ולבא שוב בגלגול ולא יעבר עליו בושה כזו של חצי רגע.

ה — תסז

היה אחד מהגדולים שחלק מאד על "שבתי צבי" ונפטור לעולמו, ובנו המשיך בדרך אביו וחלק אף הוא עליו ועל חבורתו, ועשו אנשי שיצ בשוף, והביאו לבן כלב בצורת אביו, ופתח הכלב פיו ואמר לו: דע לך שהאמת הוא עם אנשי שיצ ואל תחלק עליהם. הרחר הבן לנפשו ואמר: אם אבי אומר לי כך, הרי שפטור אני ממצנות כבוד אב, ולקח מקל והחל להכותו, וכשהחל להכותו חזר לצורת כלב וכרח לו.

ה — תסח

אמר פעם הצדיק רבי נתן אדלער ז"ל בשבח האחים הקדושים הלא הם רבי זושא ואחיו רבי אלימלך "הפולגנים האלו גנבים הם, היכן שאני בא אני מוצאם שכבר הקדימוני".

19/08/2018 17:58

ה — תסט

הסותרים הקדמונים היו מבקשים בתפלתם שישלח להם ה' פרנסה כל אחד כפי פרנסתו במשך ימות השבוע, אבל לא בערב שבת ולא בחדש אלול, וכל זה כדי שיוכלו לקבל את השבת כהגון ובחדש אלול לשבת רק על התורה והעבודה כדבעי.

ה — תע

מעשה שהלך פעם מלך גדול אחד לצוד חיות ביער. באמצע מרוצת הצייד פגש זקן אחד היושב דבוק בשרעפיו ומביט השמימה ודבוק כל כך במחשבתו עד שאינו מבחין כלל וכלל בהנעשה סביבו עד שלא הבחין במלך ובפמליתו הסמוכים אליו, ונפלא הדבר כל כך בעיני המלך עד שהתקרב הוא עצמו אל הזקן ואמר לו: נפלאת כל כך בעיני ומוקירך אני כל כך עד שקל מה שתבקש ממני אעשה. ענה לו הזקן: הטובה הגדולה ביותר שיש לי לבקש ממך היא הניחני נא לנפשי ואל תקח את זמני שהוא הדבר הנעלה והחשוב ביותר שיש לי עלי אדמות. ונתעלה חשיבותו יותר בעיני המלך אולם כהבטחתו היה חיב לעזבו.

איור תחבית

ה — תעא

אומרים בשם צדיקים שהיו אומרים בצחות על הכתוב (ירמיה ב, יג) 'אותי עזבו מקור מים חיים וכו'', ודרשו רז"ל 'הלואי אותי עזבו ותורתי שמרו, שיש לפעמים שבני אדם לרב דבקותן והתעוררותם עוברים על כמה וכמה הלכות פסוקות, ועל זה אומר

הקדוש ברוך הוא 'הלואי אותי עזבו' מלהיות מדבקות ובעולמות וכו',
 יתורתו שמרו' לכלי לסטות מפסקי ההלכה בפשטות.

19/08/2018 AM

ה — תעב

היה באוקראינה אדם גדול בתורה שלמד משניות בעמקות
 עצומה, ולרב גדלותו הוכיח בהוכחות מצקות לכמה רבנים שצריך
 לשנות באיזה משנה את לשון המשנה, והיה מזה גם נפקא מנה
 להלכה. גערו בו הרבנים וכל חבריו באמרם לו: "אין אחריות משניות
 עליך, ואת לשון המשנה לא תשנה על אף כל ראיותיה".

19/08/2018 AM

ה — תעג

אמר פעם צדיק אחד: "אם נותנים לקדוש ברוך הוא שהוא ינהיג
 את העולם, על-ידי זה באים צרות וגזרות", ושאלו אותו לפשר
 דבריו, ענה ואמר: לאמת צריכין אנו בני ישראל להנהיג את העולם
 על-ידי המצוות ולמוד התורה והמעשים טובים שנעשה, וכשחלילה
 אין אנו עוסקים בזה מחיב הקדוש ברוך הוא להנהיג את העולם,
 ומשום כך באים גזרות וצרות, כי הקדוש ברוך הוא מחמת מדת
 המשפט מנהיגו במדה פנגד מדה.

ה — תעד

בשרצה רבי נחמן מהורדענקע זצ"ל סבו של רבנו לנסע לארץ
 ישראל, הלך אל הבעל שם טוב זצ"ל לטל ממנו רשות כנהוג, אמר
 לו הבעל שם טוב ז"ל לך למקוה. הלך רבי נחמן ז"ל וטבל בו.
 כשחזר ובא אל הבעל שם טוב ז"ל שאלו: רבי נחמן מה ראית? ענה
 לו: כשטבלתי פעם ראשונה ראיתי את ארץ ישראל, כשטבלתי בשניה
 ראיתי את ירושלים, ובשלישית ראיתי את בית המקדש, ברביעית
 ראיתי את קדש הקדשים אולם את הארון לא ראיתי. אמר לו הבעל
 שם טוב: "הארון נמצא במעזבוז". דער ארון איז אין מעזבוז.

והבין הדבר וחזר בו מכונתו, אולם אחר פטירת הבעל שם טוב אחר שהשתטח פעם על ציונו הקדוש נענה בשמחה לחברו (במדמה שהיה זה הצדיק מקאמינקע) ואמר לו: כעת נתן לי הרבי רשות לנסע לארץ ישראל. שאלו הצדיק מאין לה? ענה לו רבי נחמן: וכי לא שמעת איד שאמר לי? ועלה לארץ ישראל. היה זה בשנת תקכ"ד, וביום כ' תמוז שנת תקכ"ה נסתלק, ומנוחתו כבוד בבית העלמין שבעיר טבריה.

אוצר החכמה

ה — תעה

בזמן הבעל שם טוב ז"ל היה איזה דין תורה לפני רבנים בענין מעות של עני אחד, ופסק אחד הרבנים איזה פסק. כשעלתה נשמתו למעלה שאלוהו למה פסק כן, והרי אינו לפי ההלכה, החל לפלפל בלמודו להראות צדקו, ונעשה צחוק גדול כזה מפלפולו, עד שעה למרחקים מחמת בשתו, והצחוק ששחקו עליו נשמע למרחק מאתים פרסאות.

ה — תעו

במעשה מנסיעת הבעל שם טוב לארץ ישראל, (לעיל חלק ב סימן שו) מספר עוד שהזהיר את בתו לבל תאמר ותספר לאיש מדבר מחסורם שאין להם כלום לצרכי החג.

ה — תעז

כתוב בשם הבעל-שם-טוב ז"ל שהחלוק בין תפלת הויתקין לבין התפלה המאחרת ממנה הוא פרחוק מזרח ממערב.

ה — תעח

כשהגיע הצדיק רבי גרשון קיטובער וצ"ל לארץ ישראל השתדל והלך ללמד עם הרב האור החיים ותלמידיו במערה מיוחדת שהיה ידוע להם לבדם, ששם למדו למודי הקבלה והנסתרות, ולא נתנו לו

להכנס לחבורתם עד שיקבלו רשות מרוב האור החיים הקדוש, אמר להם רבי גרשון: אמרו לרובכם שגרשון קיטובער גיסו של הבעל שם טוב רוצה להכנס, ושאלו לרובם ונתן לו רשות. כשנכנס בדקו הרב האור החיים בעיניו הקדושים מראשו לרגליו, ואמר לו: מדוע לא אמר בבקשתו להכנס "בעל שם טוב הקדוש", כי יש הרבה בעלי שם והמשיך ואמר לו: מכיר אני אותו ושמו הוא ישראל בן שרה, אמר רבי גרשון להרב שהבעל שם טוב הקדוש רוצה מאד לבא לארץ ישראל, שאלו הרב האם הבעל שם טוב הקדוש רואני, ענה לו רבי גרשון שכן, שאלו הרב איך, ענה לו רבי גרשון שרואה את ראשו וגופו אבל לא את רגליו, אמר לו הרב: אם הבעל שם טוב הקדוש רואה רק את ראשי וגופי ולא את רגלי, אם כן לא יגיע לארץ ישראל.

ה — תעט

ראו פעם את הבעל שם טוב בחדרו איך שרועד מאד מאד, וכששאלו אותו אחר כך על זה, ענה ואמר כמה יגיעות צריך האדם עד שיזכה לגלוי אליהו פעם אחת במשך ימי חייו, וכמה יגיעות צריך עד שיהיה אליהו הנביא בא אליו מדי יום. וכמה יגיעות צריך שיהיה אליהו הנביא עומד בחוץ ואינו נכנס אלא ברשות (כי אחיה השילוני רבו של אליהו הנביא היה רבו של הבעל שם טוב). "ועם הרהור קל אחד של גאווה יכולים להפסיד את הכל".

ה — תפ

הבעל שם טוב ז"ל לא היה מתפלל בשום פעם לפני העמוד כשליח צבור לבד מתפלת טל וגשם.

ה — תפא

בא פעם יהודי כפרי אחד אל הבעל שם טוב ז"ל והתאונן לפניו

על זה שָׁדַר בְּכַפֵּר מְרַחֵק מֵאֲחֵיו הַיְהוּדִים שָׂאִין לוֹ מִנְיָן לְהִתְפַּלֵּל כְּדָבְעִי, וְקָשָׁה לוֹ מְאֹד לְעֹזֵב אֶת מְקוֹמוֹ וְלְעֹבֵר לְדוֹר לְמָקוֹם אַחַר אַחַר שְׂכַבְר מְבֹסֵס בְּמְקוֹמוֹ, עָנָה לוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב: הַשְׁתַּדֵּל בְּהַכְנָסַת אוֹרְחִים וְכִשְׁתַּכְבֵּד אֶת הָאֵרֶח בְּדִיָּסָא - 'קִשְׁע' תִּכְנוֹן לְצֵאת יְדֵי חוֹבַת 'קִדִּישׁ', וְכִשְׁתּוֹסִיף וְתַתֵּן לוֹ גַּם חֲמִיצָה - (בְּאִרְשֻׁט) תִּכְנוֹן לְצֵאת יְדֵי חוֹבַת בְּרַכּוּי.

ה — תפכ

בַּעַת הַמַּחְלָקָת הַגְּדוּלָּה עַל הַחֲסִידִים הִגִּיעוּ כְּמָה מְכַתְּבִים לְהֵרֵב הַמְּגִיד שָׁבוּ מִתְנַיִם הַשּׁוֹלְחִים בְּצַעַר רַב גְּדֹל הַיְסוּרִים שְׁעוֹשִׁים הַמִּתְנַגְּדִים לְהֵרֵב מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב וְצ"ל. הַגִּיחוּ הַתְּלַמִּידִים אֶת הַמְּכַתְּבִים עַל שְׁלַחְנוּ לְפָנָיו. בְּלֵיל שַׁבַּת הַסֵּתֶפֶל הַמְּגִיד בְּמְכַתְּבִים, וְלֹא אָמַר כְּלוּם. הַגִּיחוּ שׁוֹב אֶת הַמְּכַתְּבִים עַל שְׁלַחְנוּ בְּשַׁבַּת בְּבִקְר, וְשׁוֹב הַבֵּיט בָּהֶם וְלֹא אָמַר כְּלוּם, וְכֵן הָיָה בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית. הַבִּינוּ הַתְּלַמִּידִים מִשְׁתִּיקְתוֹ שְׁרוּצָה שֶׁהֵם, דְּהִינוּ הַתְּלַמִּידִים, יַעֲשׂוּ דְבַר מָה בְּנִדוּן, וְהַחֲלִיטוּ הַתְּלַמִּידִים שְׁיִכְנִיסוּ אֶת הַמִּתְנַגְּדִים בְּחֶרֶם וְהַצְטַרְפוּ לָזֶה יַחַד תַּשְׁעָה תְּלַמִּידִים, וְהַעֲשִׂירִי הָיָה צָרִיף לְהִיּוֹת הֵרֵב בַּעַל הַתְּנִיָּא, וּבְהַבִּינֵם שְׁמַחְמַת תַּקָּף דַּעְתוֹ הַגְּדוּלָּה שֶׁל הֵרֵב לֹא יִסְכִּיִם עִמָּהֶם וְלֹא יַחֲתֵם עַל הַחֶרֶם, לְקַחוּ שְׁלַחַן עֲרוּף וְהִרְאוּ לוֹ הַדִּין שֶׁל הַמְּכַזֵּה תְּלַמִּיד חָכֵם הָרִי הוּא בְּנִדוּי, וְהַכְרִיחוּהוּ לְדַעְתָּם עַד שֶׁהִסְכִּיִם עִמָּהֶם. אַחַר כֵּן בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת קִדְשׁ בַּעַת הַצּוֹת לִלְלָה נִכְנַס הַמְּגִיד לְחִדְרָם בְּשֵׁהוּלֵף וּנְתַמָּךְ עַל קַבִּיִם שֶׁהָיָה הוּלֵף בָּהֶם, וּשְׁאֵלָם מָה עֲשִׂיתֶם? וְהַבִּינוּ שְׁמַתְכּוֹן עַל הַחֶרֶם וּשְׁתַּקּוּ וְלֹא עָנוּהוּ דְבַר. נַעֲנָה הַמְּגִיד וְאָמַר לָהֶם מְשׁוּם שְׁלֹא הַתִּיעַצְתֶּם עִם הָרֹאשׁ שְׁלַכְּם הַפְּסַדְתֶּם אֶת הָרֹאשׁ שְׁלַכְּם. "אֵיבַעַר דַּעַם הָאֵט אִיר אֵן גִּינְוֹאֲרִין אֵייעֶר קֶאפֶ". וְאַחַר זְמוֹן קָצַר נִסְתַּלַּק לְעוֹלָמוֹ.

ה — תפג

רבי לייב מטַרעסטינעץ זצ"ל חותנו של רבי יודל ז"ל נפטר על הספינה בדרך לנסע לארץ ישראל, ונקבר באמצע הדרך צמוד לקבר צדיק נסתר אחד שהיה שדר מארץ ישראל ונפטר בעיר באמצע דרכו לאסף מעות, והשאיר צואה שכשיגיע ארון עם נפטר ומעליו יזרח עמודא דנורא וקברוהו ויטמינוהו אצלו. וכשנפטר רבי לייב ונסעו אנשי הספינה לקברו בעיר הסמוכה הבחינו תושבי העיר בעמוד אש החופה עליו, וקברוהו ליד הצדיק הנסתר בצואתו.

ה — תפד

פרש בצחות הצדיק רבי ברוך ממעזבוז זצ"ל הבוחר בשירי זמרה - הקדוש ברוך הוא בוחר אף בשירי תפלות וזמירות ישראל, ומשתעשע בהם.^{ואזור החכמה}

ה — תפה

בא פעם הצדיק רבי הירש לייב מאליק ז"ל לבקר את הצדיק רבי ברוך ממעזבוז ז"ל. תקף בהכנסו התישב מעצמו על כסא. נענה לו רבי ברוך ואמר לו: וכי אין לך דרך ארץ להתישב לפני חד בדרא? ענה לו רבי הירש לייב: אף אני חד בדרא, אתה חד בדרא בצדקות, ואני בחכמה. אמר לו רבי ברוך: אם הנך חד בדרא בחכמה, אמר נא לי אם כן איזה קטרוג היה בשמים על ישראל בראש השנה של שנה זו? ענה לו: הקטרוג היה עבור זאת שאין ישראל מתכונים במצוות שעושים באמת לשם שמים, רק דואגים בעשיות המצוות לתועלתם הם, שאלו רבי ברוך: נו, הרי חכם אתה ומה ענית? ענה לו רבי הירש לייב ז"ל: אמרתי רבנו של עולם, אם כן עשה אף אתה כמותם ודאג לעצמך, עשה למען אמתך עשה למען בריתך וכיו. אמר לו רבי ברוך: אכן, אכן, חכם הדור הנך.

ה — תפו

פעם בשביעי של פסח אחר התפלה, בא אחד מחתנני של הצדיק רבי ברוך ממעזבוז וצ"ל להזכיר לפניו שיתפלל על בנו החולה, הקפיד עליו רבי ברוך ואמר: "מדוע לא באת אלי לפני ברפת כהנים, עכשיו תצטרך כבר להמתין עד שבעות" (שאז שוב יברכו הכהנים על הדוכן, כמנהג תושבי חוץ לארץ).

ה — תפו

את הצדיק רבי ברוך ממעזבוז וצ"ל היו מכנים בשם הרבי של כל הרבנים, כי כל המפרסמים היו נוסעים ובאים אליו.

ה — תפח

היה פעם הצדיק רבי ברוך ממעזבוז וצ"ל אצל המגיד וצ"ל וכבדו המגיד מאד, וכשראו החסידים שהמגיד מכבדו כל כך כבדוהו אף הם, אמר להם רבי ברוך: וכי זה חכמה שמכבדים אתם אותי אחר שגלו לכם את הסוד? וכי מקדם לא ידעתם שעליכם לכבדני?

ה — תפט

בשם הצדיק הרבי רבי ברוך ממעזבוז וצ"ל היו אומרים בצחות: "על שתי לחם יבצעו תמימים" (הנאמר בזמירות יום השבת): על שני בחינות לחם, דהינו על-ידי בחינת הפרנסה ובחינת הקדשה והזיווג שנקראת לחם, פידוע, בוצעים ושוחטים את התמימים כשאננם נזהרים היטב חלילה.

ה — תצ

מספרים העולם שכשהאחים הקדושים רבי זושא ורבי אלימלך וצ"ל הלכו לגלות עברו את פולגנה והגיעו בנדודם לגבול גרמניה, בא הס"מ לקראתם ואמר להם: אם אתם תכנסו לכאן אעזב את כל העולם

כדי להלחם בכם. ענו ואמרו לו: אתה את שלף בין פה עושה, ואף אנו נמשיך בדרךנו, ונכנסו אף לשם.

ה — תצא

אמר פעם הצדיק בעל הנעם אלימלך וצ"ל: נמצא בעולם קלפה וטמאה גדולה מאד מאד עם המון חלונות ופתחים היוצאים ומשתלשלים ממנה לעוד קלפות וטמאות, וכשיצחקל שלי (כשכונתו על החוזה מלובליו וצ"ל) נעמד להתפלל שובר הוא את הכל. "אז מיין יצחקל שטעלט זיך דאווינען ברעכט ער אלץ".

ה — תצב

אמר הצדיק רבי אלימלך מליזענסק וצ"ל ששמע מרבו המגיד בשם הבעל שם טוב וצ"ל שהתזון המתפלל בשליח צבור דומה למעדר ומגרפה, שאף שבמקום שמנקה אכו נעשה נקי, אבל הוא עצמו מתלכלך בהרהורי הגאווה והגדלות.

ה — תצג

פעם נכנסה אשה אחת עם דמי פדיון להצדיק רבי זושא בהפצירה בו שיתפלל על בנה החולה מאד עד כדי סכנה. הלך רבי זושא וקנה בכסף הפדיון צרכי סעדה וערך סעדה נכבדה, נכנסה אליו אם היילד וטענה לפניו: רבי ומורי, חשכתי שתצומו עבור רפואת בני, ומה לסעדה כזו בשעה זו? ענה לה רבי זושא: בשאין לזושא מה לאכל לא שמים בשמים לב לזה, "נו מה יש אם לזושא אין מה לאכל", אבל כשזושא עורך סעדה נעשה מזה רעש בכל העולמות, מה קרה? וחוקרים ושואלים על זה, וכך ידעו שקבלתי פדיון עבור בנה החולה, ובעזרת השם יתרפא. וסים ואמר בצחות על-פי הנאמר סעדנו - ונושעה, שעל-ידי הסעדה נושעה.

ה — תצד

באר רבי זושא מאמרם ז"ל שאמרו שנים שיושבים ואין ביניהם דברי תורה הרי זה מושב לצים. ואמר בדרך קשיא: שנים שיושבים איך יכול להיות הדבר שאין ביניהם דבר תורה? על-כן בהכרח לומר שבמקום זה כבר ישבו ונודמנו לצים מקדם, ומחמת זה המקום גרם לאלו היושבים עתה לדבר דברים בטלים.

1000/1000

ה — תצה

שבח הצדיק רבי אליעזר בן הצדיק רבי אלימלך מליזענסק זצ"ל את אמו על זה שהיתה מעוררת את אביו לקימת חצות, והיתה פונה אליו בדבורים כמו: רבי אלימלך, איך יערב לך שנתה כשגורות כאלו וכאלו יש על ישראל, קום התפלל ושפך שיחתה לפני קונך שירחם עליהם.

לאור החסות

ה — תצו

בסוף ימיו של הרב בעל התניא נתחרש באזניו, ואמר פעם לאנשיו: מה בכך אם נחרשתי, הרי מה שאני אומר לכם אתם שומעים, ואת מה שאתם אומרים איני צריך לשמע, ואם בן מה בכך.

ה — תצו

מספרים על אחד מהגדולים - יש סברא שהיה זה אצל הרב המגיד תלמיד הבעל שם טוב ז"ל - שנכנס אליו אדם חוטא גדול, וחשב זה החוטא שאין הצדיק יודע עליו לאו כלום. אולם תקף בהכנסו אמר לו הצדיק: "אמר נא לי מה עשה לך הקדוש ברוך כל כך רע שאתה כל כך כנגדו?". "וואס האט דיר ה' יתברך אזוי שלעכטס גיטאן וואס דו ביזסט אים אזוי כנגד". חדרו הדברים ללבו כל כך עד שנתעורר לתשובה ונהפך לבעל תשובה גמור.

ה — תצח

כִּשְׁהוֹהִיר פֶּעַם הָרַב הַבַּעַל הַתְּנִיָּא אֶת תְּלִמִּידוֹ לְלַמֵּד אֹךְ בְּסִפְרִים שֶׁנִּתְחַבְּרוּ עַל־יְדֵי צַדִּיקִים בְּעֲלֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. שְׁאַלוּהוּ עַל לְמוֹד הַרַע"ב מִבְּרִטְנֹוֹרָא, עָנָה: זֶהוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ נָקִי, "דָּאס אִיז רִינְנַע רוּחַ הַקֹּדֶשׁ".

אתחיל/2018/29

ה — תצט

כְּשֶׁכָּבְשׁוּ הָרוּסִים אֶת מְדִינֹת שְׂכְנוֹתֵיהֶם וְנִכְנְסוּ לְגְבוּלוֹת סְלֹאוֹיטָא, אָמַר הַצַּדִּיק רַבִּי פִּנְחָס מְקַאֲרִיץ ו"ל: "אֶפְלוּ תִינּוּקוֹת בְּעִרְסָתָם רְאוּ קָרִי", לְרַב קְלִפְתָּם וְטִמְאָתָם הַנּוֹרָאָה. "אֶפְלוּ קִינְדָּעֵר אִין דִּי וַיִּגְעֵלְאָדְךָ, הָאֲבֹן גִּיזְעֵן קָרִי".

אשר החסידים

ה — תק

הֲלֹךְ פֶּעַם הַצַּדִּיק הָרַב מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב וְצ"ל לְאַסֶּף מֵתוֹשְׁבֵי הָעִיר הַנְּגִידִים עֲצֵי הַסֶּקֶה עֲבוּר עֲנֵי הָעִיר. אַחַר כֵּךְ פָּנָה בְּתַפְלָתוֹ וְאָמַר: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כֹּלָם נִתְּנוּ עֲבוּר הַסֶּקֶה לְעַנְיִים, תַּן נָא גַם אֶתָּה!! וְאָכֵן הִיָּה חֲדָשׁ אֶחָד בְּאוֹתוֹ חֶרֶף חַם יוֹתֵר.

ה — תקא

זוּגְתוֹ שֶׁל רַבִּי דָּוִד מְקַאֲלֵיבֵר וְצ"ל יְצֵאָה פֶּעַם בְּעָרֵב שִׁבְתַּת לְשׁוּק לְקִנּוֹת דְּגִים לְכַבּוֹד שִׁבְתַּת, וּמַחְמַת שְׁכָבֵר לֹא נִשְׁאָרוּ דְגִים בְּחִנּוֹת הָיוּ כִּמְהָ נִשְׁמִים שֶׁהִתְוַכַּחוּ עַל מַחִירוֹ שֶׁל הַדָּג הָאֲחֵרוֹן, בִּינֵיהֶם הִיָּתָה אִשָּׁה אַחַת שְׁלֹא יָדְעָה וְהִפְרָה אֶת הָרַבֵּנִית, וְהוֹסִיפָה בְּמַחִיר עוֹד וְעוֹד. קִנְטָרָה וּבִזְתָּה אוֹתָהּ הָרַבֵּנִית עַל הַפְּרִיזָה אֶת הַמַּחִיר, וְאָף־עַל־פִּי־כֹן קִנְתָּה זוּגְתוֹ שֶׁל רַבִּי דָּוִד אֶת הַדְּגִים בְּמַחִיר הַגְּבִיָּה מִכֹּלָם. אַחֲר־כֵּךְ נוֹדַע לְאִשָּׁה הַזֹּאת, שְׁאִשָּׁה זוֹ שֶׁקִּנְתָּה אֶת הַדְּגִים וּזְגָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי דָּוִד הִיא, וּבָאָה אֵלֶיהָ לְבִיתָה לְבַקֵּשׁ אֶת סְלִיחָתָהּ. כְּשֶׁשָּׁמַע מִזֶּה רַבִּי דָּוִד הִקְפִּיד עַל זוּגְתוֹ וְאָמַר לָהּ: חֲזֹרְתִי הַבֵּיתָה מִבְּלִי לְבַקֵּשׁ

מהאשה הזאת את סליחתה? ועד כעת נטררת לה איבה? לכי ופיסי אותה בתכלית הפיוס. וכך עשיתה.

אוצר החכמה

ה — תקב

הצדיק הרב מוואלטשיסק ז"ל, מחתנו של רבנו, היה למדן מפלג מאד, וספר הרב מאומן לרבי לוי יצחק ז"ל שפעם שלח מכתב לתלמידו שנקרא בשם 'החריף', על שם חריפותו הגדולה בתורה וגאונותו: 'בא אלינו ותראה נפלאות בתורתנו. וכא אליו ודרש לפניו פלפול עמק משך כמה שעות. וספר אחר כך זה החריף: בשעתיים הראשונות שדרש הרב עוד הבנתיו והשגתי דרשתו, אולם אחר כך המשך בפלפולו עוד ששה שעות עד שלא יכלתי להשיג עמק דבריו. וגלה אז רבי לוי יצחק להרב שהרב מוואלטשיסק היה מחתנו של רבנו, התפעל מזה מאד הרב עד שאמר לו בצחות: גם אותו חטפתם? אכן באמת רואה אני שהיכן שיש איזה טוב חטפתם אותו לעצמכם.

ה — תקג

בעל הדגל מחנה אפרים היה אחר הסתלקות הבעל שם טוב לרבי במעוזבוו משך שתיים עשרה שנים, ואחריו אחיו הצדיק רבי ברוך וצ"ל, גם הוא באחיו משך שתיים עשרה שנים, ואחריו הצדיק הרב מאפטא וצ"ל שבהן אף הוא שם משך שתיים עשרה שנים.

ה — תקד

אמר פעם החוזה לתלמידיו: בקר אצלי כעת הגאון מוילנא. התפלאו החסידים והלכו לחפש אחר האורח שבקר את רבם, עד שמצאו שהיה זה הרבי מקאצק וצ"ל.

ה — תקה

אחר הסתלקותו של הרב החוזה מלובלין וצ"ל מכרו את כל בגדיו לעשירי החסידים וכדי שיהיה פרנסה מזה לאלמנה והיתומים. את כפתו קנה אחד בסך שלש מאות רענדליך, וחשבה האלמנה בתמימותה מאחר שהוא מוכן לשלם סך גדול כזה תלך ותרחצהו קדם. כשבא זה הקונה וראה את הכפה נקיה ומגהצת שאלה היכן הוצעה של הרבי? אני רצייתי את הוצעה, ובעבורה שלמתי סך רב כזה.

ה — תקו

בעת שערך פעם החוזה מלובלין וצ"ל סעדת ברית מילה שלח קדם שליח מיחד שילך להזמין לברית את רבו בעל הנעם אלימלך וצ"ל, ואמר לשליח: תאמר לו רבי שלח אותי להזמין את הרבי של כל העולם שיבוא לברית. ואכן בא עם זוגתו לברית. (רלי ז"ל בשם רבי אלחנן ספקטור ז"ל).

ה — תקו

בהיות הצדיק "החוזה מלובלין" צעיר לימים, ראהו פעם הצדיק רבי זוסיא מהאניפולי והביט עליו זמן מה (והפליא החוזה אחר כך את הבטתו שמביט עליו). אחר כך פנה אליו רבי זוסיא ואמר לו: אני נתתי לך נפש רוח, אם ברצונך גם נשמה לך אל אחי רבי אלימלך.

ה — תקח

הצדיק החוזה מלובלין וצ"ל, כשעורר את אנשיו לקימת חצות היה אומר: צריך להתמיד בקימת חצות ולהיות נעור בזמן קדוש זה, אף אם על ידי הנהגה זו ישן האדם כמה שעות ביום.

ה — תקט

הצדיק רבי בער בן רבי הצדיק רבי שלמה מקארלין חתנו של

רו שיח שרפי קודש / סיפורי צדיקים

הצדיק רבי ברוך ממעזבוז וצ"ל היה נמוך קומה, כשהתבדח פעם עליו אחד מגיסיו. תכה נחלה אחד מבניו, וכשבא לחותנו רבי ברוך שיתפלל על בנו החולה, אמר לו במעצמו: לך ובקש סליחתו של רבי בער ויבריא בנה. וכה הנה.

ה — תקי

מקפיד היה הצדיק רבי פנחס מקאריץ וצ"ל להתפלל כותיקין באמרו: רוצה אני להתפלל מקדם קדם שיתחיל אויר העולם להתמלאות בהבל של לשון הרע ורכילות.

ה — תקיא

היה לו להצדיק רבי משה ליב מסאסוב ו"ל חסיד אחד שבגרו בנותיו, ומחמת עניותו הגדולה לא יכל היה להשיאם. הגיעו הדברים לידי כף שהרבנית בעצמה פנתה אל הרבי: ואמרה לו: מדוע אינה מפציר בתפלתה לפני ה' עבור החסיד הדבוק בה וצרתו רבה כל כך? ענה לה הרבי: מה לך כי תליני עלי בעוד שהחסיד עצמו אינו דואג על כך. פנו אליו כמה מחבריו החסידים ושאלו אותו: חברנו, אמר נא לנו האמת אם היו רוצים למלא כל משאלות לכה, במה היית בוחר ומבקש? ענה החסיד ואמר: הייתי מבקש לזכות לומר 'ברוך שאמר' בכונה כמו הרבי.

ה — תקיב

אמר פעם הצדיק רבי פנחס קאריצער ו"ל: קדם שהתקרבותי לדרך הבעל שם טוב ו"ל היו נופלים לי השנים בתפילתי, ואף-על-פי-כן לא זכיתי שתהיה באמת, וכשהתקרבותי לדרך הבעל שם טוב ו"ל לא נפלו בתפילתי השנים והייתי מתפלל יותר עם אמת.

ה — תקיג

הצדיק רבי מענדל מויטעפסק וצ"ל הָיָה מְהֵדָר מְאֹד בְּלְבוּשָׁיו, וְאָמַר פְּעַם הַצַּדִּיק רַבִּי פִּנְחָס קָאָרִיצְעֵר וְצ"ל: מִתְחַבֵּא הוּא מֵאַנְשֵׁי הָעוֹלָם בְּצַחְצַחוֹ אֶת עֲצָמוֹ. "עַר בְּאַהֲלֵט זֵיךְ פֿון דִּי וועלֵט מײַט זײַן גִּיפּוּצֵהײַט".

ה — תקיד

הַתְּפִלָּל פְּעַם הַצַּדִּיק בַּעַל "הַיִּשְׁמַח מִשָּׂה" בְּהַתְּלַהֲבוֹת נוֹרָאָה וְהַרְגִּישׁ מִשׁוֹם מַה שָּׂאִין תְּפִלָּה זֹו בְּאָה מִכַּחוֹ הוּא, וּבִרְר הַדְּבָר עַד שְׁנוּדֵע לֹו שְׁבִמְקוֹם תְּפִלָּתוֹ שְׁעָמַד בּוֹ הַתְּפִלָּל פְּעַם הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁמַעְקָע מִנִּיקְלִשְׁבוּרְג וְצ"ל.

ה — תקטו

הָיוּ שְׁנֵי צַדִּיקִים מִתְּלַמִּידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְז"ל שֶׁהָיוּ מְחֻלְקִים בֵּינֵיהֶם מִשָּׁךְ בְּמָה וּכְמָה שְׁנַיִם. בְּשֶׁהִגִּיעַ עַת פְּטִירְתוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם כָּתַב צוֹאָה וּמְסָרוֹ לְבָנוֹ וְצוּה עָלָיו שְׁאַחַר פְּטִירְתוֹ יִמְסְרֶהוּ לְהַצַּדִּיק בַּעַל מְחֻלְקָתוֹ, אַחַר פְּטִירְתוֹ בְּשֶׁהִבִּיא צוֹאָתוֹ לְהַצַּדִּיק וּפְתַחוּ צוֹאָתוֹ הָיָה כְּתוּב בּוֹ, הָרִי קָדִים הַהִסְתַּלְקוֹת רוֹאָה אָדָם יוֹתֵר אֶת הָאֲמֵת, וּבְכֵן אָמַר לָךְ כְּעַת שְׁעוֹמַד אָנִי לְפָנַי פְּטִירְתִּי רוֹאָה אָנִי שְׁכָל הַמְּחֻלְקֵת שֶׁהָיָה בֵּינֵינוּ הָיָה לְשָׁקֵר, וּבְכֵן שׁוֹלַח אָנִי אֵלֶיךָ אֶת בְּנִי, וְאָנָּה מִמֶּךָ לְמַדְהוֹ תוֹרָה.

ה — תקטז

הַצַּדִּיק רַבִּי אִיזִיק הַמְּלָר וְצ"ל תְּלַמִּיד הָרַב בַּעַל הַתְּנָיָא, אָמַר פְּעַם לְאַחַד שְׁיָבוֹא עִמּוֹ לְבֵית הַקְּבָרוֹת וַיִּקַּח עִמּוֹ גְּרִזֵּן, וְהִגִּיעַ לְאִיזָה מִצְבָּה וְצוּה עָלָיו לְשַׁבְּרוֹ, מִשׁוֹם שֶׁהָיָה כְּתוּב שֵׁם שְׁבָחִים נוֹרָאִים מִפְּלָגִים שְׁלֵא לְפִי עָרְכוּ שֶׁל הַנְּפִטֵר, וְאָמַר לוֹ שְׂאִין בִּיכְלָתוֹ שֶׁל הַנְּפִטֵר לְבֹא לְתַקּוּנוֹ מִחֲמַת הַשָּׁקֵר הַכְּתוּב עָלָיו, וּבְזָה שְׁשַׁבֵּר הַמִּצְבָּה יִתְתַּקֵּן כְּרָאוֹי.

ה — תקיז

הָיָה פֶּעַם בַּעַל הַחֲדוּשֵׁי הַרִי"ם וְצ"ל בְּאִיזָה בְּרִית מִלֵּה וְרָאָה אֶת הַסֵּפֶר סְפוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת וְעָמַד וְקָרָא בּוֹ זְמַן מְמֹשֵׁךְ כַּמָּה שָׁעוֹת, אַחַר כֵּן אָמַר בְּמַעֲשֵׂיֹת הָרְאשׁוֹנוֹת עוֹד הִבְנֵתִי מִשְׁהוֹ אֲבָל בְּמַעֲשֵׂה הָאַחֲרוֹנָה מִי"ג בְּעֵטֶלִירֶס כִּבֵּר לֹא הִבְנֵתִי כְּלוּם וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁהוֹסִיף וְאָמַר עוֹד שְׁמִי שְׁמִבִּין בְּמַעֲשֵׂה זֶה יְכוּל לִידַע מִקֵּץ הַגְּאֻלָּה.

11708720181002

ה — תקיח

סֵפֶר הָרַב הַצַּדִּיק מִבְּרָאנִיב וְצ"ל ו"ל שְׁפַעַם הַתְּגַנֵּב עֲצָמוֹ לַמִּקְוָה לְרֵאוֹת טְבִילָתוֹ שֶׁל הָרַבִּי מִצְאָנוּ וְצ"ל, וְרָאָה אִיךָ שְׁמִקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְפָנָי טְבִילָתוֹ אֶת כָּל הָאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין וְקִבְלוּ בְּמַסִּירוֹת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ.

ה — תקיט

חֹתָנּוֹ שֶׁל הַחֶפֶץ חַיִּים ו"ל הָיָה עֲשִׂיר וּבַעַל יְכֻלָּת, וְרָצָה שְׁיִתְפָּרַגְס הַחֶפֶץ חַיִּים עַל שְׁלַחְנוֹ (קַעֶסֶט) כְּכֹל שְׁיִחְפֹּץ, וְלֹא הִסְכִּים לָזֶה הַחֶפֶץ חַיִּים בְּשׁוּם אִפֹּן, בְּטַעְנוֹ: אִם אֶתְרַגֵּל כַּעַת לְחַיֵּי רְוָחָה, מָה אַעֲשֶׂה אַחַר כֵּן כְּשֶׁאֲצַטְרֵךְ לְהִתְפָּרַגְס בְּעֲצָמִי, וְעַל־כֵּן טוֹב לִי יוֹתֵר מִלְּכַתְחֻלָּה לְהִתְפָּרַגְס בְּעֲצָמִי אִף שְׁיִהְיֶה בְּדַחֵק.

ה — תקכ

מְסֻפָּרִים שְׁכַשְׁשֵׁבַח פֶּעַם מָאן דְּהוּוּ לְפָנָי רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים זְאֲנַנְפֵּלְד ו"ל אֶת הָרַב קוֹק ו"ל עַל קְפִידָתוֹ בְּשְׁמִירַת קְדוּשַׁת הָעֵינַיִם שְׁתַּכְּף כְּשֶׁשׁוּמַע וּמִבִּין שְׁנִכְנַס אָדָם לְחֲדָרוֹ מִשְׁפִּיל אֶת עֵינָיו לְרַצְפָּה בְּחֻשׁוֹ מִהֶסְתַּכְלוֹת רָעָה חֲלִילָה, עָנָה רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים וְאָמַר: אִם כֵּן יִהְיֶה לוֹ עוֹלָם הַבָּא גְדוּל יוֹתֵר, כְּאוֹמֵר שְׁכָל אָדָם כְּפִי מַעֲשָׂיו בְּזֶה הָעוֹלָם כֵּן יִקְבַּל שְׁכָרוֹ, הוּוּ לְטוֹב וְהוּוּ לְהַפְּךְ חֲלִילָה.

19/08/2018

שיח שרפי קוזש

ענינים שונים

ה — תקכא

רבי שכנא אביו של רבי נשקע מטולטשין ו"ל נפטר בחיי אביו
רבי דוד צבי בן רבי יצחק בן מוהרנ"ת ו"ל. ת.נ.צ.ב.ה.

ה — תקכב

לרבי אלטער בן ציון ו"ל היה אח בשם רבי אברהם משה ו"ל ואף
הוא באחיו היה חסיד גלהב והיה בעל מנגן נפלא. בעת מלחמת
העולם השנייה טרח רבי דוד שכטער ו"ל עבור ביאתו לארץ ישראל
מאד. ת.נ.צ.ב.ה.

ה — תקכג

לראש השנה שנת תרצ"ט לגדל הסכנה שהיה בעת ההיא לא
הגיעו לקבוצ אנשי שלומנו רק עשרים וחמש אנשים, ורבי לוי יצחק
ו"ל במסירות נפשו להתפלל עם אנשי שלומנו היה אף הוא עמיהם.

ה — תקכד

הקלוזי שבאומן שנבנה בפעם השלישית בשנת תרס"ג נבנה רק
על ידי יהודים שומרי תורה ומצוות שטבלו במקוה מדי יום, ורק
חציבת וגניזת האבנים נעשתה על ידי גויים ברחוק מקום.

ה — תקכה

אביו של רבי טוביה באבריניצער נפרד מעט מאנשי שלומנו
מחמת רב החביבות והכבוד שרחש לו הרבי מטאלנע ו"ל, כי היה בר
אורזן גדול, ובערב יום כפור צנה שהוא אשר ילקה אותו, והיה זאת
לאות כבוד גדול מאד.

ה — תקבו

רבי נחמן נעמירובער החזן נלב"ע באמצע קיץ שנת תרע"ט.

ה — תקכו

רבי נתן בייטלמאכר ז"ל התחתן בגיל חמש עשרה עם מרת מלכה בת רבי נחמן מטולטשין ז"ל. אחר כמה שנים כשרצה לעלות לארץ ישראל ולא הסכימה וזגתו התגרשו, והשתדכה עם רבי אלטער טעפליקער ז"ל, והוא נשא לאשה את מרת גיטל שהתאלמנה מבעלה רבי ישראל מקארדאן ז"ל.

ה — תקכח

גם אביו של רבי מתתיהו כהן ז"ל התקרב לאנשי שלומנו ובשנה אחת בא מפולגנה לאומן להתפלל עם אנשי שלומנו יחד.

ה — תקכט

רבי נחמן בן חיה בת רבנו ז"ל בננו היו רבי יעקב יוסף ורבי זלמן, וכן עוד בת שנשאה לרבי ישראל דוד בן רבי אפרים בן רבי נפתלי תלמיד רבנו ז"ל. רבי יעקב יוסף היה דר בוויניגראטקע הסמוך לשפאלי, ולעת זקנתו בא לגור באומן הוא היה אדם עם לב מלא רגש, בפרט בבואו לציון רבנו ז"ל. רבי לוי יצחק ז"ל עוד זכה להכירו. בפטירתו עשו לו תושבי עיר אומאן כבוד גדול מחמת יחוסו החשוב, אחיו רבי זלמן פמוהו היה חסיד גדול והיה דר בטשערין והשאר אחריו כמה בנים חשובים, כרבי צבי המכנה רבי הערשל ועוד.

ה — תקל

רבי זלמן בן רבי נחמן ז"ל בן חיה בת רבנו ז"ל דמה בצורתו לרבנו יותר מכל נכדיו ז"ל. הוא נפטר זקן ושבע ימים בעיר מגוריו

טְשֵׁעֲרִין, בְּסוֹף שְׁנַת תַּרְעִיזָה.

ה — תקלא

רבי זלמן בן רבי נחמן (בנה של מרת חיה בת רבנו ז"ל) חבר ספר נפלא על הלכותי מוהר"ן ורבי לוי יצחק ז"ל עוד זכה וראה ספר קדוש זה, ובעת שעלה רבי משה בער רוזנפלד ז"ל לארץ ישראל, בקש רבי לוי יצחק ז"ל מבנו של רבי זלמן שישלחהו עמו לארץ ולא אבה. אחר כך בעת הפרעות של הבולשביקים ימ"ש, נאבד ולא נודע איו, וחבל על דאבדיו, כי היה ספר קדוש מלא חכמה וקדשה במחבר עצמו.

אה"ת 20187019

ה — תקלב

לרבי מאיר הגביר ממעדוודיבקע נולדו לו בברכת רבנו ז"ל אחר הסתלקותו של בנם שאמר עליו רבנו: א שאד א שאד, כמובא לעיל חלק א' סימן ^{השני} שיז שלשה בנים, אחד רבי נחמן והשני רבי אהרן המכנה רבי אהרן ליפאוועצקער ורבי שמחה המכנה רבי שמחה מהיער שעבד במנהל ביערו של רבי אברהם בערניו ז"ל נכד רבנו, שקבל עליו משרה זו אחר פטירתו של רבי שמשון המכנה רבי שמשון מהיער או רבי שמשון הגדול.

ה — תקלג

התורות שבלקוטי מוהר"ן שנכתבו בכתב יד החברים נכתבו על ידי רבי אברהם פעטערבורגר ז"ל שהיה פתבא רבא, והאריך ימים מאד, יותר מכל תלמידי רבנו ז"ל.

ה — תקלד

רבי הירש בער החוקר והפילוסוף שזכה להתקרב לרבנו היה אדם מכבד ומפרסם מאד כי מחמת ידיעתו הגדולה בלשון המדינה ולשונו הנצח, היה הוא הכותב לצאר מטעם הממשלה מכתבי בקשה

וכדומה, והיה אדם פילוסוף וחקרן עצום.

ה — תקלה

רבי נתן בייטלמאכער ז"ל שהיה פתבן גדול קבל בשכרו מהרב מטשערין ז"ל סך של רענדל, השוה לסך שלשה רובל כסף עבור פל דף שכתב והעתיק מכתבי הרב ז"ל.

ה — תקלו

רבי דוד צבי דאשיווסקע ז"ל נפטר בשליכה טובה בשנת תרע"ג ונטמן באומאן. הוא זכר עוד את סבו רבי יודל ז"ל תלמיד רבנו וכן את מוהרנ"ת ז"ל והיה אומר בעל פה חדושי תורה והלכות מלקוטי הלכות שזכה ושמעם עוד בעצמו בצעירותו ממוהרנ"ת ז"ל.

17/08/2018 10:00

ה — תקלו

רבי זענוויל ז"ל אחיו של רבי משה ברסלבר ז"ל עובד ה' וירא וחסיד גדול היה, והיה דר בעיר ברסלב.

ה — תקלח

בר"ה שנת תרצ"ו עוד הגיעו אנשי שלומנו לקבוץ פרגיל ורבי אברהם שטרינהרץ ז"ל התפלל עוד לפני העמוד. אולם לראש השנה שנת תרצ"ז כבר לא התאספו אנשי שלומנו יחדיו בקבוץ והתפללו מעט הבאים בבתיים שכורים ובהצנע.

ה — תקלט

רבי אבא לישינסקי ז"ל בן אחות ראבר"נ ז"ל הכיר אשה אחת שזכרה עוד מילדותה את הלוייתו של רבנו ז"ל.

ה — תקמ

מרת יוכבד בת רבי נתן בן רבי נחמן בן רבי שמואל טעפליקער תלמיד רבנו נשואה לרבי יוחנן גלנט ז"ל ואחר עשר שנים שלא זכו להפקד התגרשו, והתחתנה בשנית עם רבי יצחק כוכב לב ז"ל והוא נשא אחר כך את מרת טויבע רחל בת רבי געציל ושניהם שוב לא זכו להפקד. ת.נ.צ.ב.ה.

ה — תקמא

רבי אברהם יצחק הכהן ז"ל המוכא בשמות הצדיקים בסופו היה אחד מאנשי שלומנו מפולניה והוא אשר היה לו חלק בהתקרבותו של רבי אלחנן ספקטור ז"ל, לדרך רבנו.

ה — תקמב

זוגתו השנייה של הרב מטשערין ז"ל הייתה מעיר קרימנטשוק והיתה נכדתם של לומדי תורה גדולים. היא הייתה באה מדי פעם לפעם לבקר את נכדיה שבועיר ברסלב, והיו נכדיה מכבדים אותה מאד מאד.

ה — תקמג

שם משפחתו של רבי שמעון תלמיד רבנו היה קמינסקי. ומשפחת קנלסקי הכבודה הם נכדיו ונקראים בשם זה מצד האם.

ה — תקמד

היו כמה שנים שהתפלל רבי משה ברסלבר ז"ל בשליח צבור את תפלת השחרית של ראש השנה במקום רבי אליעזר ביאלסטוצקער ז"ל.

ה — תקמה

רבי מיכלי בן רבי יצחק בן מוהרנ"ת ז"ל היה בעל מנגן נפלא
 וחבר כמה נגונים. אורי תולדות

ה — תקמו

רבי אליעזר בן רבי אלטער מטעפליק ז"ל היה דר בטשערין.

ה — תקמו

רבי געציל נפטר בשביעי של פסח ונקבר בו ביום לצדו של
 ראבר"ג ז"ל.

ה — תקמח

לראש השנה האחרון לימי חייו של רבי דוד צבי בן רבי יצחק
 בן מוהרנ"ת ז"ל היא שנת תרע"ו, כבר לא היה יכול לבא להתפלל
 בקבוץ אנשי שלומנו פנהוג.

ה — תקמט

ר' דוד אחיו של רבי אלטער טעפליקער היה דר בעיר בארשאד,
 והיה הוא ובנו רבי אליהו שאף הוא דר בבארשאד באים מדי שנה
 לאומאן לקבוץ אנשי שלומנו.

ברכת אריכת ימים ושנים

מתוך בריאות הנפש והגוף וברכה והצלחה בכל מעשי
ידיהם תעמוד למורי ורבי 19/08/2018

הרה"ח ר' אליעזר ברלנד וב"ב שליט"א
ולכל אנ"ש הי"ו בארץ ובחו"ל
ולכל תלמידי ישיבת "שובו בנים"

לאבי ואמי

ר' זכריה וברכה עוזרי וב"ב הי"ו
לחמי וחמותי ר' שלום ושרה מעודה וב"ב הי"ו
לי אביתר ב"ר זכריה
ולזוגתי מרת דבורה בת שרה תחי'
לבני נחמן נ"י ולבתי אדיל תחי'

לעילוי נשמת

האשה החשובה והצדקנית
מרת מכביה בת יונה ע"ה
נלב"ע ב' מנחם-אב תשמ"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

הכ"ד הקטן אביתר ב"ר זכריה עוזרי נ"י

לעילוי נשמת

אבינו היקר מנשה עזרא ביבי בן עזרא ולאה ע"ה

נלב"ע ביום כ"ג מנחם-אב תשל"ח

יהי זכרו ברוך לעד

ת.נ.צ.ב.ה.

☆☆☆

לעילוי נשמת

אמנו היקרה נעימה עזרא בת ציון וחנינה ע"ה

נלב"ע ביום ט"ז אלול תשמ"ה

יהי זכרה ברוך לעד

ת.נ.צ.ב.ה.

☆☆☆

לעילוי נשמת

חכם יעקב בן שאול וצ'חלה ע"ה

פלורה בת יוסף ומסעודה ע"ה

הילדה אילנה בת מנשה ונעימה ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

☆☆☆

לעילוי נשמת

ר' עזרא בן סלמאן וג'לה ע"ה

נלב"ע כ"ה שבט תרצ"ג

וזוגתו מרת לאה בת טובה ע"ה

נלב"ע כ"ו אייר תשל"א

ת.נ.צ.ב.ה.

☆☆☆

לעילוי נשמת

ר' ציון בן יחזקאל ומזלה ע"ה

נלב"ע י"ד ניסן

וזוגתו מרת חנינה בת שאול וצ'חלה ע"ה

נלב"ע כ"ה אדר ב' תשל"ג

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

חכם אהרן משה ברוך ע"ה

בן ציון ושמחה ע"ה

נלב"ע ל' סיון תשמ"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

☆☆☆

ברכות וישע רב יחולו על

מר עזרא טל בן מנשה ונעימה הי"ו

רפואה שלמה ואריכות ימים

והצלחה לו ולמשפחתו

☆☆☆

ברכות וישע רב יחולו על

גב' שושנה קובי בת מנשה ונעימה הי"ו

רפואה שלמה וחזרה בתשובה

והצלחה לה ולמשפחתה

☆☆☆

ברכות וישע רב יחולו על

גב' תקוה סטרול בת מנשה ונעימה הי"ו

רפואה שלמה ואריכות ימים

והצלחה לה ולמשפחתה

☆☆☆

ברכות וישע רב יחולו על

אסתר בת מנשה ונעימה הי"ו

דליה בת מנשה ונעימה הי"ו

אורית בת מנשה ונעימה הי"ו

רפואה שלמה והצלחה בכל

ברכות וישע רב יחולו על

פלורה בת ציון וחנינה הי"ו

רפואה שלמה ואריכות ימים

זכות רבינו ותלמידיו וצ"ל יגן עליהם ועל כל בני ביתם

להתברך בכל טוב מתוך בריאות הגוף ואריכות ימים

ושנים טובות מתוך רוב נחת אמן

★

לעילוי נשמת

אבי מורי ר' משה נפתלי
ב"ר שמואל מאיר ז"ל אנשין
גלב"ע י"א תמוז תשל"ה
אמי מורתי מרת פעשא רחל
ב"ר משולם זושא ע"ה
גלב"ע ט"ז ניסן תש"מ
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח על ידי בנם הרה"ח
ר' אלעזר נחמן שליט"א

★

לעילוי נשמת

כדורי בן ראובן ז"ל
כ"ד אדר תשכ"ז
19/08/2018
גזימה בת פרחת
ח' מנחם אב תשנ"ב ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח על ידי ר' יצחק חג'מה
שליט"א
זכות המצוה תגן עליו ובכל אשר יפנה
יצליח
★
לעילוי נשמת
חביב בן לבנה לוי ז"ל
שמחה בת בדה לוי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

מור"ר אבי יוסף בת תמו ז"ל
מרת אמי עליה בת סעדה ז"ל
אחי היקר אברהם בן עליה ז"ל
אחי היקר יעקב בר עליה ז"ל
בן אחותי היקר דניאל בר אסתר
ז"ל
כ"א סיון תשל"א
ת.נ.צ.ב.ה.
★
לעילוי נשמת

אבי מורי ר' יוסף בן אסתר אלוחרר
ז"ל
גלב"ע ט"ו סיון תשנ"ב
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח על ידי בנו
ר' אליהו אלוחרר שליט"א
★

לעילוי נשמת

אוצר החסות
אסתר חזן בת נגי ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה.
רחל בת חווה ז"ל
אליהו בן אסתר ז"ל
פיבי בן אסתר ז"ל
מאיר (בן הרוש) בן שרה
וכל משפחת פרץ
לרפואה שלמה

לעילוי נשמת
כדורי בן ראובן ז"ל
פירחיה בת יהושע ז"ל

★

יורם בן סולטנה
השי"ת יתן לו זיווג הגון וראוי
פרנסה טובה והצלחה בכל מעשיו

★

לעילוי נשמת
דוד לבבן פרץ ז"ל

★

לעילוי נשמת
חביבה חג'מה בת שרה ויהושע ז"ל

גלב"ע י"ב תשרי תשנ"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח על ידי בנה שליט"א

★

לעילוי נשמת
חביבה בת יהושע ז"ל
י"ג תשרי תשנ"ד
ת.נ.צ.ב.ה.

★

לעילוי נשמת
ר' ישעיה בן לאה ז"ל
לאה בת יהודית ז"ל
יוסף בוזלי ז"ל

כדורי בן חביבה
לחזרה בתשובה, חיזוק בעבודת ה'
הצלחה בנישואין ופרנסה טובה

לעילוי נשמת

ניסני מרדכי בן מרים ז"ל
נבזדה יוסף בן מרים ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

★

ניסני משה בן שרה לזיווג הגון
ניסני רבקה בת שרה לזיווג הגון

★

שמואל בן שרה
רפואה שלמה ונחת
דליה בת צפורה
לשלום בית
שמואל בן שרה
לשלום בית

★

לעילוי נשמת
ראובן בן עליה
גלב"ע י' כסלו
ת.נ.צ.ב.ה.

★

ראובן פילו בן שולית
הצלחה בתורה ויר"ש והצלחה בכל
מעשה ידיו

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **דוד פנירי** בן **טובה** ז"ל
נלביע כ"ט סיון תשי"ט

וזוגתו האשה מרת **פריחה** בת **בתיא** ז"ל
נלביע ד' כסלו תשנ"ג

הרה"ח ר' **יוסף** בן **ששון** ז"ל
נלביע ו' כסלו תשי"ז

וזוגתו מרת **טופחא** בת **סמרה** ז"ל
נלביע ו' שבט תשכ"ד

והרה"ח ר' **חיים פנירי** בן **פריחא** ז"ל
נלביע כ"ח תשרי תשל"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

אגודת התורה

הונצח ע"י בנם ונכדם הרה"ח

ר' **יעקב פנירי** שליט"א

זכות רבינו הקדוש ותלמידיו זצ"ל יגן עליו

להתברך בזרע של קיימא ולכל מילי דמיטב אמנ

אגודת התורה

★

רחל לאה בת חנה יוטא

לרפואה שלמה בקרוב

שמעון בן שרה הענדל ז"ל

יצחק בן רחל לאה

דוד שלמה בן רחל לאה

★

לעילוי נשמת

אבי מורי ר' **ישראל** בן **ביה**

אמי מורתתי **מיימה** בת **אסתר**

ת. נ. צ. ב. ה.

★

ברכת רפואה שלמה

למר יחזקאל בן מיימה שליט"א

הונצח על ידי בנם ואחיו

ר' **חיים ללום** שליט"א

קריאה נרגשת

קול קורא מהר ה' אל אחינו אנשי שלומינו
האהובים בכל מקומות פזוריהם הי"ו

בזאת פונים אנו בקריאה נרגשת למען "אגודת משך הנחל" אשר מזה שנים עוסקת במסירות נפש בהפצת והדפסת ספרי רבינו ותלמידיו זיע"א, האגודה הקדושה הזאת שולחת ספרים חינם אין כסף לכל קצוות תבל לכל בית עקד ספרים, בית מדרש וישוב, הכל בהשקט ובהצנע, ואין לתאר ולשער את ההתעוררות הגדולה שגרמו כבר במקומות מרוחקים ומנוכרים מתורה ומצוות.

עוד הטו ידם ובמשך שנתיים ימים הוציאו לאור ספרי רבינו ותלמידיו הקי' זיע"א בפאר ויופי שלא היו דוגמתם, ניקדו ופיתחו מפתחות ועשו ציונים לתורת רביז"ל בדרך נפלאה ליותר מחמישים ספרים ישנים וחזשים המאירים עינים, ובפרט עתה שמוציאים לאור מחדש את הספר הקדוש של רבינו ליקוטי מוהר"ן במהדורה מנוקדת חדשה בתוספת מראי-מקומות ועוד, ביופי והדר אשר לא היה כבושם הזה. וכעת ממש עוסקים בהדפסתם מחדש של כל הכרכים הקדושים הי"ה ליקוטי הלכות מנוקד ומפוסק עם מראי מקומות אשר יחדיו יהיו ששה עשר כרכים גדולים.

אין די באר גודל חלקם בהחדרת אור רביז"ל בעולם. הללו חוללו גדולות ונצורות ממש כידוע על ידי החנויות המיוחדות למכירת ספרי רבינו שפתחו בירושלים חיפה עמנואל צפת ובשאר מקומות, ועוד ידם נטויה בעזה"י לההדיר שאר ספרי רבינו כדרכם, וכבר מוכנים אצלם כמה ספרים לדפוס ואין לאל ידם, וכפי הידוע עיקר המשכת אור רביז"ל הוא ע"י ספריו הקדושים שהשאיר אחריו, ומאז ומקדם רוב רובם של הנפשות נתקרבו לדרך הקודש ע"י הספרים הקדושים, ובוודאי אם קמה האגודה להמציא את הספרים לכל - מי יתנה תוקף קדושת הענין!

העובדות מעידות: המון המכתבים הנמצאים תחת ידם, החל מבני הישיבות הקי' דרך בתי-סוהר, בתי ספר, וכלה בבתי-כנסיות ובתי מדרשות, כל אלה יעידון ויגידון שבזכות הספרים התעוררו הללו לעבודת השי"ת באמת, והללו להנחת

תפלין, שמירת שבת, קדושה וטהרה, ללימוד התורה, תפלה והתבודדות, ועוד ועוד, הלא אדמו"ר מוהרנ"ת זיע"א לפני הסתלקותו צוה עלינו שהעסק שלנו יהיה בהדפסה והפצה ושנתחזק בזה בממון ברצון ובטרחא. ואם זכינו בחסדי השי"ת שכמה אברכים מאנ"ש נרתמו לענין זה במסירות, הבא נא אנו ונאמץ ידיהם בממון שהמחסור בו בעוכריהם מאות מאות אלפי דולרים כבר הוציאו בפעולותיהם הקדושות ואל לנו לעמוד מנגד ח"ו. עלינו מוטל החובה לצאת לקראתם לאמצם ולעודדם!

ובזמן שכל העולם כולו מוצף ברעל, בחומר קריאה משחית נפש וגוף עת לעשות לה! שכן דף אחד מספרי רבינו יוכל להיות תיקון לכל ה"טרף פסולי" - כדברי מוהרנ"ת בצוואתו. אך מי יביא את הדפים הקדושים לעם, מי ימציא ליהודים נדחים את הספרים הקדושים - הלוא "אגודת משך הנחל" עושה זאת, ומה גדולה זכותה!

19/08/2018

הן כל המשכת ענינו של רבינו ז"ל ואורו בעולם אינו אלא על-ידי ספריו הקדושים, ועם רבינו זיע"א נועד לתקן את העולם, יש להביא את ספריו ולהמציאם לכל איש ישראל באשר הוא שם. ואם "אגודת משך הנחל" עושה את התפקיד הנשגב הלוה שומה עלינו לחזקם בכל עוז ותעצומות.

בכן, כל אשר ענינו של רבינו יקר לו, כל היודע את חשיבות ספריו הקדושים חובה קדושה עליו לבוא לעזרת ה' בגיבורים ולסייע להם בכל כחו בהתרמה חודשית קבועה כדי שיוכלו להמשיך בפעולותיהם הברוכות, וצדקתו תעמוד לעד כדברי מוהרנ"ת בליקוטי הלכות (הלכות ברכת השחר, הלכה ה' לו) עיין שם. ויהיה לו חלק וזכות בענין נשגב זה.

זכות רבינו הקדוש ותלמידיו הקדושים וזכות הרבים בוודאי יעמדו לו ולזרעו אחריו עד עולם.

הלוא כה דברי המצפים להרמת קרן רבינו זיע"א

לוי יצחק בנדר (ז"ל) שמואל שפירא (ז"ל)

בנימין זאב חשיין (ז"ל)

יחיאל מיכל דורפמן יעקב מאיר שכטר

שמואל משה קרמר

אליעזר ברלנד

נתן ליברמנט

כתובות שניתן להשיג בהם ספרי רבינו מוהר"ן מברסלב זיע"א

ירושלים - "ברסלב" שע"י "אגודת משך הנחל" רח' מאה שערים 110

טל. 02-286823 - ת.ד. 5719 מיקוד 91056

בנק הדואר: מספר חשבון 4-376217

בנק ברקליס דיסקונט: רח' שבטי ישראל ירושלים

מספר חשבון 675199

בני ברק - "כולל ברסלב" רח' אלשיך 5 (פינת חוון איש)

מרכז הספרים רח' הרצל 2 (פינת רבי עקיבא)

צפת - "כולל ברסלב אגודת ננמ"ח" רח' י"א 44 עיר העתיקה טל' 069-73048

קרית מאור חיים בית הכנסת "אגן חביבותא"

עמנואל - בית הכנסת דחסידי ברסלב "אור זורח"

קרית ארבע - משפחת כהן רח' דוד המלך 31

חיפה - חנות ספרים בר ששת רח' הרצל 54 04-666535

וכן בכל חנויות הספרים

U.S.A.

N.Y. Wasilski 165 Rodney St. Brooklyn 11211 Tel. 718-782-9860

N.Y. Cong. Chasiday Breslev 70 Main St. Monsey 10952

FRANCE: Bessancon 4 Rue Du Printemps 73100 Aix lex Bains Tel 79-616129

אגודת "משך הנחל" מפנה בזה את תשומת לבם של אוהדינו היקרים בכל מקום שהם כי ניתנת אפשרות להנציח בספרי רבינו הקדוש זיע"א את שם יקיריהם שהלכו לעולמם. וכן ברכות ליקיריהם שיבדלו לחיים טובים

זכות רבינו ותלמידיו הקי' יגן על כל העוזרים והמסייעים אמן.

בדבר פרטים לפנות:

לאגודת משך הנחל" ת.ד. 5719, טל. 273120 ירושלים

בנק ברקליס דיסקונט:

סניף שבטי ישראל ירושלים מספר חשבון 675199

בנק הדואר:

מספר חשבון 4-376217